KRYSTAL SUTHERLAND

O LISTĂ SEMI-DEFINITIVĂ A CELOR MAI ÎNGROZITOARE COȘMARURI

virtual-project.eu

KRYSTAL SHUTERLAND

O LISTĂ SEMIDEFINITIVĂ A CELOR MAI ÎNGROZITOARE COȘMARURI

Original: *A Semi-Definitive List of Worst Nightmares* (2017)

Traducere din limba engleză de:
IRINA STOICA

virtual-project.eu

2019

1.

Băiatul din stația de autobuz

Esther Solar aștepta în fața Centrului de Îngrijire și Reabilitare Lilac Hill de jumătate de oră deja când a aflat că blestemul a lovit din nou.

Rosemary Solar, mama ei, i-a explicat la telefon că nu mai avea cum să vină să o ia, sub nicio formă. O pisică neagră ca noaptea, cu două fante diabolic de galbene pe post de ochi, fusese găsită stând pe capota mașinii – un semn suficient de înfricoșător ca să o împiedice să mai conducă.

Esther nu a fost impresionată. Dezvoltarea spontană a fobiilor nu era un fenomen nou în familia Solar, așa că a luat-o spre stația de autobuz, patru străzi mai încolo, cu pelerina roșie fluturându-i în briza serii, atrăgând câteva priviri ale trecătorilor.

Pe drum, s-a întrebat pe cine ar suna oamenii normali într-o situația ca asta. Tatăl ei era încă îngropat în pivnița în care se închisese singur acum șase ani, Eugene era și el absent (Esther bănuia că iar a pierdut contactul cu realitatea – i se mai întâmpla asta din când în când), iar bunicul ei nu mai era în stare să conducă un automobil (ca să nu mai vorbim că nici nu își mai aducea aminte că e nepoata lui).

Practic, erau foarte puțini oameni care ar fi putut să o salveze pe Esther dintr-o situație de criză.

Stația de autobuz era surprinzător de goală pentru vineri seara. Mai era o singură persoană acolo, un băiat înalt, de culoare, îmbrăcat ca un personaj din unul dintre filmele lui Wes Anderson, cu pantaloni reiați de culoarea limetei, o geacă de piele întoarsă și o beretă trasă peste urechi. Băiatul plângea încetișor, așa că Esther a făcut ce trebuie să faci atunci când un străin din jurul tău e prea sentimental – l-a ignorat cu desăvârșire. S-a așezat lângă el, și-a scos exemplarul jerpelit din *Naşul* și a încercat din răsputeri să se concentreze la citit.

Lumina de deasupra lor bâzâia ca un cuib de viespi și pâlpâia neîncetat. Dacă Esther și-ar fi ținut privirea în carte, următorul ei an ar fi arătat cu totul diferit, dar făcea parte din familia Solar și cei din familia Solar aveau prostul obicei de a-și băga nasul unde nu le fierbe oala.

Băiatul a început să plângă în hohote. Esther și-a ridicat privirea. Pe obrazul lui era o vânătaie proaspătă, care părea să fie de culoarea prunelor în lumina fluorescentă, iar dintr-o zgârietură din sprânceană îi șiroia sângele. Cămașa lui în carouri, scoasă direct din anii ’70, pe care sigur o găsise la un second hand, era sfâșiată la guler.

Băiatul a suspinat și s-a uitat pe furiș la ea.

În general, Esther evita să vorbească cu cei din jur dacă nu era absolut necesar; câteodată evita oamenii chiar și când era absolut necesar.

— Hei, a spus în cele din urmă. Ești OK?

— Cred că am fost jefuit, a zis el.

— *Crezi?*

— Nu-mi amintesc, a spus și a arătat către rana din frunte. Dar mi-au luat telefonul și portofelul, așadar cred că am fost jefuit.

Și atunci l-a recunoscut.

— Jonah? Jonah Smallwood?

Se schimbase mult, dar încă avea aceiași ochi mari, același maxilar puternic, aceeași privire intensă ca atunci când era copil. Acum avea mai mult păr: o barbă nerasă de câteva zile și o claie de păr negru, pe care și-o aranjase într-un fel de creastă elegantă. Lui Esther i se părea că seamănă cu Finn din *The Force Awakens,* ceea ce, din punctul ei de vedere, era foarte bine. Băiatul s-a uitat la ea, la pistruii ei împrăștiați pe față, piept și brațe, ca într-o pictură de Jackson Pollock, la coama ei de păr roșu, care îi trecea de șolduri. Încerca să își aducă aminte de unde o știe.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Nu mă mai ții minte?

Totuși, fuseseră prieteni numai un an și aveau doar opt ani atunci. Esther s-a întristat dându-și seama că o uitase – ea cu siguranță nu îl uitase pe el.

— Am fost colegi în școala primară, i-a explicat Esther. În clasa domnișoarei Price. M-ai întrebat dacă nu vreau să fiu iubita ta de Ziua Îndrăgostiților.

Jonah îi cumpărase o cutie de bomboane în formă de inimă și îi făcuse o felicitare pe care desenase două pere și scrisese „Faci lumea să *pară* mai frumoasă”. În interior, o invita să se întâlnească în pauză.

Esther a așteptat. Jonah nu a apărut deloc. De fapt, de atunci nu l-a mai văzut niciodată.

Până acum.

— A, da, a spus Jonah încet, dându-și în sfârșit seama cine era. Îmi plăcea de tine că ai protestat în fața librăriei o săptămână întreagă când a apărut filmul și ai aflat că Dumbledore a murit.

Cum își amintea Esther episodul acela: micuța Esther, în vârstă de șapte ani, cu părul roșu-aprins, tuns castron, protesta în fața librăriei cu o pancartă pe care scria SALVAȚI VRĂJITORII. Apoi o știre scurtă la principalul jurnal, în care un reporter, aplecat lângă ea, o întreba: „Ești conștientă că romanele au fost publicate acum ani buni și că finalul nu se mai poate schimba, nu?" și ea clipind prostește în fața camerei.

Înapoi la realitate.

— Urăsc că există dovada video a acelui moment.

Jonah a arătat spre hainele ei, spre pelerina roșie prinsă cu o fundă la gât, spre coșul de răchită pe care îl ținea la picioare.

— Se pare că tot ciudată ai rămas. De ce ești îmbrăcată ca Scufița Roșie?

Esther nu mai fusese nevoită de câțiva ani să răspundă la întrebări despre pasiunea ei pentru costume. Străinii de pe stradă mereu presupuneau că se duce la vreun bal mascat. Profesorii ei – spre disperarea lor – nu aveau niciun motiv să zică ceva, din moment ce nu încălca regulile școlii, iar colegii ei deja se obișnuiseră să o vadă îmbrăcată ca Alice din Țara Minunilor sau ca Bellatrix Lestrange sau cine mai știe cine și, de fapt, nu le păsa cum se îmbracă atâta vreme cât continua să facă contrabandă cu prăjituri. (Mai multe despre asta imediat).

— Vizitam un bunic. Mi s-a părut potrivit, i-a zis lui Jonah, care a părut mulțumit de răspuns, pentru că a dat din cap ca și cum ar înțelege.

— Uite ce e, ai vreun ban la tine?

Esther avea niște bani la ea, în coșul ei de picnic de Scufița Roșie. Avea 55 de dolari, toți păstrați pentru fondul de economii Fugi-Naibii-din-Orașul-Ăsta-Nenorocit, unde în total strânsese 2.235 de dolari.

Înapoi la prăjiturile mai sus menționate. Vedeți voi, când Esther era în clasa întâia, la Liceul East River s-au tot făcut schimbări la cantină, până când au ajuns să servească doar mâncare sănătoasă. Așa și-au luat adio de la pizza și aripioare de pui și cartofi prăjiți și hamburgeri și nachos, toate lucrurile care făceau liceul semisuportabil. Cuvintele „Michelle Obama" erau bombănite cu exasperare de fiecare dată când se mai adăuga un nou fel în meniu, gen supă de praz și conopidă sau plăcintă de broccoli fiert. Esther și-a dat seama imediat că e loc de o afacere profitabilă și a făcut o cutie de negrese cu două feluri de ciocolată. Le-a adus la școală ziua următoare,

unde a vândut fiecare bucată cu 5 dolari și a făcut un profit bunicel de 50 de dolari. De atunci, a devenit acest Walter White[1] al mâncării nesănătoase: ajunsese să aibă un imperiu atât de mare, încât cei de la școală o porecliseră Zahărberg[2].

Recent își extinsese teritoriul și la Centrul de Îngrijire și Reabilitare Lilac Hill, unde cele mai interesante lucruri din meniu erau hotdogii prea făcuți și piureul de cartofi fără sare. Afacerea era în floare.

— De ce? a întrebat Esther încet.

— Am nevoie de bani de autobuz. Tu îmi dai mie cash, iar eu pot să îți transfer bani din contul meu direct în al tău, dacă îmi dai puțin telefonul.

Părea al naibii de ciudat, dar Jonah era plin de vânătăi și sângera și plângea, iar ea încă îl mai vedea oarecum ca pe băiețelul dulce care cândva o plăcuse suficient de mult încât să îi deseneze o felicitare cu două pere.

Așa că Esther l-a întrebat:

— De cât ai nevoie?

— Cât ai? Îi iau pe toți și ți-i transfer după.

— Am 55 de dolari.

— Dă-mi 55 de dolari.

Jonah s-a ridicat și a venit să se așeze lângă ea. Era mult mai înalt decât credea ea și mai slab, ca un știulete de porumb. S-a uitat la el cum deschide aplicația bancară de pe telefonul ei, se loghează, completează cu detaliile bancare pe care i le dă ea și autorizează transferul.

Operațiune efectuată cu succes, a apărut scris pe ecran.

Așa că s-a aplecat, și-a deschis coșul și i-a dat cei 55 de dolari pe care îi făcuse la Lilac Hill în ziua aia.

— Mulțumesc, i-a spus Jonah și i-a strâns mâna. Ești de treabă, Esther.

Apoi s-a ridicat, i-a făcut cu ochiul și a dispărut. Din nou.

Și uite-așa, într-o seară călduroasă și umedă de la finalul verii, Jonah Smallwood i-a furat 55 de dolari și, odată cu ei, i-a mai șterpelit și:

- brățara bunicii ei, pe care o avea la mână
- iPhone-ul
- o pungă de jeleuri cu fructe pe care le păstrase pentru drum
- cardul de bibliotecă (pe care l-a folosit mai târziu ca să o mai stoarcă de 19,99 dolari din taxe de înlocuire a unui exemplar din *Romeo și Julieta* pe care l-a vandalizat desenând homari)
- exemplarul ei din *Nașul*

• lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri
• și demnitatea

Esther continua să retrăiască în minte episodul penibil cu protestul pentru Dumbledore, așa că nu și-a dat seama că fusese jefuită până când autobuzul nu a ajuns în stație, după exact șase minute și treizeci și trei de secunde, moment în care i-a spus șoferului:

— Am fost jefuită!

La care șoferul i-a răspuns:

— Dacă n-ai bilet, nu urci, și i-a închis ușa în nas.

(Poate Jonah nu îi furase chiar toată demnitatea – șoferul de autobuz a luat ultimele fărâme pe care Jonah binevoise sa de mai lase.)

Așadar, vedeți voi, povestea despre cum Esther Solar a fost jefuită de Jonah Smallwood e destul de simplă. Povestea despre cum a ajuns să îl iubească pe Jonah Smallwood e însă puțin mai complicată.

2.

Casa cu lumini și fantome

Lui Esther i-a luat trei ore, treisprezece minute și treizeci și șapte de secunde să ajungă pe jos acasă, la periferia periferiei. Orașul se extinsese în direcția opusă față de ce se așteptaseră dezvoltatorii, lăsând cartierul în mijlocul pustietății.

Pe drumul lung până acolo, cerul se deschisese și începuse să plouă zdravăn, așadar, când a ajuns pe treptele din fața casei, Esther era fleașcă, plină de noroi și tremura toată.

Ca de obicei, casa Solar strălucea, ca o bijuterie fluorescentă în mijlocul unei străzi întunecate. O briză caldă adia printre copacii care prinseseră rădăcini în curtea din față – o adevărată pădure în mijlocul suburbiei. Câțiva vecini se plânseseră de lumina permanentă în urmă cu câțiva ani. Rosemary Solar le răspunsese plantând pe peluză opt stejari, care crescuseră de la puieți la niște adevărați giganți în aproape șase luni. Pe măsură ce creșteau, atârnase de ramurile lor sute de amulete, bucăți de sticlă albastre, negre și albe care răsunau straniu de fiecare dată când bătea vântul. Amuletele trebuiau să îi apere de rău, zicea Rosemary. Până acum, singurii oameni pe care reușiseră să îi sperie fuseseră Cercetașele, martorii lui Iehova și colindătorii.

Eugene, care stătea pe treptele care duceau la terasa intens luminată, arăta de parcă ar fi călătorit în timp direct de la un concert Beatles, având inclusiv coafura lui Ringo și stilul lui John.

Esther și Eugene erau genul de gemeni pe care nimeni nu i-ar fi crezut gemeni. El avea părul negru, ea – deschis la culoare. El era înalt, ea – scundă. El era zvelt, ea – bondoacă. În timp ce ea avea fața plină de pistrui, a lui era curată.

— Hei, a spus Esther.

Eugene s-a uitat în sus.

— *I-am zis* mamei că ești încă în viață, dar deja s-a apucat să caute sicrie online. Paleta de culoare de la înmormântarea ta o să fie roz și argintiu sau cel puțin așa mi s-a zis.

— Îîîh. I-am zis de cel puțin *o sută de ori* că prefer o înmormântare elegantă, în tonuri de negru și ivoar!

— Se tot uită la prezentarea funerară de urgență pe care a făcut-o anul trecut, adăugând poze noi. Tot cu „Time of Your Life" se termină.

— Sfinte, așa de banal. Nu îmi dau seama ce-ar fi mai tragic – să mori la șaptesprezece ani sau să ai cea mai clișeizată înmormântare din istorie.

— E, hai. O înmormântare roz cu argintiu nu e un clișeu, doar complet lipsită de bun-gust.

Eugene părea realmente îngrijorat.

— Ești OK?

Esther și-a desfăcut părul lung. Părea roșu ca sângele proaspăt.

— Da. Am fost jefuită. Bine, nu chiar jefuită. Păcălită. De Jonah Smallwood. Îl mai ții minte pe puștiul care m-a lăsat baltă de Ziua Îndrăgostiților în școala primară?

— Cel după care erai înnebunită?

— Chiar el. Se pare că e un hoț destul de priceput. Tocmai mi-a furat 55 de dolari *și* punga de jeleuri cu fructe.

— De două ori trasă pe sfoară. Sper că plănuiești să te răzbuni.

— Firește, frate.

Eugene s-a ridicat, și-a aruncat brațul după umărul ei și, împreună, au intrat în casă, pe sub potcoavele prinse deasupra pragului, printre crenguțele de busuiocul cerbilor atârnate de tocul ușii și ce mai rămăsese din sarea împrăștiată cu o noapte înainte.

Casa Solar era un conac victorian întunecat, genul în care până și lumina părea ștearsă, încețoșată. Podeaua era dintr-un lemn închis la culoare, acoperită de covoare persane roșii, iar pereții erau vopsiți într-un verde spălăcit, de nuanța putregaiului. Era genul de casă în care fantomele treceau prin pereți și vecinii credeau că locatarii ar putea fi blestemați; ambele păreri erau adevărate în ceea ce îi privea pe cei din familia Solar.

Acestea sunt lucrurile pe care oamenii le-ar observa dacă ar fi lăsați să intre:

- Toate luminile erau mereu aprinse, întrerupătoarele fiind lipite cu bandă adezivă.
- Cei din familia Solar adorau lumina, dar lui Eugene îi plăcea cel mai mult. Pentru binele lui, holurile erau tapetate cu luminițe, iar lămpi și

lumânări acopereau fiecare centimetru de mobilă, uneori chiar și podeaua.
- Urmele Marelui Foc de Panică din 2013, când căzuse curentul și Eugene țâșnise din camera lui pe hol, dărâmând mai bine de douăzeci de lumânări și dând foc tapetului.
- Treptele către etajul al doilea erau blocate de un morman de mobilă veche, pentru că Peter Solar era în plin proces de renovare când a avut primul infarct și s-a oprit brusc, dar și pentru că Rosemary credea cu adevărat că etajul al doilea era bântuit. (De parcă o fantomă ar bântui doar jumătate de casă și în rest, politicoasă, i-ar lăsa pe locatari să se relaxeze jos, fără niciun fel de activitate paranormală. E, hai!)
- Iepurii din bucătărie
- Cocoșul diabolic pe nume Fred, care o urma pe Rosemary Solar peste tot și care, cel puțin potrivit lui Rosemary, era un goblin ieșit direct din poveștile populare lituaniene.

Green Day *chiar se auzea* încet în sufragerie. Rosemary Solar, o femeie de patruzeci de ani, stătea pe canapea în fața televizorului, uitându-se la prezentarea funerară de urgență pe care o făcuse cu șapte ani în urmă, în caz că unul dintre copiii ei ar fi murit brusc. Avea păr castaniu, care i se revărsa pe umeri și strălucea când se mișca, încheieturi subțiri, iar degetele îi erau acoperite de inele de argint și talismane. Monedele cusute pe haine – la tiv, pe mâneci, prinse de toate buzunarele cu fir metalic – clipoceau ca picăturile de ploaie.

Acestea sunt lucrurile care, în opinia lui Esther, o definesc pe mama ei:

- Când era tânără, Rosemary fusese campioană la roller derby și era supranumită Bestia. În fotografia care lui Esther îi plăcea cel mai mult, ea purta costumul de cursă și arăta aproape identic cu Eugene: același păr negru, aceiași ochi căprui; aceeași piele palidă, fără pistruii care îi acopereau fața lui Esther. Era ciudat.
- Rosemary mai fusese căsătorită o dată, când avea optsprezece ani, cu un bărbat care îi lăsase o mică cicatrice în formă de C pe sprânceana stângă. Numele și soarta bărbatului respectiv nu au fost pomenite niciodată. Lui Esther îi plăcea să-și imagineze că murise în chinuri groaznice după plecarea lui Rosemary; poate fusese mâncat de câini sălbatici sau fiert într-un cazan de ulei încins.

• Horticultor de meserie, Rosemary avea puterea să facă plantele să crească doar atingându-le. Florile păreau să înflorească în prezența ei și se aplecau spre ea când trecea pe lângă ele. Stejarii din curtea din față o ascultaseră când le-a șoptit și le-a spus să crească. Mereu a fost o aură de magie în jurul ei.

Acest ultim aspect era ceea ce iubea Esther cel mai mult la Rosemary. Simțise asta de când era copil – și chiar și atunci când a încetat să mai creadă în zâne, în Moș Crăciun și în scrisorile de la Hogwarts, tot mai simțea un zumzet constant de energie care emana din mama ei.

Esther privea magia ca pe o legătură. Un fir invizibil de argint care le unea inimile, indiferent de distanță. Era ceea ce o aducea mereu pe Rosemary în dormitorul lui Esther când avea coșmaruri. Ceea ce făcea ca orice durere de cap, de măsea sau de burtă să dispară când își apăsa palma pe fruntea ei.

Apoi asupra lor s-a abătut blestemul, așa cum se întâmpla întotdeauna. Peter a suferit un infarct și s-a retras în pivniță. Au început să aibă probleme cu banii. Rosemary a început să joace la cazinou și, disperată să nu piardă, a început să fie măcinată de teama de ghinion. Legătura dintre mamă și fiică a început să slăbească, să devină tot mai fragilă, până când s-a risipit cu totul. Asta nu înseamnă că Esther o iubea mai puțin pe mama ei, dar magia a început să dispară, iar Rosemary a devenit din ce în ce mai trist de *umană.*

Și puține lucruri erau mai rele pe lumea asta decât oamenii.

Rosemary a sărit de pe canapea și a tras-o pe Esther într-o îmbrățișare sufocantă, în timp ce Fred, complet indiferent, îi era culcușit sub braț. Aerul din jurul ei mirosea a salvie și cedru. Hainele îi erau impregnate cu aromă de pelin și cuișoare. În respirație i se simțea un ușor parfum de busuiocul cerbilor. Toate ierburile astea erau menite să țină răul la distanță. Rosemary Solar mirosea ca o vrăjitoare, exact ce credeau cei mai mulți dintre vecini că e și poate ce îi plăcea și ei să creadă, dar Esther știa mai bine.

— Am fost *atât* de îngrijorată, a spus Rosemary, dând la o parte părul umed de pe fața fiicei ei. Unde ai fost? De ce nu ai răspuns la telefon?

Esther se bucura de îmbrățișare, de grijă și a simțit nevoia să se topească în brațele mamei ei și să o lase pe Rosemary să o liniștească, așa cum făcea când era mică. Dar ceea ce mai rămăsese din proprietățile tămăduitoare ale mâinilor ei nu era destul ca să compenseze faptul că o lăsase baltă, *din nou,* așa că s-a smuls din brațele ei.

— Poate dacă ai fi venit să mă iei, așa cum trebuia, nu aș fi fost *jefuită în mod barbar* în drum spre casă.

Era, evident, o exagerare, dar Rosemary nu trebuia să știe asta. Câteodată lui Esther îi plăcea să o facă să se simtă vinovată.

— Ai fost jefuită?

— *Jefuită în mod barbar.* Trebuia să vii să mă iei.

Rosemary părea plină de remușcări.

— Am văzut o *pisică neagră.*

Esther a simțit din nou senzația stranie, de atracție-respingere, care definise relația cu mama ei în ultimii ani. Atracția spre ea, care o făcea să-și dorească să o mângâie pe Rosemary pe obraz și să îi spună că totul va fi bine. Și, în același timp, reacția de respingere, chestia asta întunecată care îi picura acid în stomac, pentru că era nedrept. Era nedrept că mama ei ajunsese așa. Era nedrept că toți membrii familiei Solar erau blestemați să trăiască cu frica asta ridicolă.

— Du-te și spune-i tatălui tău că ești în siguranță, a spus Rosemary în cele din urmă.

Esther s-a dus la liftul din bucătărie, a găsit carnetul și creionul care stăteau mereu acolo și a scris pe un bilet: *Sunt bine. Te rog să ignori orice altă corespondență care susține contrariul. Mi-e dor de tine. Cu dragoste, Esther.* Apoi a rulat biletul, l-a pus pe suport și a manevrat scripeții care duceau micul lift în pivniță. Cândva, de mult, era folosit pentru transportarea lemnelor pentru boiler; acum era folosit doar pentru comunicare.

— Bună, Esther, s-a auzit vocea lui Peter Solar după scurtă vreme. Mă bucur că nu mai ești dispărută.

— Bună, tata, a răspuns ea. La ce te uiți săptămâna asta?

— Am trecut la *Mork & Mindy.* Nu l-am văzut când l-au difuzat prima dată. E amuzant.

— Drăguț.

— Te iubesc, scumpo.

— Și eu te iubesc.

Esther a închis ușița liftului și s-a îndreptat spre dormitor, printre sutele de lumânări care sfârâiau la fiecare picătură de apă care cădea din hainele și părul ei. Camera arăta ca un adăpost din filmele postapocaliptice, unde țin toată arta de la Louvre și Rijksmusem și Smithsonian, când încearcă să salveze tot ce a mai rămas din omenire. Majoritatea mobilei fusese cândva a

bunicilor ei: cadru negru de pat, din fier, biroul de tec, cufărul cioplit adus de bunicul ei, de undeva din Asia, covoarele persane care acopereau mare parte din podeaua de lemn. Tot ce putuse să salveze din mica lor casă. Spre deosebire de restul casei, care era aproape gol, în afară de întrerupătoarele lipite cu bandă adezivă, lămpi și lumânări, pereții camerei ei erau acoperiți cu tablouri înrămate, tapițerii indiene și rafturi de cărți, sub care tapetul roșu abia se mai vedea.

Și costume. Costume peste tot. Costume care se revărsau din șifonier. Costume mai mult sau mai puțin terminate, care atârnau din tavan. Costume puse pe trei manechine vechi, crinoline ample și rochii negre sclipitoare și fâșii de piele verde atât de netede, încât se simțeau la atingere ca ciocolata topită. Pene de păun și șiraguri de perle și ceasuri de buzunar de alamă, toate arătând ore diferite. O mașină de cusut Singer – a răposatei ei bunici – acoperită cu bucăți de catifea și mătase, gata să fie tăiate. Zeci de măști atârnate de colțurile patului. Un scrin întreg plin de produse de machiaj – cutiuțe cu sclipiri auriu și fard turcoaz și vopsea albă de față și latex lichid și un ruj atât de roșu, încât te ardea doar când te uitai la el.

De obicei, Eugene refuza să intre acolo, pentru că toată debandada asta făcea totul să pară mai întunecat decât era, dar și pentru că întrerupătorul nu era lipit cu bandă adezivă, așa că, teoretic, lumina putea oricând să fie stinsă de vreun spirit răzbunător. (Spiritele răzbunătoare îl îngrijorau mult pe Eugene. Se gândea des la asta. Foarte des.)

Esther a lăsat coșul jos și a început să își scoată pelerina udă înainte să observe un spectru atârnat de un cuier burdușit din colțul camerei. Hephzibah Hadid, pe jumătate ascunsă de un munte de eșarfe, avea ochii larg deschiși, ca o fantomă surprinsă din greșeală.

— Sfinte, Heph, a spus Esther, punându-și mâna la piept. Am mai vorbit despre asta. Nu poți să te furișezi pur și simplu aici.

Hephzibah s-a scuzat din priviri și a ieșit din ascunzătoare.

În primii trei ani ai prieteniei lor, Esther fusese ferm convinsă că Hephzibah exista doar în imaginația ei. Ce-i drept, nu vorbea cu nimeni și profesorii nu îi ziceau niciodată nimic *tocmai* pentru că nu vorbea cu nimeni și pur și simplu plutea în jurul lui Esther și se ținea după ea peste tot, ceea ce nu o deranja deloc pe Esther pentru că ea însăși era un copil extrem de retras, cu puțini prieteni.

Totul la Hephzibah era lung și subțire – avea părul lung și subțire, picioarele și mâinile lungi și subțiri; și avea și ceva din aspectul lui Bar

Refaeli[3], cu părul cenușiu și ochii palizi.

Nici n-a apucat Esther să își dea jos pelerina, că Hephzibah a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere – un rar semn de afecțiune – înainte să se întoarcă în colț și să o întrebe din priviri ce s-a întâmplat. De zece ani, de când se știau, deveniseră destul de bune la comunicarea nonverbală. Esther știa că Heph poate să vorbească – a tras cu urechea odată când vorbea cu părinții ei –, dar Hephzibah a prins-o trăgând cu urechea și nu a mai vorbit cu ea o lună după aceea. Sau, de fapt, a încetat să *nu* mai vorbească cu ea. În fine.

— Am fost jefuită de Jonah Smallwood. Îl mai ții minte pe puștiul ăla din clasa domnișoarei Price, care m-a aburit până m-am îndrăgostit de el și apoi a dispărut?

Hephzibah i-a aruncat privirea ei supărată care spunea „Da, îmi aduc aminte”. Apoi a spus prin semne „Iar te-a aburit?”

— Da. M-a ușurat de 55 de dolari și mi-a furat brățara de la bunica, telefonul și punga de jeleuri cu fructe.

Hephzibah s-a înfuriat.

— Da, știu, jeleurile chiar au pus capac. Și eu sunt furioasă.

„Dar tot mai mergem la petrecere, nu?” m-a întrebat prin semne.

Oricât de bune erau la comunicare atunci când erau mici, odată ce au devenit adolescente a devenit clar că o să aibă nevoie de un sistem mai complex decât mima, așa că părinții lui Hephzibah îi înscriseseră pe ei trei – pe Heph, Eugene și Esther – să învețe LMG (limbajul mimico gestual).

Esther nu mai voia să meargă la petrecere. N-a vrut să meargă de la început. La petreceri erau oameni și oamenii aveau ochi și ochii o analizau din cap până în picioare, privirile lor o atacau ca niște gândăcei critici, iar să fie criticată o făcea să hiperventileze în public, ceea ce ducea la *și mai multă* critică. Dar Heph și-a încrucișat brațele și i-a făcut semn cu capul spre ușa de la intrare, un gest pe care Esther l-a interpretat ca „în calitate de prietenă, nu ai de ales, nu se negociază”.

— Îhhh, fie. Lasă-mă să mă pregătesc.

Hephzibah a zâmbit.

„Probabil ar trebui să îl luăm și pe Eugene”, a spus prin semne.

— Așa e. Dacă mama iese… în niciun caz nu îl putem lăsa singur aici.

Eugene nu numai că nu putea suporta să stea pe întuneric, dar nu suporta nici să stea singur acasă, noaptea. Când ești singur, vin după tine sau cel puțin așa zicea el.

Așa că Esther s-a dus să îl ia pe fratele ei.

Dormitorul lui Eugene era exact pe dos față de al ei; pereți goi și nici urmă de mobilă, în afară de patul de o persoană situat în mijlocul camerei, chiar sub becul care atârna din tavan. Eugene stătea întins pe salteaua subțire, citind, înconjurat de zeci de lămpi și de trei ori mai multe lumânări, de parcă era la propria înmormântare. Ceea ce, într-un fel, era adevărat. Eugene pălea câte puțin în fiecare noapte, când apunea soarele, și era înlocuit de o creatură întunecată, care se mișca fără zgomot prin casă, încercând să absoarbă fiecare particulă de lumină, până când pielea lui ajungea să strălucească suficient de mult încât să alunge orice umbră.

— Eugene, vrei să mergi la petrecere? a întrebat Esther.

Fratele ei și-a ridicat privirea din carte.

— Unde?

— La fosta rafinărie de nichel. O să fie focuri de tabără.

Eugene credea că focul era singura sursă de lumină de încredere și îl venera mai mult decât o făceau oamenii cavernelor. Nu pleca niciodată de acasă fără lanternă, baterii de rezervă, o brichetă, chibrituri, aprinzător, o cârpă veche îmbibată în ulei, cremene, vrilă cu coardă și alte câteva materiale inflamabile. Învățase încă de la opt ani cum să facă un foc din nimic, mulțumită Cercetașilor. Eugene ar fi un membru esențial în orice echipă de supraviețuire în caz de apocalipsă, dacă s-ar putea trece peste un mic amănunt, anume că nu poate să stea afară, fără o sursă de lumină, de când se întunecă și până răsare soarele.

Eugene a încuviințat din cap și a închis cartea.

— O să merg cu voi la petrecere.

Esther s-a schimbat într-un costum de Wednesday Adams și au plecat toți trei, cei mai ciudați adolescenți din oraș: o fantomă care nu putea să vorbească, un băiat care ura întunericul și o fată care se costuma mereu în altcineva.

∵

Le-a luat o oră să ajungă la rafinăria de nichel, un castel de metal și rugină, cu interiorul luminat puternic de focurile de tabără aprinse înăuntru, în timp ce la ferestrele fără geam pâlpâiau umbrele adolescenților care dansau în jurul flăcărilor ca moliile.

— Păi, hai să facem locul ăsta și mai ciudat, a spus Esther în timp ce se îndreptau spre depozit.

Câteodată la rafinărie se mai organizau expoziții, proiecții avangardiste, ședințe foto pentru nunțile de hipsteri, dar în general era folosită de artiști care se credeau Bansky și de liceeni, ca să se îmbete în weekend. Un gard șubred de sârmă fusese pus în fața intrării, de parcă asta era suficient să țină departe hoardele de adolescenți nebuni, care voiau să se distreze în ultimul weekend din vacanța de vară. Colțul fusese deja găurit cu niște clești și se făcuse o intrare. Erau ca niște vulpi care se furișau în cotețul găinilor: mereu găseau o cale.

Muzica răsuna din boxele portabile. Râsetele și discuțiile erau amplificate cu ecou de dimensiunile mari ale depozitului. Cam la vreo cinci metri de gard, Esther a intrat în câmpul de forțe. Heph și Eugene făcuseră câte cinci pași fiecare până să își dea seama că nu mai era cu ei. Cei doi s-au oprit și s-au uitat la ea.

— Luați-o înainte, le-a spus Esther. O să mai stau puțin la aer.

Heph și Eugene s-au uitat unul la celălalt, dar nu au spus nimic. Hephzibah oricum nu vorbea, așa că nu era deloc surprinzător, dar nici Eugene n-a zis nimic, pentru că asta l-ar fi făcut să fie un mare ipocrit.

— Dă pe gât o dușcă de curaj și vino după noi, i-a spus Eugene în cele din urmă.

Apoi a luat-o pe Heph de braț și au intrat amândoi.

OK, anxietate socială, și-a spus Esther, deschizând una dintre sticlele calde de vin roșu pe care le șterpelise din colecția mamei ei. *E timpul să te înec.*

A luat trei înghițituri mari. Gustul de după era un amestec de exotic și putrezit, dar nu-i păsa, pentru că adolescenții nu beau alcool pentru savoare. Beau pentru că e o unealtă utilă care te face mai cool și mai amuzant și mai puțin ciudat din punct de vedere social.

Cea mai rea parte era că anxietatea nu afectează doar modul în care gândești sau felul în care vorbești sau cum te porți cu cei din jur. Îți afectează bătăile inimii. Respirația. Ce mănânci. Cum dormi. Anxietatea e ca o ancoră grea, care ți se fixează în spate, cu câte un colț în fiecare plămân, unul în inimă și unul în coloana vertebrală, iar greutatea ei te face să te cocoșezi, trăgându-te spre adâncimile întunecate ale mării din podea. Partea bună e că te cam obișnuiești cu senzația asta după o vreme. Te obișnuiești cu sentimentul că nu poți să respiri, că parcă mai ai puțin și faci infarct. Nu trebuie decât să apuci unul dintre colțurile ancorei care îți iese prin stern, să îl scuturi puțin și să zici:

Uite ce e, nenorocito. Nu o să murim. Avem chestii de făcut.

Esther a încercat metoda asta. A respirat adânc de câteva ori, a încercat să își umple cu aer plămânii încorsetați în cutia ei toracică, dar nu a ajutat prea mult, pentru că anxietatea chiar e o nenorocită. Așa că a mai băut niște vin și a așteptat ca alcoolul să ducă războiul cu demonii dinăuntrul ei, pentru că era o fată de șaptesprezece ani cât se poate de normală și de sănătoasă.

3.

Băiatul de la focul de tabără

Esther se plimba înainte și înapoi la intrarea în depozit, pe o bârnă veche și ruginită căzută din acoperiș, uitându-se din când în când la umbrele de pe asfalt, alungite de lumina care pâlpâia dinspre focurile de tabără. S-a gândit să intre la petrecere. Poate chiar *voia* să intre. S-a dat jos de pe bârnă și a lărgit gaura din gard, încercând să se forțeze să intre. *Găsește-l pe Eugene. Găsește-o pe Hephzibah. O să fii bine. O să fii OK.*

Dar, când niște elevi s-au împleticit spre ea, beți, a dat drumul gardului și a zbughit-o în întuneric, ca un raton speriat. Nu voia să fie întrebată ce căuta acolo, pentru că nu avea un răspuns rezonabil. Cum putea să le explice unor străini că erau înconjurați de un câmp de forțe, o barieră invizibilă care bâzâia în jurul oamenilor pe care nu îi știa, care o ținea departe de ei?

Așa că Esther a urcat niște scări putrezite și peticite care duceau spre etajul depozitului, s-a strecurat pe holurile ca un labirint și a curățat de praf un colț de podea pe care s-a așezat. A luat o înghițitură mare de vin și s-a uitat în jur, ochii ei adaptându-se acum la lumina slabă. Prin găurile din podea se vedeau scântei de jos. Eugene nu ar fi putut rezista mult în cameră, pentru că lumina era prea slabă și pâlpâia prea tare, dar și pentru că unii – probabil niște adolescenți – fuseseră acolo înainte și scriseseră pe pereți cu vopsea roșie ca sângele. Cuvintele PLEACĂ PLEACĂ PLEACĂ erau repetate la nesfârșit cu urme de degete. Eugene ar fi suferit un atac de panică și/sau ar fi intrat în combustie spontană.

Esther era doar cu *un dram* mai curajoasă și probabil și ușor amețită, așa că s-a întins pe burtă în dreptul unei găuri mai mari, prin care putea să vadă petrecerea, și a început să deseneze forme în praf și să se uite la un șir lung de gândaci negri care se târau pe brațul ei până spre degete, în timp ce bea. Îi era bine aici, la periferie, de unde putea să privească de sus. Eugene era lângă foc, bând și el o sticlă de vin furată de la Rosemary. Esther l-a privit pe fratele ei o vreme, încercând să înțeleagă cum se integra în peisajul ăsta social bizar, pe care ea nu îl prea înțelegea.

Eugene era ciudat de popular, ceea ce îl mira nu doar pe el, ci și pe Esther. Ar fi trebuit să fie o țintă sigură pentru adolescenți nesuferiți: era slăbănog și oarecum efeminat, se îmbrăca bizar și era foarte pasionat de lucruri precum demonologia, religia și filosofia. Era deștept, tăcut, gânditor și blând și, probabil cel mai important, numele lui era Eugene. Liceul ar fi trebuit să fie un coșmar ambulant pentru el, dar nu era așa.

Daisy Eisen încerca disperată să flirteze cu el, ignorând complet faptul că privirea lui fugea constant de la ea către un băiat înalt, de culoare, care le povestea ceva unor oameni din partea cealaltă a flăcărilor. Esther l-a privit o vreme, i-a studiat mișcările animate, felul în care s-a suit pe o nicovală ca să se asigure că toată lumea putea să îl vadă, felul în care ținea câte o băutură în fiecare mână și lua câte o gură în timp ce își spunea povestea. Se mișca precum un joc de umbre, ca un actor pe scenă într-un secol trecut. Înțelegea de ce Eugene era fascinat.

Apoi băiatul s-a întors.

Apoi, pentru a doua oară în acea zi, l-a recunoscut.

Acolo, strălucind în lumina caldă a focului, era Jonah Smallwood. Chiar și de aici putea să își dea seama că vânătaia care îi acoperea obrazul mai devreme dispăruse, că tăietura din sprânceană se vindecase, ceea ce însemna că a) era un Nemuritor sau b) se pricepea chiar bine la machiaj, ambele variante la fel de improbabile.

Esther nu era de fel o fire violentă, dar, preț de jumătate de secundă, i-a trecut prin cap să spargă sticla de vin de perete și să se joace puțin cu intestinele lui Jonah. Apoi și-a amintit că sângele era pe locul patruzeci și patru pe lista ei semidefinitivă, așa că s-a înecat puțin și a decis că e mai bine să îi tragă un pumn. Și-a abandonat sticla, a coborât scările, a trecut de gard și s-a îndreptat spre foc, furia luând locul ancorei de anxietate din pieptul ei și dându-i un curaj extraordinar.

Jonah nu a recunoscut-o imediat, pentru că era îmbrăcată ca Wednesday Adams, întocmai efectul scontat al costumelor. Confuzie. Dezorientare. Camuflare împotriva prădătorilor.

De-abia când a ajuns la un metru de el, și-a dat seama. Jonah a realizat pe cine are în față, și-a dat seama că era fata pe care „am jefuit-o în stația de autobuz sau am lăsat-o chiar să moară singură” și a spus un „La dracu’” scurt. S-a împleticit de pe nicovală, a scăpat una dintre băuturi și a dat să fugă, dar era prea târziu. Esther era deja acolo. L-a apucat de gulerul cămășii și și-a luat avânt. Nu mai lovise niciodată pe nimeni, nu chiar, cel

puțin nu cu intenția să-i facă rău. Pumnul ei a aterizat la vreo doi centimetri de ținta propusă (ochiul stâng) și i-a șters ușor partea stângă a frunții, înainte să îi treacă razant, ca o briză blândă, prin păr.

— M-ai lovit în păr, a zis Jonah, complet șocat.

— Iar tu mi-ai furat banii. *Și jeleurile!*

— Au fost *delicioase.*

A accentuat fiecare silabă întruni fel care a făcut ca lui Esther să-i zvâcnească ochii de furie, ca unui personaj negativ din desenele animate.

Și atunci s-au auzit sirenele.

— La dracu'! Fugi!

Deși tocmai îl lovise foarte slab în partea stângă a capului, Jonah și-a aruncat și cealaltă băutură, o luat-o de mână și a tras-o după el, în spatele depozitului. Esther s-a gândit imediat la Eugene, care nu putea să fugă, care nu putea să se îndepărteze de lumina focului, dar polițiștii erau deja pe urmele lor, strigând, cu fasciculele lanternelor scotocind peste tot. În jur se auzeau lătratul câinilor polițiști și țipetele încântate ale adolescenților care știau rafinăria de nichel ca pe propria casă, știau toate locurile secrete, toate cotloanele ascunse și toate holurile labirintice și găurile din boilerele ruginite, suficient de mari încât cineva să se târască înăuntru și să se ascundă. Știau că sunt suficient de rapizi cât să fugă, așa că urlau și râdeau, până când nu s-a mai auzit nimic, iar rafinăria i-a înghițit pe toți, unul câte unul. Și mai erau Esther și Jonah, respirând greu, dar în liniște, știind că, deși fugeau, fuseseră văzuți și era puțin probabil să scape.

Apoi s-a gândit că nu ar trebui să fugă deloc. Ar trebui să se oprească, să se întoarcă și să aștepte polițiștii, să le spună că Jonah Smallwood este răufăcătorul josnic care a ușurat-o de 55 de dolari și o mult râvnită pungă de jeleuri cu câteva ore în urmă. Dar nu a făcut asta. A continuat să tot fugă, iar Jonah nu i-a dat drumul. Erau la marginea unui pâlc de copaci, furișându-se și apoi alunecând prin iarba deasă. A aterizat peste el, cu genunchiul drept între coapsele lui, cu pieptul pe al lui, cu mâna în a lui.

O lumină de lanternă le-a trecut pe deasupra capetelor. Un câine a mârâit. Jonah a tras-o spre el de cruciuliță (o componentă importantă a oricărui costum de Wednesday Adams), atât de aproape, încât nasul ei atingea gâtul lui și nu avea de ales, îi inhala mirosul cu fiecare respirație. Nu mirosul de șampon sau de detergent de rufe sau de parfum (sau – să fim serioși, la urma urmei, era un adolescent – de deodorant Axe ieftin), ci mirosul *lui,* mirosul pe care îl simți când intri în dormitorul cuiva sau te sui în mașina

cuiva și nu miroase urât sau frumos – e pur și simplu mirosul lor. Esența lor. În mod normal ar trebui să cunoști o persoană câțiva ani înainte să știi care e mirosul ei specific. Trebuie să treci peste parfum și transpirație și șampon și detergent. Dar ea putea să-l simtă, exact sub ea.

Polițiștii se apropiau. Jonah i-a apăsat buzele cu degetul și a tras-o și mai aproape, încercând să facă trupurile lor mai mici decât erau, ceea ce era greu, dat fiind că el era înalt și ea era lată, iar sângele le pompa cu atâta strălucire și zgomot prin vene, încât ar fi trebuit să fie ca un far în întuneric. Pe măsură ce îi inhala mirosul, un lucru straniu a început să se întâmple – ancora din spatele ei a început să se miște, lăsându-i plămânii să se umple în sfârșit cu aer. Când suferi de anxietate, nu prea poți să respiri adânc. Coastele tale sunt prea mici ca să îți lase plămânii storciți să ajungă la mai mult de jumătate din adevărata lor capacitate.

Cu toate astea, timp de câteva secunde calme, în întuneric, Esther nu s-a mai gândit la velocipratori sau pume sau invazii extraterestre, grijile ei obișnuite înainte de culcare. Nici nu și-a mai făcut neapărat griji că va fi arestată, pentru că Jonah nu părea deloc panicat.

Apoi lumina unei lanterne a aterizat fix pe fețele lor, pe nasul ei încă îngropat în gâtul lui Jonah, pe degetele lui încă pe buzele ei.

Buzele lui Jonah s-au despărțit și au făcut loc unui zâmbet magnific.

— Bună seara, domnule polițist, a spus politicos, de parcă asta era cel mai puțin compromițătoare poziție în care fusese prins vreodată de forțele de ordine. Care e problema?

— Încălcați o proprietate privată, a zis polițistul, căruia nu puteau decât să îi audă vocea groasă și să îi vadă lanterna strălucitoare.

— O, Doamne! Noi doar încercam să vedem o pasăre de noapte. Bufnița de hambar, o specie rară, se spune că a fost văzută în zonă – hei, au, stai, frate, OK, bine, a spus Jonah în timp ce polițiștii îl târau de sub ea, de guler.

Au apărut mai mulți polițiști și Esther a fost și ea luată pe sus de o femeie corpolentă (posibil să fi fost luptătoare de MMA) și dusă înapoi la depozit.

Se pare că Eugene nici nu încercase să fugă de poliție, așa că nimeni nu l-a băgat în seamă. Stătea exact lângă una dintre mașinile de poliție, bucurându-se de luminile roșii și albastre, cu mâinile în buzunare, de parcă aștepta să se întâlnească cu cineva la Starbucks, nu să fie arestat.

„Ascunde-te”, i-a făcut Esther semn. Eugene s-a uitat în jur, a dat din umeri și s-a întors la foc, unde avea să rămână toată noaptea, fără să poată părăsi cercul de lumină până la răsăritul soarelui. Poliția nu l-a băgat în

seamă. Pe Esther o îngrijora când cei din jur nu îl vedeau. Câteodată, într-o anumită lumină, când își întorcea corpul într-un anumit unghi, putea să jure că Eugene era transparent. Știți amintirile acelea ciudate din copilărie, cele pe care nu le poți explica, acele lucruri imposibile pe care ți le amintești ca prin vis? O carte care zboară din raft singură; o respirație sub apă; o umbră întunecată la capătul unui coridor, cu dinți și gheare și ochi de un alb acid. Toate amintirile lui Esther erau despre Eugene. Când erau mai mici, când el se simțea foarte trist sau speriat, pâlpâia. De parcă era proiectat în realitate, dar nu făcea de fapt parte din ea, de parcă putea să se stingă singur dacă voia.

Un băiat făcut din licurici.

Când o copie doar puțin mai firavă a Rondei Rousey[4] a împins-o în mașina de poliție, Esther l-a văzut pe fratele ei dispărând, pentru un moment, în aer. Apoi Jonah a fost aruncat și el pe bancheta din spate, lângă ea. Și așa, în aceeași noapte în care a jefuit-o, Jonah Smallwood a însoțit-o pe Esther în prima noapte de arest din viața ei.

Ulterior s-a dovedit că nu erau chiar arestați, fapt de care ar fi trebuit să își dea seama pentru că nu au fost încătușați și nu li s-au citit drepturile. Polițiștii i-au condus înapoi în oraș, i-au dus la secție și i-au pus în celule diferite, pe care le numeau „camere de securitate”. Celula lui Jonah era goală, în timp ce în a lui Esther mai era o femeie foarte slabă, cu perucă roșie, care își zgârma niște bube de pe braț. S-a prezentat ca fiind Maria, mama lui Dumnezeu.

Esther a încercat să îi explice „Rondei” că i se făcuse o mare nedreptate, că Jonah ar trebui să fie acuzat de furt și că ea ar trebui eliberată, dar aceasta a ignorat-o și i-a spus:

— Ai dreptul la un singur telefon.

Esther nu avea telefonul la ea (evident) și nu putea să-și amintească niciun număr de telefon al vreunei rude, în afară de cel al bunicii ei, lucru care n-o ajuta prea mult. Așa că a sunat-o pe Hephzibah.

Esther:

— Hephzibah, am fost încarcerată de forțele de ordine. Trebuie să îi spui mamei să mă scoată de aici.

Hephzibah: [LINIȘTE]

Esther:

— Din moment ce ai răspuns la telefon, bănuiesc că tu ai scăpat de raid.

Hephzibah: [LINIȘTE]

Esther:

— Știu că mama o să fie la cazinou până dimineață, dar trebuie să îi spui unde sunt, bine?

Hephzibah: [LINIȘTE]

Esther:

— Apropo, l-am lăsat singur pe Eugene la rafinărie. Poți să te duci să îl salvezi?

Hephzibah: [LINIȘTE]

Esther:

— Mă întorc la viața mea de criminal înrăit acum.

Hephzibah: [LINIȘTE]

Esther:

— OK, mi-a părut bine să vorbesc cu tine.

Polițista a dus-o înapoi în celulă, moment în care s-a întins pe jos, pe burtă, ca să nu trebuiască să vorbească cu Jonah, care stătea picior peste picior în celula lui, uitându-se la ea.

— Nu m-aș întinde acolo în locul tău, a zis Jonah.

— Vrei să mă lași să trăiesc? a răspuns ea.

— Gândește-te la toată urina și voma și sângele de pe podeaua aia. Știi că polițiștii nu sunt plătiți suficient de bine încât să curețe.

— Să știi că are dreptate, a șuierat „mama lui Iisus”. Eu am făcut pipi acolo săptămâna trecută.

— Chiar miroase a urină, a realizat Esther.

S-a ridicat și a imitat poziția lui Jonah, cu spatele sprijinit de gratii. Jonah a fost dus afară ca să dea și el un telefon, care – luând în calcul țipetele și înjurăturile – a mers mult mai rău decât al ei.

— Știi, m-am tot gândit la tine de când te-am jefuit mai devreme, a spus el când s-a așezat din nou.

Polițistul de la biroul cel mai apropiat de celule s-a uitat pe deasupra ochelarilor și a ridicat din sprâncene.

— E o metaforă pentru, ăăă, sex, i-a explicat Jonah repede.

Polițistul a făcut ochii mici, dar s-a întors la telefonul lui.

— La cum vrei să te iert pentru fapta ta mârșavă? a zis Esther.

— Nu, la familia ta ciudată, cea despre care ai făcut o prezentare în școala primară.

— A!

Esther se înscrisese special la liceul East River tocmai pentru că nimeni dintre colegii ei din clasa a treia (cu excepția lui Hephzibah) nu mergea acolo, așa că nimeni nu avea să își aducă aminte prezentarea ei, despre blestemul ce se abătuse asupra familiei Solar.

— Îhm, ce ziceai că îi face ciudați? Sunt toți intoleranți la lactoză sau ceva de genul ăsta?, a întrebat-o Jonah.

— Exact asta. Nu suportă laptele.

— Nu, nu asta era. Fobii, nu? Fiecare are o teamă mare. Le e frică de păienjeni și de înălțimi și de tot felul de chestii. Blestemați de Moartea însăși. Și întocmai lucrul de care vă e frică, asta o să vă omoare în cele din urmă.

— Cum de îți aduci aminte de asta?

— Eram foarte atent la tine când aveam opt ani. *Foarte atent.*

Esther s-a înroșit, apoi i-a spus lui Jonah câteva dintre regulile blestemului, anume:

- Blestemul putea să se abată asupra unui membru din familia Solar oricând pe parcursul vieții, fără avertisment, ca o boală latentă de sânge care așteaptă să facă victime. Lui Reginald, bunicul ei, începuse să îi fie frică de apă de-abia la treizeci de ani, când Moartea i-a spus că avea să se înece într-o zi. Pe de altă parte, lui Eugene începuse să îi fie frică de întuneric când era copil.
- Lucrul de care te temi îți consumă viața până ajunge să te ucidă.

— Și ție? a întrebat Jonah. Ție de ce ți-e frică?

— De nimic.

— Nu poți să fii tu aia mai specială, în timp ce toată familia ta e blestemată. Vrei să îți faci clanul de rușine?

— Nu e amuzant.

— Da, îmi amintesc prezentarea ta. Vărului tău îi e frică de albine. Unchiului tău îi e frică de microbi. Bunicului tău îi e frică de apă. Tatăl tău e veterinar și încă nu își știa marea temere.

— Acum o știe. Are agorafobie. Nu a mai ieșit din pivniță de șase ani.

— Așa deci. Vezi? Și tu trebuie să te temi de ceva.

— Nu din câte știu.

— Ba da. Trebuie doar să îți dai seama de ce.

— Foarte inspirațional.

— Mulțumesc.

Nu au mai vorbit până când Holland, tatăl lui Jonah, a venit să îl elibereze (adică mă rog, să îl ia, pentru că nu era practic arestat). Holland arăta cam ca Jonah dacă Jonah ar fi fost mai în vârstă și mai masiv. Umeri mai mari și mai proeminenți, burtă mai mare și mai proeminentă, păr mai mare și mai proeminent.

— Tata, putem să o ducem și pe Esther acasă? a întrebat Jonah în timp ce copia Rondei Rousey îl scotea din celulă.

Holland a studiat-o pe Esther din cap până în picioare cu niște ochi răi și a dat să plece, ceea ce însemna de fapt „Da", pentru că Jonah a zis „Hai".

Mașina lui Holland era o dubă din anii '80, de culoarea dovleacului, cu scaune de piele caramel, care erau atât de zgâriate, că i-au lăsat lui Esther urme pe picioare. N-a zis nimic despre asta în timp ce le spunea cum să ajungă la ea acasă. Când au încetinit în fața conacului victorian, Jonah a spus „Sfinte Sisoe!". Ca de obicei, casa ei emana lumină, aruncând umbrele stejarilor bătrâni peste drum. Amuletele șopteau în bătaia vântului, murmurând încet, prevestind o soartă teribilă oricui ar fi vrut să le facă rău celor din familia Solar și care ar fi îndrăznit să se apropie. Esther s-a repezit să coboare înainte ca mașina să oprească de tot. Tocmai de-asta nu invita niciun coleg acasă.

— Esther, așteaptă, a strigat Jonah.

Nu a așteptat, dar el a fost mai rapid decât ea, așa că a prins-o din urmă în dreptul copacilor.

— Hei, am ceva pentru tine. Deja am vândut brățara și am cheltuit banii, dar uite, ia asta înapoi.

S-a căutat în buzunar și i-a dat lui Esther telefonul.

— Super, mersi.

— Îmi pare rău că te-am jefuit.

— Da, sigur.

— Ne mai vedem, Esther.

— Nu și dacă nu e musai.

Jonah i-a aruncat un sărut în aer și a fugit înapoi la mașina care s-a îndepărtat cu repeziciune.

Esther și-a deschis telefonul. Totul dispăruse. Toate pozele ei, toate contactele, toate aplicațiile. Fusese curățat complet, readus la setările inițiale și pregătit să fie vândut pe piața neagră. Un singur contact fusese salvat, *Jonah Smallwood*; în dreptul numelui era o inimioară, iar dedesubt, și sub, numărul lui. Degetul i-a zăbovit puțin pe butonul de ștergere. Nu ar

trebui să păstrezi numerele nemernicilor care te jefuiesc și te lasă să mori în stații de autobuz sau care te lasă cu buza umflată de Ziua Îndrăgostiților la opt ani, chiar dacă arată ca Finn din Star Wars și se îmbracă precum Fantasticul Mr. Fox și miros amețitor.

Esther nu era sigură de ce i-a păstrat numărul, dar probabil avea ceva de-a face cu faptul că și-a imaginat că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Șaisprezece ore și șapte minute mai târziu, avea să se dovedească ce mult s-a înșelat.

4.

Luminițe și criminali în serie

Casa ei era așa cum o știa, strălucitoare, dar abandonată. Esther s-a dus în bucătărie și a căutat prin sertare carnetul în care Rosemary scria toate numerele de telefon, în caz de urgență. Iepurii, mici și gri și agitați, țopăiau la picioarele ei, sperând să fie hrăniți. Ca toate lucrurile pe care Rosemary le aducea în casă – ceaiul de mușețel cu care se spăla pe mâini înainte să meargă la cazinou, frunzele de salvie pe care le ținea în portofel, monedele pe care le cosea pe tivul hainelor, potcoava, nenorocitul ăla de cocoș diabolic –, se presupunea că iepurii aduc noroc. Majoritatea oamenilor au un singur picior de iepure, dar de ce să cumperi unul singur, s-a gândit mama ei, când poți să cumperi un iepure întreg și așa ai patru picioare și de patru ori mai mult noroc, fără să verși nicio picătură de sânge.

Esther a sunat-o pe Rosemary de pe fix, dar nu a răspuns, așa că s-a uitat prin camerele de la parter, dar mama ei nu era acolo. Rosemary credea că locuința lor este blestemată, dar, sincer, singurele fantome din conac erau părinții ei. (Asta nu însemna că Esther avea să se ducă să cotrobăie sus – așa începe orice film de groază). A încercat să îi sune și pe Eugene, și pe Heph, dar la amândoi a intrat căsuța vocală.

Ce a făcut apoi e dovada clară a dragostei pe care i-o purta fratelui ei tembel: a găsit vechea ei bicicletă în garaj, a umflat cauciucurile, i-a pus cinci-șase faruri pe care le-a găsit în dormitorul lui Eugene, ca s-o facă mai strălucitoare, apoi s-a înfășurat cu un fir de luminițe în jurul pieptului și al abdomenului, în caz de ceva. Ați văzut vreodată un film de groază în care cineva înfășurat tot în luminițe puternice să fie ucis? Sigur că nu. Nimeni nu vrea să ucidă oameni ridicoli. Așa ajung polițiștii să pună prea multe întrebări. În plus, nimeni nu avea să uite că a văzut-o pe Wednesday Adams înfășurată în luminițe. Criminalii preferă oamenii fără adăpost și prostituatele. Genul de oameni care se pierd în mulțime și de care nimeni nu își aduce aminte că i-a văzut sau cărora nimeni nu le duce dorul.

Nimeni nu avea să uite că a văzut-o pe ea.

Afară încă era întuneric și liniște. Esther a pedalat încet, a trecut de magazinul 7-Eleven, pentru că era singurul deschis, așadar și ultimul loc

unde „fusese văzută” în caz că cineva chiar se hotăra să o ucidă. S-a gândit mult la asta. Cum ar fi dacă Jonah Smallwood ar fi ultima persoană care a văzut-o în viață (în afară de ucigașul ei, bineînțeles). Ce ar înțelege polițiștii din filmarea surprinsă de camerele de supraveghere din 7-Eleven, în care se vedea clar cum trece pe acolo, cu un șirag de lumini în jurul pieptului? Ar spune pur și simplu că a înnebunit și că s-a aruncat de pe o stâncă pe undeva? Probabil. Cadavrul ei mutilat nu ar fi găsit decât după luni bune. Poate chiar ani.

Adună-te, a bombănit Esther.

Luminile strălucitoare de la 7-Eleven rămaseră în urmă, iar acum pedala pe niște străzi întunecate, apoi în mijlocul pustietății, îndreptându-se spre zona industrială, unde nu mergeau decât criminali în serie și adolescenți beți.

Pe mă-ta, Eugene, murmură în timp ce mergea cât putea de repede, cu capul plecat, cu inima mai să-i iasă afară din piept. *Pe mă-ta, Eugene, serios. Pe mă-ta.*

Când a ajuns în cele din urmă la rafinărie, nu mai era nici urmă de lumină înăuntru. Nicio flacără aprinsă, niciun adolescent extaziat, nicio umbră care să se vadă prin fereastră, dansând. Esther a lăsat bicicleta și s-a strecurat prin gard, luminițele din jurul ei de-abia făcând față întunericului. Două persoane stăteau îmbrățișate aproape de ce mai rămăsese din focul de tabără, doar niște tăciuni care mocneau ușor. Hephzibah îl ținea pe Eugene de după umeri și îi șoptea în ureche, poate îi cânta chiar, ca să îl calmeze pe măsură ce focul se stingea. În jurul lor, Eugene aranjase mai multe lanterne în cerc, toate orientate spre ei, o insulă de lumină strălucitoare în mijlocul umbrelor. Un străin care ar fi dat peste ei ar fi putut să spună că sunt niște fantome: fata de cenușă, cu părul cenușiu, în rochia ei cenușie, fredonând ușor cântece despre dragoste și moarte, și băiatul îmbrăcat ca o amintire palidă, tremurând în lumina slabă.

Eugene încercase de câteva ori să meargă la terapie când era mai mic, când familia lor avea bani pentru așa ceva, înainte ca Rosemary să joace toți banii la cazinou. Dar vehemența cu care credea în propriile halucinații – consecvența lor, profunzimea fiecărui detaliu cu care descria monștrii pe care îi vedea în întuneric –, ei bine, speriase fiecare terapeut cu care vorbise. Lucrurile pe care le povestea le umpleau mințile cu orori pe jumătate amintite, pe care le văzuseră sau le auziseră sau le simțiseră când erau copii, lucruri de care încercaseră să se convingă toată viața că nu

există, lucruri pe care cei mai mulți oameni ajungeau să nu le mai observe după o anumită vârstă. Și acum un băiat de doar unsprezece, doisprezece, treisprezece ani, ajunge aproape să îi convingă că aceste amintiri imposibile erau adevărate.

Nimeni nu mai dormea cu lumina stinsă după ședințele cu Eugene Solar.

Hephzibah a văzut-o pe Esther, care stătea la intrarea în depozit, a zâmbit larg și i-a făcut cu mâna, dar nu a mai spus și nu a mai fredonat nimic, nu cu Esther așa de aproape. Obișnuia să se supere că Heph îi șoptea lui Eugene, dar nu și ei. Că el știa cum sună vocea ei, *chiar știa,* pe când ea nu. De-abia după câțiva ani s-a prins Esther că Heph era îndrăgostită de el. Că magia puternică ce sălășluise cândva în mama lor îi fusese transmisă lui Eugene, că puterea lui asupra ei făcuse ceea ce niciun terapeut nu izbutise să facă: o făcuse să vorbească.

— Mulțumesc că te-ai întors pentru el, i-a spus Esther lui Heph.

„Sigur", a spus ea prin semne.

Esther s-a așezat lângă Eugene și l-a îmbrățișat la rândul ei, așa că acum era protejat de amândouă, astfel încât – ca de obicei – demonii să le sfâșie mai întâi pe ele. Au stat așa, îmbrățișați, până la răsărit, Heph și Esther ținându-l în brațe pe Eugene, cu mâinile pe spatele lui, iar Eugene cu degetele încovoiate strâns în jurul unei ramuri de coada șoricelului luată din grădina lui Rosemary, încercând fără rezultat să prindă curaj cu ajutorul mirosului dulce și puternic de urzică. Într-un final, când s-a luminat s-a ridicat și s-a îndepărtat puțin, a respirat adânc de câteva ori, furios pe el însuși, epuizat și mai ales șocat, ca de obicei, că a supraviețuit unei alte nopți lungi în întuneric.

— Hai, ciudatule frumos, a spus Esther ridicându-se pe vârfuri și odihnindu-și capul pe umărul lui.

Deși arătau diferit și se simțeau diferit și nu erau de acord în majoritatea cazurilor, nu ar fi putut niciodată să îl considere pe Eugene altceva decât cealaltă jumătate a sufletului ei.

— Hai să te ducem acasă.

5.

Moartea și homari cât un cal

Când gemenii au ajuns în cele din urmă acasă, Rosemary nu i-a întrebat unde au fost toată noaptea, pentru că nici ea nu fusese acasă. Tatăl lor, Peter, le-a auzit pașii și i-a strigat de jos, dar nu i-au răspuns. Esther i-a trimis un bilet cu liftul. Majoritatea copiilor ar da de necaz dacă și-ar ignora părinții, dar nu era ca și cum Peter avea să iasă din pivniță prea curând și să îi certe.

Acum câțiva ani, Eugene pusese la punct o serie de planuri ca să îl facă pe Peter să iasă din ascunzătoare, așa că timp de o săptămână a făcut următoarele:

- A activat alarma de incendiu și s-a prefăcut că se îneacă cu fum în capul scărilor dinspre pivniță.
- A gătit câteva zeci de felii de bacon și a lăsat farfuria în capul scărilor care duc spre pivniță.
- A aruncat bombe puturoase pe scările dinspre pivniță.

În fine, „Gollum” a rămas în peșteră și copiii Solar nu s-au mai temut de pedeapsa parentală din partea niciunuia dintre ei

Ce au pierdut când Peter Solar s-a izolat: un om căruia îi plăceau plimbările pe munte și poezia și să își ducă copiii la zoo, unde le explica, în detaliu, fiecare proiect de conservare. Un om care îi ducea la târguri de vechituri și le cumpăra binocluri și îi ducea în excursii de o săptămână să vadă păsări. Un om care îi învăța să joace șah și le citea înainte de culcare și stătea cu ei în pat și îi mângâia pe cap când erau bolnavi.

Peter Solar. Tatăl lor. Pe el l-au pierdut.

Eugene a luat o pătură și s-a așezat în curte, în bătaia puținelor raze de soare care străbăteau ramurile stejarilor, dar și în somn era agitat. Creaturile care îl urmăreau în vis urau lumina soarelui, zicea el, așa că atunci când chiar dormea – ceea ce nu se întâmpla des – o făcea de obicei la soare. Esther a ațipit în patul ei, dar se tot trezea, într-o stare de confuzie, așa cum se întâmplă când dormi în timpul zilei sau când te gândești că Jonah

Smallwood (inimioară roșie) ți-a trimis un mesaj prin care te întreba ce înseamnă navarofobia.

JONAH SMALLWOOD :
Ce e navarofobia?

Esther s-a ridicat brusc în capul oaselor. Jonah Smallwood citise și continua să citească lista ei semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri.

Înainte să îi răspundă, a intrat în lista ei de contacte și a șters tâmpită aia de inimă din dreptul numelui lui.

ESTHER:
Frica de lanuri de porumb. Adu-mi lista înapoi *imediat*.
Nu te mai uita nici măcar o dată la ea.

JONAH:
Ție chiar ți-e frică de toate lucrurile ăstea?
Unele sunt chiar ridicole. Cui naiba îi e frică de molii?

ESTHER:
NU. TE. MAI. UITA.

JONAH:
Bine, bine, ți-o aduc diseară.

ESTHER:
Las-o în cutia de scrisori și șterge-mi numărul din telefon și apoi fă cumva să fii răpit de extratereștri și nu te mai întoarce vreodată pe planeta asta.

JONAH:
M-am uitat. Nu m-am putut abține.

La care Esther i-a trimis vreo cinci rânduri de emojiuri furioase înainte să se culce din nou.

∵

Rosemary i-a trezit după-amiază și i-a dus în vizită la bunicul lor, Reginald Solar, la Lilac Hill, o clădire care arăta de parcă fusese cândva o închisoare, dar care acum mirosea vag a brânză și puternic a moarte. Dacă Tim Burton și Wes Anderson ar fi avut un copil și copilul ăla ar fi devenit la maturitate un arhitect/designer focusat doar pe construit/decorat aziluri triste, atunci Centrul de Îngrijire și Reabilitare Lilac Hill ar fi fost cea mai importantă operă a lui. Podele verzi, lucioase, scaune de piele artificială portocalie și tapet cu model de homari mici și roz, în ciuda faptului că a)

orașul era la o oră de mers cu mașina de mare și b) majoritatea rezidenților nu ar fi câștigat dacă s-ar fi duelat cu un homar până la moarte.

În tinerețe, Reginald Solar ar fi bătut măr un homar cât un cal, dar asta înainte ca demența să-l surprindă în timp ce dormea. (Susținea că n-ar fi pus niciodată cleștii pe el dacă era treaz.)

Au mers toți trei pe holurile prea intens luminate, până la camera lui Reg. Eugene se repezea de la o fereastră la alta, în caz că ar fi căzut brusc curentul. Ținea în mână, așa cum se întâmpla mereu în clădiri în care nu avea încredere (de exemplu, clădiri în care întrerupătoarele nu erau lipite cu bandă adezivă și nu aveau un generator *și* un alt generator de rezervă), o lanternă, aceeași lanternă industrială negru cu galben pe care Peter o lua cu el pe vremea când încă mai ieșea din casă.

Holul era ticsit cu cochilii în formă de oameni, toți gârboviți în scaune cu rotile, părând ușor scămoșați, ca și cum păienjenii ar fi început deja să le țească pânze în păr.

Aș putea să conduc locul ăsta cu o mică armată de homari, a bombănit Esther. *Treizeci, patruzeci de homari, maximum, și aș fi regină.*

Cu cât se gândea mai mult la ei – la ochii lor ca mărgelele, la picioarele subțiri, la felul în care se mișcau, la cât de tare durea dacă te prindeau în clești –, cu atât mai inconfortabil se simțea. Dacă Jonah nu i-ar fi furat lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri, ar fi putut să adauge și homarii, doar ca să fie sigură.

Apoi l-au văzut, Reginald Solar, odată un detectiv criminalist neînfricat, acum posesorul unui creier nefuncțional, ascuns într-un corp subțire ca hârtia. Esther era mereu șocată de cât de mult se deteriora aspectul bunicului ei de fiecare dată când îl vedea. Ca și cum ar fi fost o statuie de lut lăsată afară și, de fiecare dată când ploua, se topea mai mult și mai mult, lăsând urme adânci în trupul lui și, la picioare, doar o băltoacă din omul care fusese cândva. Purta o căciulă roșie – ultima pe care i-o mai croșetase bunica lor înainte să moară – și stătea într-un scaun cu rotile în fața unei table de șah, jucând (și pierzând) o partidă împotriva nimănui.

— Bună, bunicule, a zis Eugene, așezându-se pe scaunul gol din fața lui Reg.

Reg nu i-a răspuns, nu părea să îl observe, pur și simplu se tot uita fix la tabla de șah până când a făcut singura mișcare pe care putea să o facă: cea care îl ducea direct la șah mat.

— Mereu câștigi, nemernic bătrân, i-a mormăit lui Eugene.

Reginald era, teoretic, încă în viață, deși sufletul lui murise în urmă cu câțiva ani, lăsând în urmă un cadavru firav care avea să fie târât încet și chinuitor spre mormânt.

— Povestește-ne despre blestem, i-a zis Eugene în timp ce rearanja tabla de șah.

În ciuda tuturor lucrurile care îi alunecaseră din minte ca pe tobogan, Reg încă mai putea să descrie în detaliu multele ocazii în care se întâlnise cu Moartea, așa că asta era singura întrebare pe care i-o punea Eugene.

— Prima dată când l-am cunoscut pe Bărbatul care Voia să fie Moartea… a început el încet, cu vocea răgușită, uitându-se în gol.

Povestea devenise ceva mecanic, nu mai era spusă cu fler și pasiune așa cum se întâmpla cândva, deși asistentele spuneau că e o minune că își mai amintea ceva.

— Prima dată când l-am întâlnit, a început iar, încercând să articuleze cu buzele și limba cuvintele pe care creierul lui nu le mai recunoștea, eram în Vietnam.

Reg și-a petrecut după-amiaza istorisind totul cu la fel de multe detalii ca întotdeauna – umiditatea junglei, culorile aprinse din Saigon din timpul războiului, dulceața ciocolatei calde din Vietnam și Bărbatul care Voia să fie Moartea, un bărbat mai tânăr, cu fața brăzdată de urme de pojar, la fel de slăbit de război ca ei toți. Eugene se odihnea pe un scaun de lângă fereastră, cu ochii închiși în bătaia soarelui. Esther stătea întinsă pe jos, cu capul pe o pernă și corpul învelit într-o pelerină din pene de vultur, pentru că azi era Valkyria Freyja, zeița nordică a morții.

Acestea erau lucrurile pe care și le amintea despre bunicul ei, pe măsură ce vorbea:

- Felul în care restul lumii îl văzuse ca pe un detectiv criminalist de neînvins, dar pentru ea fusese mereu Poppy, bărbatul care creștea grădini întregi de orhidee și o lăsa să culeagă florile deși nimeni altcineva nu mai avea voie.
- Felul în care singurele animale care îi plăceau erau păsările, până când Florence Solar a salvat un pui de câine (pe care Reg nu voise deloc să îl păstreze). Felul în care puiul de câine se ținea după el prin seră în timp ce el avea grijă de orhidee, felul în care se prefăcea că urăște faptul că micul câine era obsedat de el. Felul în care câinele a rămas fără nume și felul în care mereu se referea la el spunând „Pleacă”, dar îl lăsa să

doarmă pe genunchii lui, când se uita la televizor, și în pat, în fiecare noapte.

- Felul în care râdea. Felul în care își lăsa capul pe spate când ceva i se părea extrem de amuzant. Felul în care își freca ochiul drept cu degetul arătător când nu se putea opri din râs, chit că avea sau nu lacrimi în ochi.

Amintirea râsetelor e probabil lucrul care o întrista cel mai mult pe Esther. Nu avea nicio înregistrare cu sunetul, și, odată ce Reg avea să moară, va mai supraviețui doar ca o secvență scurtă în memoria ei imperfectă, unde va putea fi modificată și chiar uitată. În timp ce pe obraz i se rostogolea o lacrimă, și-a folosit degetul arătător ca să o șteargă și și-a reamintit iar de râsul bunicului ei, deja nesigură de cât de adevărat era.

Când Reg a terminat povestea, Esther s-a ridicat și l-a sărutat pe bătrân pe fruntea ca de ceară, iar el a întrebat-o dacă era un înger sau un demon venit să îi ia sufletul, după care au plecat.

6.

Blestemul și Moartea

Seara, soarele începea să apună amenințător în munți, o minge de nichel roșu-aprins care se îneca în cer, iar familia Solar se pregătea pentru o nouă noapte în tranșee. O altă bătălie împotriva întunericului de nepătruns. Un proces pe care îl repetau în fiecare seară, de șase ani.

Eugene aprindea lumânări ca un maniac, alergând pe holurile casei, înarmat cu cutii de chibrituri și cea mai nouă lanternă, una în formă de dragon care scotea flăcări prin fund. Era un proces lung. Din când în când se mai uita pe fereastră și zicea „La dracu'! Dracu' să mă ia! Dracu' să-l ia de apus!" sau ceva de genul ăsta și continua să apese în neștire limba dragonului zâmbitor, până când arunca foc albastru din intestine. Din când în când o mai întreba pe Esther cât e ceasul, iar ea își verifica telefonul și zicea „cinci treizeci și doi" sau „șase fără un sfert". Și de fiecare dată când îi spunea o oră, indiferent care ar fi fost, Eugene înjura și începea să se miște și mai repede, aprinzând lumânări fără să le atingă măcar, folosindu-se de toată lumina pe care o acumulase în piele și care îi țâșnea din vârful degetelor până la fitil. Nu mulți pot să aprindă o lumânare cu puterea minții, dar Eugene Solar putea. În cele din urmă, toată casa bâzâia a electricitate și strălucea de la toate luminile, iar aerul mirosea a fitil ars și a ceară topită.

Rolul lui Esther în tot acest ritual psihotic era să stea de gardă; închidea toate ferestrele, trăgea perdelele, presăra sare pe prag și se asigura că ușa de la intrare e bine închisă. Tocmai era pe cale să facă acest ultim lucru, avea mâna la doar câțiva centimetri de clanță, când a auzit o serie de bubuituri în ușă, fapt de-a dreptul alarmant. Toată lumea din cartier știa că nu trebuie să vină la ei acasă (nu răspundea nimeni niciodată), ceea ce înseamnă că omul care bătea la ușă era aproape sigur un infractor. Esther se gândea care îi sunt opțiunile – să cheme poliția, să ia un cuțit din bucătărie, să se baricadeze în pivniță cu tatăl ei – când l-a auzit pe așa-zisul infractor strigând:

— Esther! Esther, deschide! a spus o voce cunoscută.

Jonah Smallwood era pe treptele casei ei, plângând. Esther s-a așezat în genunchi în dreptul fantei pentru scrisori.

— De data asta nu mă mai păcălești, i-a zis. Dacă îmi furi jeleurile o dată, să-ți fie rușine, dar dacă mi le furi de două ori…

— Deschide nenorocita asta de ușă! a spus Jonah.

— Strecoară lista prin fanta de scrisori și…

Jonah a bătut din nou în ușă.

— Haide odată, e o urgență!

Ce aude o persoană care suferă de anxietate: *Am venit să te ucid, pe tine și pe toată familia ta.* Esther s-a uitat în spatele ei, dar Rosemary și Eugene dispăruseră, înghițiți de casă după prima bătaie în ușă. Nu aveau să mai iasă din ascunzătoare până când nu era totul bine din nou.

Așadar – știind că era un risc doar pentru ea și fiind aproape sigură că Jonah nu e genul criminal – a respirat adânc și a deschis ușa.

— Am lovit-o cu motoreta mea, a zis Jonah, năvălind înăuntru.

Ținea în mână ceva ce Esther a crezut inițial că era o ushanka udă, o căciulă din aia rusească, dar era, de fapt, o pisicuță foarte amărâtă. Pe peluza din fața casei, motoreta crem al lui Jonah era aruncată la rădăcina unor copaci, cu roțile încă învârtindu-se.

Pisicuță clar nu mai respira.

— Cred că a murit, a zis ea, punându-și ușor mâinile peste ale lui Jonah.

— Nu a murit!

A tras pisicuță din mâinile ei și a strâns-o la piept.

— Ce vrei să fac?

— Tatăl tău e veterinar, nu?

— Jonah, el nu a mai… Nu a mai ieșit din pivniță de șase ani. Nu cred că a văzut vreun străin în tot timpul ăsta.

Spre meritul său, lui Jonah Smallwood asta nu i se părea așa de ciudat cum credeau toți ceilalți care știau de situația lui Peter Solar.

— Unde e pivnița? a întrebat, așa că Esther l-a condus spre ușa portocalie pe care tatăl lui a intrat într-o dimineață rece de marți, acum șase ani, și pe care nu a mai ieșit niciodată.

Au coborât scările împreună, penele din pelerina ei măturând rotocoale de praf de pe parchet. Chiar și aici, întrerupătoarele erau lipite cu bandă adezivă, de pe vremea când Eugene încă își mai vizita tatăl.

Pivnița în care se derula acum întreaga viață a lui Peter Solar arăta exact cum te-ai aștepta să arate dacă cineva nu a mai ieșit de acolo de șase ani. Pe pereți erau atârnați metri întregi de material roșu, așa că părea mai degrabă ascunzătoarea unui consumator de opiu. Singura mobilă era cea care se afla

deja acolo în ziua în care a decis că nu va mai putea să plece vreodată. O masă de ping-pong, o canapea care fusese la modă în anii ’80, patru scaune de bar din seturi diferite și un televizor alb-negru, toate înconjurate de dezordinea tipică unei pivnițe – o scară, trei lămpi, un teanc de jocuri, saci întregi de haine vechi de donat, crose de golf, o chitară, doi brazi de Crăciun artificiali (ambii decorați și plini de luminițe, tot anul – Peter era înnebunit după Crăciun), pick-up-ul lui Reginald și zeci de turnulețe de cărți și ziare care stăteau într-un echilibru precar.

Acum șase ani, lui Esther i se părea un loc cool. Se uita la pivnița lui și vedea Camera Necesității din *Harry Potter* și credea că tatăl ei era un vrăjitor excentric, demn de un loc la Hogwarts. Acum putea să simtă mirosul anemic de piele de om care nu mai fusese expusă la soare de șase ani, să vadă stratul de praf care se așezase peste mormântul care era acum viața lui.

Peter Solar coborâse aici într-o după-amiază, când Esther avea unsprezece ani, să instaleze al doilea generator pe care îl ceruse Eugene. Poate încă suferea după fratele lui, unchiul Harold, care tocmai fusese doborât de frica lui de microbi, sau poate frica de un infarct îl condusese spre liniștea întunericului, sau poate pur și simplu îi sosise și lui timpul să cadă victimă blestemului. Oricare ar fi fost cauza, asta s-a întâmplat atunci:

Când a dat să urce scările, a avut un atac de panică și a descoperit că nu e în stare să meargă mai departe de a doua treaptă. În după-amiaza aceea, Peter și-a dat demisia, a angajat un instalator să repare toaleta din pivniță, a comandat suficientă mâncare la conservă cât să supraviețuiască în caz de cel puțin două apocalipse și a jurat să nu mai iasă la suprafață niciodată.

Jurământul, cel puțin până acum, nu a fost încălcat.

Peter stătea pe canapea într-un halat în carouri și în papuci, bând alcool făcut în casă și ascultând colinde de Crăciun. Înainte să se îngroape singur, fusese mereu un bărbat îngrijit, cu părul dat pe spate și mustața atent aranjată. În primul an, a avut grijă să își mențină aspectul. Apoi oamenii au încetat să îl mai viziteze. Mai întâi colegii lui, apoi prietenii cei mai buni, apoi chiar și sora lui. L-au considerat o cauză pierdută destul de repede. Esther, Eugene și Rosemary au mai perseverat doi ani, dar, în cele din urmă, au încetat și ei să mai coborâre să îl vadă. Era prea dureros să asiste la transformarea lui lentă în ceva grotesc.

Peter Solar era un sălbatic acum. Părul îi era nespălat și încâlcit. Barba îi era neîngrijită și brăzdată cu fire albe. Dacă odată fusese slab, acum era

imens: nu chiar gras, doar lat și masiv. Arăta ca scos dintr-o legendă, credea Esther. Un viking întors dintr-un lung și singuratic voiaj pe mare, bătut de soare și de sare.

Partea stângă a feței începuse să i se lase și să împietrească, iar mâna stângă și-o ținea coroiată. Un alt infarct, au zis medicii, chiar mai puternic decât primul. Au trecut trei luni până ca cineva să afle. Peter își dădea seama că ceva era în neregulă, dar îi fusese atât de teamă să iasă din pivniță, încât nu a îndrăznit să ceară ajutor. Trei luni. Două infarcturi. Era greu să fii aici jos, știind asta. Oricât de mult îl iubea Esther, de fiecare dată când îl vedea (ceea ce nu se întâmpla des), își amintea de omul pe care îl știa înainte. Omul pe care nu a putut să-l salveze.

Au trecut luni în șir până când a putut să privească măcar ruinele care mai rămăseseră din tatăl ei.

— Tata, a zis ea, iar, când s-a întors, lumina se reflecta în obrazul lui împietrit.

Peter avea ochii ei. Sau mai degrabă ea îi avea pe ai lui; ochi plini de furtuni. Ochi care îi frângeau inima.

Jonah deja își făcea loc printre gunoaie.

— Am lovit-o cu motoreta mea, a spus, dându-i pisicuța udă omului sălbatic.

Peter nu mai interacționase demult cu un străin. Și chiar și mai mult timp trecuse de când practicase medicina. Esther a încercat să își aducă aminte când îl văzuse ultima dată tratând un animal. Gemenii aveau probabil zece sau unsprezece ani, iar el îi dusese cu bicicletele până la locul de joacă din apropierea casei. Pe drum înapoi, Esther găsise o pasăre în șanț, rănită și lăsată să moară după ce fusese lovită de o mașină.

Vrabia era într-o stare foarte proastă și, realiza acum Esther, Peter a știut probabil de la bun început că avea să moară, dar nu a putut să îi zică asta și fiicei lui. În schimb, s-a aplecat, a luat pasărea în brațe și a dus-o acasă, unde au stat împreună toată noaptea, doar ei doi, hrănind-o și ținându-i de cald. Esther botezase vrabia Lucky. A murit dimineața, inima ei micuță a cedat, iar Peter a ținut-o pe fiica lui pe genunchi în timp ce ea plângea pe umărul lui.

Nu multă vreme după aceea, a intrat în pivniță și totul s-a schimbat.

Esther se întreba dacă tatăl ei avea să se sperie și să aibă un atac de panică atunci când brusc îi va fi invadat spațiul personal, dar nu s-a întâmplat asta. A rămas în spate și i-a privit din umbră, a văzut cum Peter

pune jos paharul de gin și se uită ba la ea, ba la Jonah, ba la pisicuța din mâinile lui, cum îi ordonă lui Jonah (încet, vorbirea îi era puțin îngreunată de când cu atacul de cord) să ia trusa medicală din spatele unui teanc de ziare și să i-o aducă. L-a privit cum găsește sursa sângerării și o oprește, cum reumple cu aer plămânii pisicii, cum îi dă calmante și cum coase o rană și îi fixează un picior rupt și cum spune – deși nu putea să fie sigur, dar era aproape sigur – că nu mai avea nicio altă rană care să o pună în pericol de moarte, doar o contuzie urâtă care putea să ducă la daune cerebrale definitive. Avea să fie delicată situația câteva zile, dar s-ar putea să supraviețuiască. A făcut toate astea doar cu o mână, cu Jonah pe post de asistent, când nu se descurca singur.

— Pune-ți mâna aici, cu grijă, i-a zis Peter.

Jonah și-a pus palma pe coastele subțiri ale pisicii. Mâna i se mișca în sus și în jos, în sus și în jos, în ritmul respirațiilor ei rapide. A mieunat slab la atingerea lui.

— Pare să fie vagabondă, a zis Peter în timp ce, cu mâna bună, îi dădea pisica ghemuită lui Jonah, care a luat-o de parcă era făcută din sticlă.

— Are blana lipsită de strălucire, e subnutrită și are o infecție la ochi. Esther, a spus apoi întorcându-se spre fiica lui, ar trebui să mai fie un substitut de lapte de pisică sus, în garaj. Poți să-l aduci aici?

Primul instinct al lui Esther a fost să zică *Ce te face să crezi că știu ce se întâmplă în lumea de sus?* Dar era prima dată în mai bine de jumătate de deceniu când se arăta interesat de ceva care se întâmpla dincolo de ușa portocalie care ducea în pivniță.

— Sigur, a îngăimat și l-a lăsat pe Jonah, care acum legăna pisicuța ca pe un bebeluș, alături de tatăl ei, pe canapeaua din anii ’80.

În următoarea oră, Peter l-a învățat pe Jonah cum să hrănească pisicuța cu substitutul de lapte expirat, cum să îi curețe ochiul infectat, cum să o scape de purici și să îi descâlcească blana și să se asigure că îi e cald și că încă mai respiră.

Esther se uita la Jonah cu suspiciune. Tatăl ei pierduse tot. Să îți mai ia și un hoț de buzunare ceva ar fi chiar de neiertat. Așa că a stat cu ochii pe degetele lui lungi, să se asigure că nu se strecurau în buzunarul halatului tatălui ei sau că nu se apropiau de ceasul de aur pe care încă îl mai purta la mână, dar lui Jonah nu părea să îi pese de altceva în afară de pisică, în cele din urmă, a început să se relaxeze în preajma lui. Se simțea ciudat de… calmă.

— Poți să o iei acasă? l-a întrebat Peter pe Jonah.

— Neah. Probabil nu e cea mai bună idee, a zis în timp ce o mângâia pe nas. Nu e chiar cel mai primitor loc acum.

— Sunt sigur că pe Esther nu ar deranja-o să te ajute și să o țină o vreme aici.

Și așa s-a pricopsit ea cu responsabilitatea de a avea grijă de pisica tâmpită a lui Jonah, pe care a numit-o Fleayoncé[5] Knowles.

Normal.

∵

Înainte ca cei doi să plece din pivniță, Peter și-a pus mâna bună pe umărul lui Esther.

— M-am bucurat să te văd.

Pentru o clipă, Peter a dat impresia că vrea să își îmbrățișeze fiica, dar a ezitat și și-a ridicat paharul de gin în cinstea ei.

— Și eu m-am bucurat să te văd, a zis ea, forțându-se să zâmbească.

În mintea ei repeta întruna *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău,* deși nu prea știa pentru ce anume îi părea rău. Că nu îl vizitase mai des? Pentru că se gândea, atunci când îi era cel mai dor de omul care fusese cândva, că ar fi mult mai simplu să-i explice absența dacă ar fi fost mort?

— Vrei să vii sus la cină?

A fost rândul lui Peter să arunce un zâmbet forțat.

— Poate data viitoare.

Esther voia atât de mult să își salveze tatăl, să-l aducă înapoi din starea de semimoarte care îi era acum viață. De fiecare dată când el îi reamintea că nu poate fi salvat, inima lui Esther se mai frângea puțin.

∵

— Vrei să rămâi la masă? l-a întrebat pe Jonah odată ajunși sus, pentru că nu știa cum altfel să îl facă să se simtă mai bine după ce i-a cauzat unei pisici daune cerebrale, lucru pe care nu prea vrei să îl ai pe conștiință.

Așa că la o zi după ce a jefuit-o în stația de autobuz și au fost prinși de forțele de ordine împreună, Jonah îi cunoștea familia și li se alătura la masă, unde ea a fost nevoită să dea la o parte două lămpi și vreo douăzeci de lumânări și să răzuiască ceara topită pe masă timp de câțiva ani, ca să îi facă și lui loc. N-a spus nimic despre tatăl ei care locuia în pivniță, nimic despre întrerupătoarele lipite cu bandă adezivă, nimic despre cum Eugene și-a ținut mâna puțin cam mult deasupra unei lumânări, fără să scoată un sunet când

pielea a început să îi ardă și să facă bășici. Dar *nu* a reușit să *nu* se holbeze la cocoșul de pe umărul lui Rosemary.

Dintre toate lucrurile ciudate din casa ei, Fred, marele cocoș negru, cu pene roșii ca focul care îi ieșeau din fund, era cu siguranță printre cele mai ciudate. Rosemary îl achiziționase de la doamna lituaniană care le făcea curățenie, acum trei ani, cu o mie de dolari, iar de atunci Fred teroriza casa. De ce ar plăti cineva o mie de dolari pe un cocoș? Pentru că, potrivit femeii care l-a vândut, cocoșul Fred era un Aitvaras, un goblin cu puteri supranaturale, capabil să le aducă noroc celor care locuiau cu el.

Până acum, Fred nu făcuse altceva decât să fie un simplu cocoș, dar asta nu o oprise pe Rosemary să creadă cu tărie că avea să le aducă „bogăție și belșug" dacă se purta frumos cu el și că avea să ia foc pe neașteptate când i-ar fi sunat ceasul.

Jonah mesteca încet, holbându-se la Fred. Fred se holba la rândul lui, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, pentru că asta fac cocoșii.

— Deci, Jonah, a zis Rosemary, încercând să facă genul acela de conversație care îți e injectat, probabil, în organism, când procreezi, ce îți place să faci în timpul liber?

— Machiaj prostetic, în mare parte, a spus Jonah cu gura plină de lasagna cumpărată, puțin arsă, specialitatea lui Rosemary. Știți, gen răni de pistol și tăieturi pe frunte și vânătăi și tot tacâmul.

Jonah s-a uitat la Esther cu remușcare. Ea l-a fulgerat cu privirea și a strâns din dinți.

Căcăcios mic! Obrazul umflat și rana din sprânceană chiar fuseseră false.

— Ce talent folositor, a zis silabisit Esther.

Jonah i-a făcut cu ochiul.

— Da, chiar e util din când în când.

— Asta vrei să faci când te faci mare? l-a întrebat Rosemary.

— Mama, nu mai are șapte ani.

— Scuze, când termini liceul.

— Da, cred că vreau să lucrez în cinematografie. Încerc să exersez cât pot de mult și mă uit la tutoriale pe YouTube. Acum învăț cum să fac mulaje, gen nasurile false din *Stăpânul inelelor.* Tata nu suportă ideea, zice că n-o să fac niciodată bani din asta, dar tot strâng bani să merg la Academia de Film, fără să știe el.

— O, Esther face prăjituri ca să strângă bani pentru facultate. Tu lucrezi?

— Păi… e mai mult o inițiativă… *antreprenorială.*

Esther nu s-a mai putut abține.

— Ce vrea să zică e că jefuiește oameni neajutorați în stațiile de autobuz.

Jonah părea rușinat, dar a dat din umeri.

— Măcar așa știi că bunurile tale merg spre o cauză nobilă.

În acel moment, Fred s-a hotărât să se întoarcă la caracterul lui diabolic, așa că s-a dat jos de pe umărul lui Rosemary și a făcut o criză în mijlocul mesei (probabil pentru că Fleayoncé dormea pe genunchii lui Jonah și primea mai multă atenție decât el). Lumânările și lămpile au zburat în toate direcțiile. Farfuriile au aterizat pe podea, cu mâncarea pe jumătate neatinsă prelingându-se pe masă, pe jos și pe pereți. Fred a început să cotcodăcească și să dea din aripi, mândru de fapta lui diabolică, și apoi a luat-o țanțoș spre bucătărie ca să terorizeze și iepurii.

Odată plecat, Rosemary și-a lăsat mâinile să plutească deasupra lumânărilor și resturilor de lasagna, cu ochii închiși.

— Urmează să se întâmple ceva nasol, a spus ea pe un ton rău prevestitor. E semn rău.

— Un semn rău pentru stomacul meu, a adăugat Eugene în timp ce s-a lăsat în genunchi, încercând să își adune cina de pe jos.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, i-a zise Esther lui Jonah.

Deloc surprinzător, Jonah nu a protestat.

∵

Afară, noaptea era caldă și încărcată de umiditate. Greierii țârâiau în stejari. Amuletele murmurau ușor.

— Ți se întâmplă vreodată să îți urăști familia? a întrebat Esther.

Jonah a râs scurt.

— Mereu. Cred că poți să iubești pe cineva și tot să nu fii de acord cu ce fac. Familia ta… toți sunt ciudați, dar te iubesc.

— Știu.

— Deci care e faza cu asta? a întrebat și a scos din buzunar lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri, pe care o furase în stația de autobuz.

O începuse acum șase ani, era îndoită la colțuri, iar scrisul varia de la abia vizibil (3. *Gândaci*), la însemnarea ceva mai lizibilă pe care o făcuse, cu cerneală verde, cu o zi înainte ca Jonah să îi fure lista (*49. Molii și/sau Omul Molie*). De-a lungul anilor adăugase bucățele noi de hârtie și carton colorat, așa că avea destul spațiu pentru toate lucrurile care păreau suficient de înfricoșătoare încât să poată deveni într-o zi o frică imensă. Lipise

fotografii și diagrame mici și definiții de pe Wikipedia și hărți de străzi/orașe/țări/oceane care trebuiau evitate cu orice preț.

— Fricii e nu pot deveni fobii adevărate dacă le eviți, iar fobiile nu te pot omorî dacă nu le ai, i-a explicat, luându-i documentul fragil din mâini.

Lista era o mărturie a ultimilor șase ani din viața ei: întunericul apărea la numărul 2, cam în același moment când Eugene a dezvoltat fobia legată de noapte. Înălțimile erau la numărul 29, după ce au fost la New York și a avut un atac de panică în vârful clădirii Empire State Building. Frică cu frică, Esther alcătuise o listă a tuturor lucrurilor pe care blestemul le-ar putea folosi împotriva ei, fiecare slăbiciune de care ar putea să profite ca să i se furișeze în vene. Nu putea trăi ca Eugene sau ca tatăl ei sau ca mama ei sau ca mătușa ei sau ca unchiul ei (când încă mai trăia) sau ca verișorii ei sau ca bunicul ei.

Deja trei membri ai familiei Solar fuseseră răpuși de blestem:

1. Unchiul Harold, fratele lui Peter, se temuse de microbi și murise din cauza unei răceli banale. Eugene spunea că fusese o profeție care s-a împlinit singură; de două decenii Harold luase antibiotice fără să fie nevoie, își izolase perfect casa ca să nu intre aer de afară și purtase măști chirurgicale peste tot. Sistemul lui imunitar devenise atât de fragil din cauza lipsei de expunere la infecții, încât un virus slab a fost suficient să-i vină de hac.
2. Martin Solar, verișorul lui Esther, se temuse de albine. Când avea paisprezece ani, a deranjat un cuib de albine când era în tabără și, încercând să fugă de ele, s-a împiedicat și a căzut într-o râpă. Eugene susținea că râpa l-a omorât, nu albinele.
3. Câinele lui Reg, Marș, se temuse de pisici – exact de una dintre ele era fugărit într-o zi când a țâșnit în stradă, direct în fața unui camion.

Da, cei din familia Solar au fost omorâți de temerile lor. Esther nu voia să se lase consumată de o teamă atât de mult încât să ajungă să îi conducă viața și apoi să îi aducă moartea. Așa că, de fiecare dată când îi era frică, oricât de puțin, de ceva, trecea lucrul acela pe listă și îl evita cu sfințenie. Dacă nu te gândeai prea mult la anxietate, nu o hrăneai, nu putea să te doboare.

— Încerc să fiu mai deșteaptă decât blestemul, a zis ea. Încerc să mă ascund de Moarte.

— Doar nu crezi în toate prostiile alea voodoo?

— Cred că bunicul meu chiar s-a întâlnit cu Moartea de câteva ori și așa a adus blestemul asupra familiei noastre pe vecie? a întrebat ironic Esther.

Voia să spună că nu, dar Jonah Smallwood, cu ochii lui cât niște monede și buzele nedrept de pline, era genul de persoană pe care nu o puteai minți.

— Da. Cred asta. Eugene zice că e doar o poveste stupidă și că cei din familia Solar au o predispoziție către bolile psihice, dar… Reg Solar e un povestitor convingător.

— Deci bunicul tău zice că Moartea e o persoană în carne și oase?

— Da. Nu știu, cred că au fost ceva gen prieteni. S-au cunoscut în Vietnam. S-au întâlnit de câteva ori de atunci.

— Atunci încearcă să-l găsești. Vorbește cu el. Fă-l să ridice blestemul.

— Vrei să mă duc *să caut* Moartea?

— Sigur. Dacă chiar crezi că Moartea e un tip care se plimbă pe-aici, un tip care chiar *l-a cunoscut* pe bunicul tău, atunci poți să îl găsești și să vorbești cu el.

— Da, sigur, a răspuns Esther ironică.

— De ce e liber primul loc?

Cerneala de la numărul 1 fusese ștearsă de o pată veche de cafea, iar cifra fusese pe jumătate mâncată de molii (ceea ce justifică faptul că apar la numărul 49, *nenorocite* păroase!), dar nu era nimic trecut în dreptul lui.

— O singură teamă cu adevărat mare, i-a explicat ea. Cu asta ești blestemat. O teamă mare care preia controlul asupra vieții tale și apoi ți-o va lua. Bunicul meu se teme de apă. Tata, să iasă din casă. Eugene, de întuneric. Mătușa mea, de șerpi. Mama, de ghinion. Dacă las locul ăla gol și pun totul dedesubt…

— Nimic nu te poate atinge?

— Exact. Lista mă ține în viață. Nu îmi e teamă de niciunul dintre lucrurile astea mai mult decât de altele. Funcționează ca un scut. Un fel de adăpost care ține teama mare și rea la distanță.

— Ai uitat de uraganul Katrina? Adăposturile se mai și distrug.

— Mulțumesc, dr. Phil.

Jonah a coborât scările și a mers, printre copaci, până la motoretă. Esther l-a urmat.

— Unde ai fost? l-a întrebat. Când ai dispărut.

Jonah a dat din umeri.

— Am schimbat școala. Se mai întâmplă.

— Totul a devenit așa de groaznic după ce ai plecat. Oamenii au început iar să fie răi, dacă nu mai erai tu acolo.

— Despre ce vorbești?

— Îți aduci aminte cum ne-am cunoscut?

— Eram în aceeași clasă, la domnișoara Price.

— Nimeni nu vorbea cu mine și cu Heph. Înainte să apari tu, copiii îmi ziceau ce urâtă sunt. Părul roșu, mii de pistrui. Aveam să fiu mereu tachinată. Iar Hephzibah era o țintă chiar mai ușoară. Copiii obișnuiau să îi pună piedică și să o lovească, doar s-o facă să zică ceva. Nimeni nu voia să stea cu noi; spuneau că pistruii mei și mutismul ei erau boli și că nu voiau să le ia și ei.

— Copiii sunt niște nemernici.

— Apoi, într-o zi, în pauză, te-ai așezat lângă noi. Nu ai spus nimic, doar ți-ai mâncat prânzul și te-ai uitat la fiecare persoană care trecea pe lângă noi, provocându-i să ne hărțuiască. În nicio săptămână, ai devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Îmi aduc aminte de asta. Noi eram ăia ciudați. Trebuia să rămânem împreună.

— Apoi ai plecat. Iar eu și Heph am fost iar singurele ciudate. Aveam nevoie de tine, dar tu ai dispărut.

— Nu știu ce să spun, Esther.

Jonah și-a trecut mâinile prin păr.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo, dar nu a fost alegerea mea. Aveam opt ani. Nu era datoria mea să te protejez.

Esther s-a gândit la familia ei, în timp ce îl privea îndepărtându-se. Eugene avea să fie ucis de întuneric. Tatăl ei avea să moară în pivniță. Bunicul ei urma să se înece. Iar într-o bună zi, Rosemary Solar avea să se taie într-o oglindă spartă sau să se împiedice de o pisică neagră sau să meargă sub o scară și exact atunci să cadă peste ea un obiect greu.

O teamă mare care să îți conducă viața. O teamă mare care să ți-o ia. Nu avea cum să scape de destinul ei și nici cum să-și salveze membrii familiei de al lor; asta îi spusese bunicul ei, când Esther era încă mică.

Doar dacă… *Doar dacă…*

— Tu de unde ai începe? l-a întrebat repede pe Jonah, în timp ce acesta își scotea motoreta dintr-o încrengătură de rădăcini de copac. Dacă ai căuta Moartea. Dacă ai vrea să o găsești și să îi ceri o favoare, de unde ai începe?

Jonah s-a gândit puțin, apoi i-a răspuns la întrebare, cu o altă întrebare:

— Ce faci mâine?

S-a gândit să mintă. Ar fi atât de simplu să spună „A, mă mut în Nepal pentru ultimul an, să învăț obiceiurile șerpașilor” și să îl lase pe Jonah să uite că a existat vreodată. Dar și-a amintit, în acel moment, de felul în care mirosea la depozit, cu o seară înainte, cât de autentic era, cât de trist părea când a crezut că Fleayoncé murise în brațele lui și – deși o jefuise și o lăsase să meargă pe jos, singură, în ploaie, timp de trei ore – și-a dat seama că nu vrea să își ia la revedere de la el. Nu iar. Nu încă.

Așa că a spus:

— O să caut Moartea.

— Sună bine, a răspuns el.

— Cum?

— Știi cum se zice, că ar trebui să faci în fiecare zi ceva de care îți e teamă?

— Da.

— Așa o să găsim Moartea, cred. Tuturor le e frică să moară, nu? Poate tocmai asta atrage Moartea. Poate asta o aduce spre tine. *Frica.* Deci uite ce o să facem: o găsim, vorbim cu ea, o facem să ridice blestemul.

— Gata cu marile temeri?

— Gata cu marile temeri. Ce zici? Te bagi?

Esther și-a cântărit opțiunile. De o parte era moartea sigură, a ei și a tuturor pe care îi iubea. Timp de șase ani, evitase toate lucrurile care o înspăimântaseră cât de puțin, în încercarea de a-și salva viața. Atâta vreme cât evitai blestemul, nu avea cum să te omoare, așa că părea o nebunie să te avânți cu capul înainte în gura fricii.

Dar mai era și șansa, oricât de mică, să îi salveze pe toți. Să îl salveze pe Eugene de întuneric. Să o salveze pe mama ei de ghinion. Să îl salveze pe tatăl ei din pivniță. Să își salveze bunicul de la înec – și asta merita riscul.

A simțit un mic fior pe șira spinării, ceva ce mai târziu avea să recunoască drept curaj, și a spus:

— Da.

A observat cum, deși o briză ușoară adia printre copaci, talismanele amuțiseră, de parcă erau de acord cu prezența lui Jonah Smallwood în casă. Când acesta a plecat, Esther a adăugat și homari pe listă, pe locul 50, apoi a mers înăuntru și a verificat de opt ori dacă toate ușile erau încuiate, înainte să se ducă la culcare.

7.

1/50: Homari

În dimineața următoare, Esther s-a trezit devreme, s-a îmbrăcat în uniforma galbenă de stewardesă care îi aparținuse bunicii ei în anii ’60 și l-a așteptat pe Jonah. Apoi s-a tot fâțâit prin casă jumătate de oră și s-a hotărât să îi dea un mesaj în care să îi spună că e bolnavă, pentru că poate nu era chiar cea mai bună idee să provoci Moartea.

ESTHER:
Am făcut pojar.
Te rog să nu vii.

Jonah nu a răspuns, așa că a presupus că a scăpat și că nu va trebui să îl mai vadă vreodată, ceea ce a făcut-o să se simtă în același timp ușurată și puțin… tristă? Era ultima duminică din vacanța de vară și avea multe prăjituri de făcut dacă voia să scape vreodată din câmpul de gravitație al găurii negre care era orașul ei, dar o mică parte din ea fusese curioasă în ceea ce-l privește pe Jonah. O mică parte din ea se simțea calmă când el era înjur. O mică parte din ea îi simțea lipsa când nu era acolo.

Nici zece minute mai târziu s-a auzit sunetul inconfundabil al motoretei lui, parcând în fața casei. Esther a fugit afară.

— Tu te îmbraci vreodată ca un om normal? a fost primul lucru pe care i l-a zis Jonah când a văzut-o.

Esther s-a uitat la hainele lui.

— Realizezi că arăți de parcă ai fi mers prin magazine second hand cu Macklemore[6], nu?

Apoi și-a adus aminte că ea avea *un caz foarte grav* de pojar și s-a prefăcut că tușește.

— Ți-am zis, am pojar.

— Nu ai pojar.

— Am o formă *foarte gravă* de pojar.

— Nu ai pojar.

Esther și-a aruncat mâinile în aer.

— Bine! E o idee foarte proastă. Nu vreau să fac asta.

— Asta nu e o scuză pe care sunt dispus să o accept.

— Ce scuză ai fi dispus să o accepți?

— Că trebuie să retapițezi de urgență o canapea.

— Asta e o scuză ciudată.

— Da, dar e una pe care nu o mai poți folosi acum, așa că nu ai scăpare. În plus, crezi că o să fug așa de puiul meu? Unde e mica mea Fleayoncé? Spune-i că a venit tati.

— Îhhh. Bine. Hai. E în sufragerie.

Esther credea că diagnosticul pe care îl pusese Peter, contuzia, avea să fie ceva permanent. Fleayoncé stătea deja cu limba scoasă și avea capul un pic strâmb, așa că atunci când mergea (ceea ce încă nu prea învățase să facă, cu ghipsul pus), se mișca pe diagonală, de parcă avea pe spate un sac de nisip care o trăgea într-o parte. Jonah n-a părut să observe. Au stat în sufragerie împreună și au hrănit-o cu substitut de lapte de pisoi cu o seringă, picătură cu picătură.

În timp ce o hrănea pe Fleayoncé, Jonah a început să se uite înjur, observând pereții goi, munții de lumânări din fiecare colț al camerei, grămada de mobilă care bloca accesul spre etaj, mănunchiul de ierburi uscate atârnat de fiecare fereastră și de fiecare prag, iepurele care evadase din bucătărie și care ronțăia acum piciorul canapelei.

— Nu prea aveți musafiri, nu?

— A, nu, dăm petreceri aici mereu. Oamenii pur și simplu ne tot fac cadou lămpi. Deja e o mare problemă.

— Lasă-mă să mă uit la lista ta, a spus, așa că i-a dat-o.

Jonah a desfăcut-o cu grijă și a citit-o, făcând comentarii precum „Hmmm” sau „OK” sau „nu sunt sigur ce e asta, dar fie”. Iar în final a zis „La dracu’, pe asta nici eu nu cred că vreau să o fac. Asta chiar e înspăimântător”.

— 0 să le luăm în ordine inversă, a zis el în timp ce îi dădea lista înapoi lui Esther, care nu părea să înțeleagă ce se întâmplă.

Jonah a pus-o pe Fleayoncé jos, în pătuțul ei, și i-a întins lui Esther o cască.

Au mers o vreme – sau mai degrabă au bănănăit, dacă vreți să fim foarte specifici – și au sfârșit prin a ajunge la marginea marginii marginii orașului. Afară era cald, vara încă se agăța de tot ce putea. Nu era mai nimic aici, în afară de câmpuri întregi de iarbă uscată, bătută de vânt. Jonah s-a oprit în

fața unui semn pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. CEI CARE O ÎNCALCĂ VOR FI AMENDAȚI.

— Unde mergem? a întrebat Esther în timp ce (deloc grațios) s-a dat jos de pe motoretă și l-a urmat, dincolo de semn, în câmp.

În acel moment, creierul ei s-a hotărât să-i aducă aminte că Zodiac Killer[7] nu fusese niciodată prins și că – deși Jonah era *puțin* cam tânăr să fi omorât opt oameni în anii ’60 – logica nu contează pentru o persoană anxioasă. A scotocit în geantă până a găsit cheile de la casă și le-a apucat strâns între degete, în caz că ar fi vrut să o stranguleze. Au mers pe jos cam zece minute, apoi cincisprezece minute, pe o potecă printre tufișuri dese care îi lăsau urme pe picioare și îi agățau cârlionții roșii care îi ieșeau de sub cască, astfel încât, atunci când s-au oprit, arăta ca o stewardesă care supraviețuise unui accident aviatic.

Apoi, de undeva de aproape, s-a auzit clipocit de apă. Când au ieșit din tufăriș, un lac cu apă dulce se întindea în fața lor. Nu mai era nimeni aici. Lumina soarelui se scufunda prin ceața dimineții și sclipea pe apă, făcând totul să strălucească în jur. Plaja cu pietre albe era presărată cu reziduuri din lac: alge, scoici, cioburi verzi netezite de valuri. Vântul șuiera. Apa clipocea. Era frumos, cam ca începutul unui film horror.

— Nu ai de gând să mă omori, nu? a întrebat ea, dar Jonah deja se pusese pe treabă (care, spera, nu era să o omoare pe ea).

A scos un GoPro din buzunar, pe care și l-a prins de cap.

— Mă întreb de unde ai luat asta, a zis ea.

— L-am *găsit,* a răspuns Jonah.

— Da, l-ai găsit în ghiozdanul altcuiva.

— Asta e o prejudecată.

— E un comentariu bazat exclusiv pe observații din trecut și experiențe personale.

— Haide, a spus el și în momentul următor a început să se dezbrace, de tot, până la boxeri.

Lucru pe care Esther nu avea de gând să îl facă pentru că a) avea vergeturi și celulită și tot felul de alte probleme de genul și b) nu fusese anunțată că se va lăsa cu nuditate parțială azi, așa că nu purta Lenjeria Foarte Frumoasă, pe care o păstra special pentru Posibile Experiențe Sexuale, ocazii cu care se întâlnise până acum de fix zero ori. Nu că asta ar fi fost, în vreun fel, o Posibilă Experiență Sexuală.

Esther și-a netezit rochia.

— Eu o să rămân îmbrăcată, mulțumesc.

La care Jonah a replicat:

— Cum îți șade mai bine. Ha. Te-ai prins? Șade mai bine?

Apoi a fugit înapoi pe plajă și a scotocit prin stufăriș, până a scos o barcă cu vâsle, bleu cu alb, frumoasă ca o prăjitură cu fondant.

— Tu poți să vii cu asta, a zis când a ajuns iar în dreptul ei, cu respirația tăiată și ochii larg deschiși de entuziasm.

Lui Esther i se părea ridicol că cineva cu un maxilar atât de puternic și cu barbă ar putea să pară așa de tânăr și de vulnerabil.

— De unde știai că e acolo? l-a întrebat.

— Mama obișnuia să ne aducă aici când eram mici.

Și uite așa, într-o dimineață caldă de vară târzie, la două zile după ce o jefuise, Esther Solar a ajuns să vâslească pe un lac cu Jonah Smallwood, îmbrăcată ca o însoțitoare de bord.

În barcă era suficient loc pentru două persoane, dar Jonah înota pe lângă și au mers departe, în larg, până când ceața a înghițit malul și erau doar ei, doi oameni singuri în abisul strălucitor. Apa era adâncă, dar limpede, iar Jonah se scufunda din când în când, cu GoProul încă legat de cap, în timp ce se repezea spre bancuri de pești argintii, ca o umbră lungă în adâncuri. Fundul apei era acoperit cu alge lungi, genul care puteau să ascundă rechini albi (puțin probabil într-un lac, Esther știa asta – dar îi era frică de ei și în piscine) și creaturile alea marine ciudate din *Harry Potter.* Esther era foarte fericită că era în barcă acum.

Departe de mal era o mică insulă de pietre albe, care se ivea din apă ca un singur colț de rechin. Au tras barca la mal, iar Jonah a rămas în apă, uitându-se în jos, la fundul stâncos al apei. S-a uitat și Esther și a văzut zeci de creaturi cu cochilii tari, de un verde-deschis sau albastru-vinețiu. Languste.

Homari de apă dulce. Ultima frică pe care o adăugase pe listă. Jonah avea de gând să o atace cu crustacee.

S-a plesnit atât de tare cu mâinile peste ochi, încât pielea a început să o usture.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să aduci o creatură din aia aproape de mine.

— Homarii sunt ca niște sirene, în comparație cu scorpionii, a zis Jonah.

L-a auzit intrând iar în apă.

— De ce îți e frică de ei?

— Unu, au clești. Doi, pot să îți provoace toxiinfecție alimentară. Trei, arată ca monștrii din *Alien.* Patru, au ochi rotunzi. Cinci, zgomotul ăla pe care îl fac când îi gătești.

— Ce zgomot?

Esther a imitat șuieratul ăla ascuțit pe care îl fac homarii când îi gătești.

Jonah a dat din cap (sau cel puțin așa și-a imaginat ea; încă avea mâinile la ochi).

— Încearcă să te bagi și tu în apă clocotită, să vedem atunci ce zgomot faci.

Barca s-a clătinat puțin. Esther a aruncat o privire printre degete. Un homar fusese așezat pe locul din fața ei, țintuind-o cu ochii lui negri și rotunzi. *O să îi omor pe toți cei la care ții,* a șoptit în limba homarilor. Antenele i-au zvâcnit. Esther s-a ridicat brusc. Și-a pierdut echilibrul. A căzut pe spate, direct în apă. Homarul, și-a imaginat ea, era foarte mulțumit. A ieșit la suprafață gâfâind, șocată de temperatura scăzută a apei, de adâncimea ei, de panica bruscă la gândul că în lac ar putea fi rechini de apă dulce sau un banc de piranha sau vreun parazit din ăla care ți se târăște în uretră când faci pipi și își depune ouă în rinichii tăi sau ceva de genul.

— Esther? a mârâit o voce înceată.

Homarul, a fost primul ei gând irațional. *Știe cum mă cheamă.* Apoi: *Pentru numele lui Dumnezeu, nu face pipi.*

S-a chinuit să atingă pietrele cu piciorul și și-a dat la o parte perdeaua de păr care îi acoperea fața. Pietrele erau prea alunecoase ca să stea pe ele, așa că s-a agățat de barcă și s-a ridicat. Doi homari stăteau agățați ca marionetele de cealaltă parte a bărcii.

Apoi s-a auzit vocea lui Jonah, cu un accent britanic oribil, imitându-l parcă pe impresionantul preot din *The Princess Bride:*

„Doi distinși homari din acest lac,
Unde povestea noastră s-a-ntâmplat,
Din veche ură iscă iar furtuna
care cu sânge cleștii le-a pătat”.[8]

— *Ce* faci? a întrebat ea.

Esther nu putea să îl vadă aproape deloc pe Jonah, doar degetele lui lungi în timp ce făcea homarii să danseze, să se sărute, să se sinucidă dramatic (i.e. să se arunce înapoi în apă), totul în timp ce recita versuri din *Romeo și Julieta,* adaptate la regatul marin.

— Homar Shakespeare, a zis Jonah. Evident. O, clește fericit, a spus homarul Julieta cu voce ascuțită, deranjant de feminină.

Homarul Romeo fusese deja aruncat în apă, de unde o luat-o repede spre pietre, fără îndoială dornic să le spună și celorlalți fantastica sa poveste de supraviețuire.

— Să mor, dar înjunghiată, pumnal cu lama binecuvântată.

Jonah a mimat cum homarul Julieta se înjunghie în inimă cu propriul clește, ca mai apoi să o lase să se scufunde în adâncuri, până la nisipul alb de la fundul apei.

Jonah s-a tras mai sus și s-a agățat de barcă, exact în poziția lui Esther, zâmbind răutăcios.

— Nu ești amuzant, a spus ea.

— Atunci de ce zâmbești?

Avea dreptate, trebuia să recunoască asta.

După ce i-a văzut lipsiți de orice urmă de demnitate și resemnați în fața propriului destin, homarii nu mai păreau așa de înspăimântători. Cei doi și-au petrecut următoarea oră în apă, Esther în continuare îmbrăcată, cu tot cu pantofi. S-au scufundat ca să vadă cât de mult își pot ține respirația, câți homari pot prinde cu mâna, câți pot aranja pe fundul bărcii. S-au cățărat pe pietre și au plonjat de acolo în apă și s-au lăsat duși până la fund, cu plămânii goliți de aer, și apoi au așteptat Moartea sub apă, dar nu a apărut.

În cele din urmă, barca a ajuns să fie plină de ochi rotunzi și antene mișcătoare. Esther și Jonah erau fără suflare, îi dureau plămânii, dar erau în viață. Când s-a risipit ceața, au plutit pe spate în ultimele raze de lumină caldă, dar Moartea tot nu a venit să îi caute și nu i-a scăpat lui Esther că, de fapt, Jonah nu arăta chiar așa de rău, ceea ce a enervat-o mai mult decât trebuia, în principal pentru că nu ar trebui să ai gânduri de genul „tipul ăla e chiar destul de atrăgător” despre oameni care nu numai că te-au abandonat, dar te-au și jecmănit.

Au eliberat aproape întreaga pradă înapoi în apă, în afară de doi ghinioniști. Când li s-a făcut foame, au vâslit înapoi la mal, unde ea a făcut un mic foc pe plajă. (Evident, Eugene își împărtășise cunoștințele cu privire la aprinderea unui foc). Jonah a dispărut și a reapărut după zece minute cu o oală, două farfurii, tacâmuri, lumânări, o pătură de picnic, o pâine și o colecție chiar impresionantă de condimente, inclusiv sos de homar.

— Am găsit o casă în apropiere, a zis el, încercând să explice.

— Și era… *părăsită?* a întrebat ea încrezătoare.

— Da. În niciun caz nu am intrat prin efracție.

— *Jonah.*

— Ce? Doar le împrumutăm, promit. O să duc totul înapoi. Nici nu o să își dea seama. În plus, nici măcar nu erau încuiate ușile. Oamenii care nu își încuie ușa sunt prea bogați ca să le pese dacă li se fură ceva.

— Da, sau – fii atent – locuiesc pe o bucată mare de teren privat și nu se așteaptă să vină cineva aici.

Au dezbătut puțin dacă homarii pot simți durere și dacă era omenos să îi arunce în apă fiartă sau dacă nu cumva ar trebui mai întâi să le taie capetele sau ceva de genul. Nu au ajuns la nicio concluzie cu privire la o metodă mai milostivă de a ucide crustacee, așa că le-au dat drumul înapoi în apă. Homarii s-au repezit în lac cât de repede au putut, cu piciorușele lor subțiri.

Esther și Jonah au hotărât să mănânce pâine cu sos de homar, în loc de homarii propriu-ziși.

— Putem face asta, să știi, a zis Jonah între două îmbucături. În fiecare duminică, timp de un an. Cincizeci de frici. Cincizeci de săptămâni. Cincizeci de videoclipuri, a zis și a arătat spre GoPro. Ce zici?

— De ce filmezi, mai exact?

Jonah a dat din umeri, relaxat.

— Poate pot să folosesc filmarea ca să aplic la o bursă pentru Academia de Film într-o zi. Atunci tata ar fi nevoit să mă lase să mă duc.

— Ai face bine să nu postezi niciodată nimic din asta pe internet. Niciodată. Promite-mi.

Jonah și-a dus mâna la inimă.

Esther s-a gândit la oferta lui: o șansă să aibă pe cineva alături în timp ce ar parcurge lista. O șansă, cât de mică, să trăiască o viață fără frică. Dar provocarea era mai grea decât o făcea Jonah să pară. Pentru ea, blestemul era adevărat, o greutate pe care o căra după ea în fiecare zi. Lucrul care avea să o omoare era probabil pe listă. Să îl evite ar însemna să ducă o viață lungă. Să îl confrunte ar însemna teamă, distrugere și, în cele din urmă, moarte. Doar pentru că s-a dovedit că nu homarii sunt marea ei frică, nu însemna că șerpii sau înălțimile sau acele nu aveau să-i vină de hac. Și apoi, odată ce ar ști, odată ce ar fi cuprinsă de spaimă, ar măcina-o din interior.

— Teama a distrus viețile tuturor oamenilor pe care îi cunosc, a zis într-un final. Nu vreau să fiu ca ei. Nu cred că vreau să aflu care e marea mea teamă. E mai bine să trăiești cu teamă, decât să nu trăiești deloc.

— Și dacă nu îți e teamă de nimic?

— Tu ai zis că toți ne temem de ceva.

— Da, dar dacă marea ta teamă are legătură cu cometa Halley's sau ceva de genul ăsta și o să îți petreci întreaga viață evitând toate lucrurile frumoase fără motiv? Pare o mare pierdere.

Esther nu și-a pus niciodată problema așa și, trebuia să recunoască, Jonah avea dreptate. Totuși, riscul era prea mare.

— Nu pot, i-a spus. Pur și simplu nu pot.

Jonah nu a șters *50. Homari* de pe listă, acum, că îi biruiseră. În schimb, a rupt bucata cu rândul acela, a băgat-o în gură, a mestecat și a înghițit.

— O să te convingi. Odată ce o să vezi filmarea, chiar o să te convingi.

Moartea nu a venit după ei pe plajă, nici cât au mers cu motoreta lui Jonah spre casă, nici chiar, mai târziu, când nu s-au intoxicat de la sosul de homar expirat.

Cum își imagina Esther totul: Moartea era ocupată în majoritatea zilelor cu vreo mașină plină de explozibil din Damasc sau vreo văduvă încăpățânată care refuza să își dea ultima suflare. Robe întunecate se așterneau ca smoala peste vreun schelet în timp ce se mișca în liniște pe holurile vreunui azil sau spital. Înaltă de doi metri, cu coasa într-o mână, cu o cioară pe umăr, întunericul ei umplea tot holul, din podea până în tavan, dar infirmierele și vizitatorii treceau pe lângă ea fără să o observe.

În patul ei de spital, o femeie cu părul alb, doar puțin mai animată decât firele de praf, se trezește cu spaimă și se uită cu ochii larg deschiși la ceva ce poate mai degrabă să simtă, decât să vadă. Se întinde și se agață și vrea să apese butonul de ajutor, dar fără folos. E timpul. Îngerul Morții e la capul patului ei, cu mantia fluturându-i în spate, de parcă e sub apă, deși nu bate nici urmă de vânt. Femeia își ridică mâna spre el. Se întinde spre el, îmbrățișându-l, pregătită pentru durerea ce va să vină – a, ba nu, stai, de fapt… îi arată degetul mijlociu.

Îngerul Morții își petrece noaptea la căpătâiul femeii, bătând ritmic în cadrul patului, cu degetele lui scheletice, verificându-și când și când ceasul, apoi revenind la bătaia ritmică. Tot ce-i de citit e o revistă de scandal cu familia Kardashian pe copertă. Moartea oftează și o ridică, începând să frunzărească prin ea.

O să fie o noapte lungă.

∵

A doua zi, Esther a fost trezită de o bătaie în ușă (soneria fusese dezactivată acum mulți ani, cam tot atunci când fusese luat și covorașul pe

care scria *Bine ați venit*) – un zgomot capabil să bage groaza în toți locuitorii casei. Toate sunetele dimineții care umpluseră atmosfera în urmă cu câteva secunde – cântecele păsărilor, sfârâitul untului în tigaie, fredonatul lui Eugene – s-au oprit, de parcă întreaga casă își ținea răsuflarea. Era o tactică defensivă, precum cea pe care ar folosi-o un animal rănit în pădure. Nu te mișca. Nu scoate niciun sunet. Așteaptă să treacă pericolul. O astfel de strategie e folosită în mod normal de oamenii care nu vor să fie atrași în conversații cu sectanți sau agenți electorali.

Și Esther lua parte la această liniște colectivă. A rămas nemișcată în pat, fără să respire, până când pașii intrusului au luat-o în jos pe scări și de-a lungul peluzei cu stejari. Apoi s-a auzit sunetul îndepărtat al unei motorete accelerând, înăbușit de copaci și de geamul de la dormitorul ei. Casa s-a trezit din nou. Eugene a ieșit brusc pe hol. Fred a croncănit. Rosemary a aprins din nou cuptorul. Esther și-a imaginat-o pe mama ei târându-se de unde îi plăcea să se ascundă, ghemuită în spațiul de sub chiuvetă pe care îl eliberase special după ce văzuse *Panic Room* prima dată.

Cineva a deschis ușa de la intrare. Apoi Eugene a strigat:

— Esther! Ai un colet!

Esther s-a dat jos din pat și s-a dus la fratele ei, în bucătărie. Ținea în mâini o cutie învelită în ziar. Pe ea era scris cu marker negru, gros:

„Tot ce îți dorești se află de cealaltă parte a fricii”.
Jack Canfield

— E de la Jonah, a spus ea.

S-a dus înapoi în cameră și și-a luat telefonul. Deja bănuia ce se află în cutie.

ESTHER:
Nu mă uit la videoclip.

JONAH:
De ce nu?

ESTHER:
Pentru că nu o să mă convingă.

JONAH:
O să te convingă. O, draga mea, o să te convingă bine de tot.

Esther nu s-a uitat la videoclip. Nu voia să fie convinsă.

8.

Banditul din dulap

În dimineața aceea, Esther și-a făcut cafeaua cu Red Bull în loc de apă.

— Vreau să intru în a patra dimensiune, i-a explicat lui Eugene.

Acesta s-a strâmbat când a văzut-o luând o gură din substanța ciudată, în timp ce stăteau pe podeaua din bucătărie, cu picioarele încrucișate. În fața ei, întinsă pe o pătură de picnic, se afla toată marfa pe care voia s-o infiltreze și s-o vândă în școală în săptămâna aia, tot ce copsese cu o noapte în urmă: o tavă de negrese cu glazură de ciocolată, fursecuri cu mentă, vreo douăzeci de prăjiturele, douăzeci de biscuiți de ovăz și o tartă mare cu caramel. A împachetat fiecare bucată separat și a înghesuit în ghiozdan tot ce putea să care.

Anul trecut, creșterea inexplicabilă a ratei de obezitate printre adolescenți (în ciuda schimbărilor de la cantină) îi făcuse pe profesori să creadă că Zahărberg făcea contrabandă cu dulciuri. Esther nu își permitea să fie prinsă: dacă ar fi prinsă, ar fi exmatriculată, iar dacă ar fi exmatriculată, s-ar alege praful de mica ei afacere. În ultimul an făcuse un profit frumușel: nu era încă suficient cât să-i acopere taxa de facultate, să o ajute să iasă de aici, dar strânsese câteva mii de dolari, suficient pentru un fond de urgență.

Când stocul era gata să fie infiltrat, s-a dus sus și s-a îmbrăcat ca Eleanor Roosevelt. Cu trei șiraguri de perle la gât, cu părul ondulat și prins la spate, cu dresuri subțiri și pantofi maro butucănoși, potriviți mai degrabă pentru război. Lui Esther îi plăcea să se îmbrace ca femeile puternice – o făcea să se simtă puternică la rândul ei, era ca și când ar fi în pielea lor. Trebuia să se simtă formidabil în prima zi de școală. Cine era mai potrivit pentru bătălia asta decât Eleanor Roosevelt? (Bine, poate Genghis Khan, dar scopul era să supraviețuiască zilei ăsteia cu demnitate, nu să violeze și să masacreze întreaga populație a școlii și să le asedieze dulapurile prin forță fizică, ca să se asigure că toate generațiile viitoare îi vor împărtăși ADN-ul. Eleanor părea o opțiune mai sigură.)

Pe drum spre școală, Eugene părea chiar mai tăcut decât de obicei, ceea ce însemna că nu zicea nimic. De fiecare dată când se opreau la vreun semafor, își apăsa cu degetul arsura din palmă, deși niciodată nu se strâmba

de durere. Câteodată aluneca în vreo umbră din mintea lui, unde nici măcar cea mai puternică lumină nu putea să ajungă. Esther nu știa cum să îl ajute, așa că și-a pus mâna pe brațul lui în timp ce conducea și a sperat că asta era suficient ca să îi transmită cât de mult îl iubește.

Au luat-o și pe Heph pe drum, iar ea aproape a plutit dinspre casă spre mașină, la fel de înaltă și fantomatică și deșirată ca întotdeauna.

„Cum a fost aventura ta cu Jonah?" a întrebat ea prin semne.

— Nu îmi mai e frică de homari, a spus Esther.

Hephzibah a mărit ochii.

„A funcționat? Asta e fantastic!"

— Nu te entuziasma prea tare. A doua oară n-o mai fac.

„De ce nu?"

— Pentru că e prea periculos să provoc soarta așa.

Hephzibah i-a aruncat o privire dezaprobatoare, dar Esther s-a uitat în altă parte înainte să fie nevoită să vadă vreun semn prea rațional și/sau inspirațional despre cum e bine să îți înfrângi fricile.

Pe măsură ce Eugene conducea din ce în ce mai aproape de școală, Esther a început să transpire. Mereu se întâmpla așa. În fiecare zi de școală. Întâi transpira, apoi începea să se foiască, apoi simțea cum îi bate inima tot mai tare și i se pune un nod în gât și nu mai poate să zică nimic. Esther s-a imaginat așa cum știa că o văd colegii ei: urâtă și imperfectă și prea ciudată ca să aibă voie să stea cu ei. Cu părul roșu, nepieptănat, căzându-i în valuri pe spate, mai jos de șolduri, pentru că lungimea asta o făcea să se simtă în siguranță și îi era frică să îl tundă. Cu fața acoperită de pistrui, nu câteva punctulețe simpatice pe obraji, cum au unii oameni, ci pete așa de mari și de întunecate încât o făceau să pară bolnavă. Cu haine cusute de mână, la fel de neglijente și pline de defecte ca ea.

Ca să încerce să se calmeze, Esther a despăturit și a citit biletul pe care i-l scrisese Rosemary. Același pe care îl scria la începutul fiecărui an școlar:

În atenția celor interesați,

Vă rog să o scutiți pe Esther de la orice discuție în clasă, prezentare și activități sportive. Vă rog să nu o strigați, să nu o puneți să răspundă sau să își citească temele în fața elevilor și pur și simplu ignorați-i prezența.

Cu sincere mulțumiri,

Rosemary Solar

Esther a strâns biletul și a respirat adânc. Încă un an în care oamenii se vor holba. Încă un an în care oamenii vor râde de ea. Încă un an în care va încerca disperată să se facă nevăzută.

Când a ajuns la școală, s-a dus la dulap înainte de prima oră să își depoziteze prăjiturile, ca să nu trebuiască să umble toată ziua mirosind ca un criminal de vanilie.

Nemernic șiret, a mormăit când și-a deschis dulapul, înăuntru, așezată cu grijă pe raftul din mijloc al dulapului ei încuiat cu lacăt, era o pungă de jeleuri cu fructe.

9.

Îngrozitorul secret al lui David Blaine

Restul săptămânii a arătat cam așa: marți, Esther a mai pus un lacăt pe dulap, pe lângă cel pe care îl avea deja, de data asta unui cu cifru, ceva ce Jonah să nu poată deschide. După-masă, a găsit încă trei pungi de jeleuri cu fructe în dulap, alături de brățara bunicii ei. Lacătele nu păreau să fi fost forțate.

Miercuri: cârdul ei de bibliotecă, un exemplar din *Romeo și Julieta* de la respectiva bibliotecă (care acum avea doi homari în costume elisabetane pe copertă, în loc de oameni) și șapte pungi de jeleuri.

Joi: Eugene a ajutat-o pe Esther să își sigileze dulapul cu magneți industriali și cu un nou lacăt. Deja legenda lui Jonah Smallwood, hoț expert, se răspândise prin școală și un grup mic de oameni se adunase în fața dulapului ei după ultima oră, așteptând să vadă dacă reușise să i-l spargă și azi. Lui Esther nu îi plăcea să fie privită de ei, până când și-a dat seama că nu pe ea o priveau – erau acolo pentru spectacolul de magie. În dulapul ei erau vreo zece pungi de jeleuri cu fructe și 55 de dolari într-un plic.

— Tipul ăsta chiar e bun, a zis Daisy Eisen.

— Aduce cu magicianul David Blaine, a spus Eugene serios.

Gemenii credeau sincer că Blaine putea să facă magie adevărată.

— Se poate, a zis Esther, strâmbându-se.

Vineri: slavă cerului că mutase tot arsenalul de prăjituri, pentru că acum și unii dintre profesori au venit să o vadă deschizându-și dulapul. Îl lipise cu bandă adezivă de dimineață, ca să prevină orice încercare de spargere. Dulapul părea neatins, dar când a tăiat banda adezivă cu o forfecuță de unghii împrumutată de la profesoara ei de engleză, o avalanșă de jeleuri cu fructe s-a revărsat pe podea. Publicul a izbucnit în aplauze. Înghesuită între manualul de biologie și cel de mate era cutia nedeschisă pe care i-o adusese acasă luni dimineață.

— Sunt aproape sigură că asta e deja hărțuire, a zis Esther în timp ce a scos cutia învelită în ziar, cu citatul ăla inspirațional tâmpit scris deasupra.

„Doar dacă nu îți face și ție plăcere”, a spus Hephzibah prin semne.

— Sfinte, Hephzibah, ești așa de înțeleaptă.

Pentru că îi făcea, de fapt, plăcere. Șiretlicurile lui Jonah o făceau să se simtă de parcă avea propriul spectacol de magie, în fiecare zi.

Esther a pus cutia în geantă și a plecat spre casă cu Eugene și Heph, întrebându-se dacă nu cumva Jonah fusese presărat cu vreun praf fermecat când era mic.

∵

Odată ajunsă în camera ei, i-a dat un mesaj.

ESTHER:
Ai intrat în casă?

JONAH:
Nu! Mama ta a adus cutia din camera ta.
Nu ți-am umblat prin lucruri.

ESTHER:
De unde ai știut că nu o deschisesem deja și că pur și simplu
mă hotărâsem să nu te mai văd vreodată?

JONAH:
Pentru că dacă ai fi deschis-o, mi-ai fi trimis deja
un mesaj în care scria „Ne vedem sâmbătă”.

ESTHER:
Câtă aroganță.

JONAH:
Deschide cutia.

ESTHER:
Sper să nu găsesc în ea capul lui Gwyneth Paltrow.

Esther a rupt ziarul. Înăuntru era o cutie în care era un stick de memorie.

ESTHER:
Încerci să îmi infectezi laptopul cu viruși?

JONAH:
Planul meu mișelesc a fost deconspirat.

ESTHER:
Pot aproape să îți promit că asta nu o să mă convingă.

JONAH:
Cuvântul cheie: aproape.
Acum uită-te naiba la clip, femeie.

Așa că s-a uitat. A pus stickul în laptop și, când s-a deschis fișierul, a pornit videoclipul.

Era scurt – două minute și treizeci și șapte de secunde, mai exact dar superb. Nu era sigură când dobândise Jonah abilitățile cinematografice necesare ca să transforme un material filmat cu GoPro într-un trailer de film, dar i-a ieșit. Fundalul era șters și încețoșat, dar Esther strălucea ca soarele, coaptă în unt. Părul ei era ca zahărul pudră. Ochii ei erau niște bomboane albastre. Montase materialul cât să creeze o poveste scurtă. Ca și cum ar fi fost niște exploratori tineri, avântându-se în necunoscut ca să își înfrunte fricile.

Jonah o filmase pe Esther mai ales atunci când nu știa că e filmată. Când plutea pe apă, pe lângă barcă, cu părul despletit, arătând ca o sirenă, puțin ciudat însă, dat fiind că era complet îmbrăcată și avea și pantofi în picioare și un homar în mâini. Zeița crustaceelor, doamna exoscheleților duri. Apoi ultimul cadru: ea, în fața casei, cu părul ud ca un sorbetto de zmeură, cu pistruii strălucind în soare, zâmbind spre cameră.

— Ce suntem, Esther Solar? S-a auzit vocea lui Jonah din spatele camerei.

— Devoratori de frici, a zis ea.

Numai că nu ea zisese asta sau cel puțin nu își amintea să fi spus asta. Își amintea că i se păruse ciudat cum mâncase Jonah hârtia, dar această Esther… această Esther de pe ecran era pe jumătate lup, cu respirația fierbinte și ochii scăpărând. Nu se mai văzuse niciodată așa. Câteodată, când se uita în oglindă, părea să se dizolve pe la margini. Nu ca Eugene, nu cum pâlpâia el înăuntru și în afara existenței. Ea avea marginile fine, culorile estompate și câteodată mici particule din ea însăși se desprindeau și pluteau prin aer. Dar nu și în videoclip, unde era întreagă și solidă și imaginea era foarte saturată, astfel încât pistruii ei păreau un covor de frunze arămii.

1/50 scria pe ultimul cadru.

În fiecare duminică, timp de un an, spusese Jonah la lac. *Cincizeci de frici. Cincizeci de săptămâni. Cincizeci de videoclipuri. Cincizeci de șanse să te întâlnești personal cu Moartea și să o rogi să ridice blestemul.*

Esther a luat telefonul și i-a trimis un mesaj din numai trei cuvinte.

Ne vedem duminică.

10.

2/50: Molii

Pe locul de pe lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri ale lui Esther Solar se aflau moliile, din cauza vizionărilor repetate ale filmelor *Profețiile Omului Molie* și *Tăcerea mieilor* și a unei întâlniri de-a dreptul traumatizante cu o molie banală când era în școala generală. (Insecta i-a zburat în gură).

Esther stătea pe terasa din fața casei, în ploaie, cu coatele pe genunchi, îmbrăcată ca Jacqueline Kennedy Onasis. Lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri era despăturită lângă ea. *49. Molii și/sau Omul Molie* era încercuit.

Jonah s-a dat jos de pe motoretă și a alergat prin ploaie cu mâinile pe post de umbrelă. Esther a răsuflat ușurată când a văzut că nu se îmbrăcase ca Omul Molie, fapt de apreciat.

— La naiba, Jackie O, a zis când a văzut-o. Nu mulți oameni arată bine cu mănuși albe în zilele noastre.

Apoi s-a așezat lângă ea, nu destul de aproape încât să o atingă, dar suficient de aproape ca ea să simtă căldura care radia din corpul lui în timp ce pielea îi usca hainele ude. Avea un miros aparte, al lui, și era îmbrăcat la fel ca ea, pentru un alt deceniu, cu pantaloni portocalii reiați și o cămașă de mătase bleu, creponată, cu părul vâlvoi ca un tufiș.

— Sunt aproape sigură că ți-am spus că retapițez o canapea azi, a zis ea, uitându-se prin telefon.

Esther îi trimisese un mesaj când se trezise, panicată la gândul că va trebui să îl vadă iar. Merita să încerce. După ce nu îi răspunsese, se împăcase cu gândul că Jonah Smallwood era un parazit de care nu putea să scape ușor și ajunsese să îl aștepte pe terasă, din ce în ce mai deznădăjduită.

— Motiv pentru care am adus asta, a zis el desfăcându-și ghiozdanul și scoțând un pistol de capsat.

— O să mă lași vreodată să sar peste vreo frică?

— Nup.

— Ce scuză pot să încerc săptămâna viitoare?

— Trebuie să faci un graffiti pe o proprietate publică.

— Nu e corect. Știi că nu o să fac asta.

Jonah a zâmbit.

— Tocmai asta e ideea.

Dubla doi: un cadru cu Jonah și Esther din spate, acum în casa ei, în genunchi în fața unei canapele răpciugoase. S-a întors spre ea, din profil, și i-a spus:

— Chiar ai mers să cumperi o canapea pe care să o retapițezi doar ca să nu îți înfrunți teama de molii?

Esther s-a întors către el. Fețele lor erau foarte aproape.

— Am găsit-o pe stradă și am târât-o două străzi până acasă, dar da.

— Groaznic. Canapeaua asta sigur e o dovadă într-un caz de crimă.

— Tocmai de-aia trebuie să o retapițăm, a zis ea, ținând pistolul de capsat gol și apăsându-l de două ori.

Trei ore și jumătate mai târziu, Jonah, Eugene și Esther stăteau pe canapeaua retapițată. Era o monstruozitate hidoasă, galbenă, cu imprimeu floral, plină de denivelări. Nu erau niște tapițeri prea pricepuți. Sau poate erau niște tapițeri excelenți, dar canapeaua era pur și simplu de nereparat.

În orice caz, nu arăta bine deloc. Însă lui Fleayoncé nu prea părea să îi pese. Stătea pe umărul lui Jonah, torcând ca o mașină de tuns iarba, în timp ce el se juca absent cu urechile ei. Un lung tentacul de salivă i se scurgea din gură.

Se uitau la *Profețiile Omului Molie* și își pasau un bol de popcorn de la unul la altul.

— De unde a apărut canapeaua asta hidoasă? a întrebat Eugene între două guri de popcorn.

Esther și Jonah au ridicat din umeri fără să își ia ochii de la ecran. Erau la partea în care un tip, Gordon, vede în chiuvetă o profeție conform căreia nouăzeci și nouă de oameni o să moară. Jonah a pus pauză.

— Tu chiar vrei să cred că îți e frică de o chiuvetă vorbitoare?

— Chiuveta aia, cu ajutorul moliilor, tocmai a prezis moartea a nouăzeci și nouă de persoane, a spus Esther.

— Nu te iei de chiuvetele clarvăzătoare, a adăugat Eugene.

— Nenorocita asta de chiuvetă trebuie să se oprească și să își reevalueze alegerile în viață. Haide! Gata cu leneveala. Hai să găsim niște molii.

— Sigur nu vrei să ne uităm la *Tăcerea mieilor* mai întâi? a întrebat Esther plină de speranță.

— Neah.

— Bine. Dar dacă chiuveta mea se pune pe făcut profeții, pe tine o să te anunț primul.

— Eugene, frate, vrei să vii cu noi?

— Unde mergeți?

Jonah i-a șoptit ceva la ureche. Eugene s-a cutremurat.

— Sfinte, în niciun caz.

Așa și-a dat seama Esther că avea să fie rău.

∵

Au ajuns la sanctuarul de fluturi după-amiază. Era o structură imensă de sticlă, ca o seră, doar că mai mare, și atât de ticsită cu plante că părea scoasă din *Jurassic World.* Trebuia să plătească taxă de intrare, dar Jonah a zis:

— Da, nu prea cred.

În schimb au găsit o intrare laterală și, în ciuda palpitațiilor lui Esther, s-au strecurat fără să plătească.

— Să se noteze că sunt profund șocată de această încălcare flagrantă a regulilor, a spus ea, dar Jonah i-a făcut semn să tacă în timp ce își lega GoProul de frunte.

— Vrei să taci două secunde și să te uiți înjur?

Așa că a tăcut. Și s-a uitat în jur.

Deasupra lor se întindea un tavan înalt de sticlă, sute și sute de cioburi ținute la un loc de rame albe. Erau și un foișor, un helește, un pod mic care trecea peste un pârâiaș, o sculptură neliniștitor de mare a unei molii, ferigi și flori și o zonă cu iarbă unde se jucau niște copii. Și mai erau și fluturi, *peste tot.* În general fluturi portocalii – își amintea vag din școala primară că se numeau monarhi atât de mulți încât făceau copacii să pară că venise deja toamna.

Jonah și-a început reprezentația tipică: a condus-o prin sanctuar și i-a povestit despre fiecare specie de fluturi pe care o vedeau, imitându-l nu chiar rău pe naturalistul David Attenborough, iar Esther a râs.

Până când au ajuns la molii.

Moliile, ca niște nemernice antisociale ce erau, aveau propria secțiune în spatele sanctuarului, din două motive:

1. Moliile erau diabolice și probabil plănuiau masacrarea fluturilor mai atrăgători, așadar trebuiau ținute închise, ca orice răufăcător de teapa lor.

2. Nimeni nu se ducea la sanctuarul de fluturi să vadă molii, iar moliile știau asta, fapt care contribuise la spiritul lor diabolic.

Era un cerc vicios de fapt. Ura dădea naștere la și mai multă ură, dar nu se putea abține. Moliile erau îngrozitoare.

S-au aventurat pe tărâmul moliilor și Esther a început deja să respire din ce în ce mai greu, pentru că nicio insectă nu avea dreptul să fie așa de mare. Erau enorme și păroase și aveau picioare puternice și antene blănoase. Erau de diferite specii și mărimi. Se aflau și câteva exemplare din specia Cap de mort, cele cu mici cranii pe spate, dovadă suficientă că moliile erau mesagerii apocalipsei și că nu trebuia să le superi.

Esther făcea tot posibilul să se miște cât mai puțin. Jonah, în schimb, era fascinat.

O molie albă și păroasă a zburat puțin deasupra lor și i-a aterizat pe mână, un monstru cu ochi negri și rotunzi. Jonah a mângâiat-o. A gâdilat-o cu degetul pe spate, de parcă era un câine în miniatură.

— Arată cam ca un Pokemon, a zis el, ținând-o la nivelul ochilor, să o vadă mai bine. Adu-mi vulturii, a șoptit el. Arată-mi înțelesul grabei!

Apoi a aruncat-o în aer, iar ea a zburat departe, să își vadă de treburile ei de molie. Cum ar fi să se târască în gurile cadavrelor și să terorizeze orășele de provincie.

— Tolkien știa multe lucruri, dar clar nu știa nimic despre sufletul întunecat al moliilor. În niciun caz o molie nu l-ar fi ajutat pe Gandalf, a spus Esther. E cea mai puțin credibilă parte din Middle-earth.

— E rândul tău, a zis Jonah, făcând un semn spre cea mai mare molie, o monstruozitate maro cu un model pe aripi care ar fi fost numai bun pentru pereții unui magazin Urban Outfitters.

— Nu pun mâna pe chestia aia.

— Asta a zis ea.

— Scârbos.

— Hai, nu îți fac nimic. Nu o să ți se arunce în față sau ceva. La fluturi trebuie să ai grijă.

— O fac cu o singură condiție.

— OK.

— Spune-mi cum mi-ai spart dulapul în fiecare zi.

— Un magician nu își dezvăluie niciodată secretele.

— Noroc că ești hoț, nu magician.

Jonah a zâmbit în timp ce molia mare i se târa pe mână, dând din aripile mari de câteva ori și apoi oprindu-se acolo.

— Hephzibah mi-a dat cifrul de la lacăt și m-a ajutat cu banda adezivă.

— Ce cârtiță! Și magneții?

— Eugene e un agent dublu desăvârșit.

— Sunt înconjurată de trădători.

Jonah i-a întins molia.

— Amândoi sunt de părere că e bine să îți înfrunți temerile.

— Ce ipocriți! a țipat Esther.

Apoi și-a pus mâna la gură ca: a) să nu vomite, b) să nu hiperventileze și c) să nu țipe.

— Doamne, Dumnezeule, a spus printre degete. E așa de mare.

— *Și* asta a zis ea.

— Taci sau iar te pocnesc.

— Te rog, scutește-mă de durere.

Exact ca și cu cealaltă molie, Jonah a mângâiat-o pe spate, în timp ce se uita în ochii ei mari și rotunzi, Esther s-a gândit că insecta nu părea chiar așa de diabolică.

— Bietele molii sunt chiar oropsite, a zis Jonah. Toată lumea vorbește despre fluturi și efectul lor[9]. Cum rămâne cu moliile? Ce se întâmplă dacă ele dau din aripi? Moliile se aleg doar cu un film cu Richard Gere.

I-a întins iar insecta lui Esther, iar ea a lăsat-o să i se așeze pe mână; în apărarea moliei, aceasta nu a făcut nimic preț de câteva minute doar a stat acolo, liniștită. Când și-a dat seama că moliile nu sunt chiar atât de rele, poate erau chiar puțin drăguțe, Jonah a luat-o iar pe deget și a pus-o pe o ramură.

— Mergem?

— Gata cu tortura? Normal.

În timp ce se îndreptau spre ieșirea din zona fluturilor, un copil s-a împiedicat și s-a lovit de un copac, ceea ce i-a făcut pe monarhi să zboare într-o furtună portocalie. Toată sera a fost cuprinsă de pete portocalii, de parcă însăși gravitația ar fi fost temporar suspendată. Toți adulții din apropiere au fugit în ajutorul copilului care țipa (deci clar era încă în viață), în timp ce Esther și Jonah se învârteau încet în cerc, privind furtuna de foc. Esther și-a ridicat mâinile spre explozia de culoare, atât de strălucitoare și de agitată, încât se întreba dacă nu o să o ardă. Se mișcau ca niște păsări lente, îndreptându-se spre soare în formație, ca o singură creatură. Un

fluture a aterizat pe degetele ei întinse, apoi încă unul și încă unul, înainte să fie la rândul lor atrași de tornadă.

Au trecut minute bune până când toți fluturii s-au potolit suficient cât să aterizeze, aducând din nou toamna peste copaci.

— *Asta,* a zis ea, a fost o nebunie.

— Hei, hei, voi doi! Trebuie să veniți la recepție și să plătiți biletul de intrare!

— La dracu', fugi! a zis Jonah, țâșnind spre ieșire.

Esther nu era bună la alergat. Era mai degrabă genul care arunca chestii de pe loc. Totuși, când era neapărat nevoie, putea să improvizeze și, cum nu i se părea că merită să ajungă pentru a doua oară la închisoare în două săptămâni, din cauza unei vizite ilegale la o fermă de fluturi, a luat-o după Jonah. Acesta a deschis ușa larg, s-au repezit amândoi în ploaia deasă și au luat-o la fugă. Mult prea multă fugă era asociată cu băiatul ăsta, după părerea ei, dar lui Jonah îi plăcea la nebunie, alerga prin ploaie și țopăia, bucurându-se de marea lor evadare. Cu mâinile strânse la piept, Esther făcea tot posibilul să își țină decolteul la locul lui.

S-au oprit sub un copac și au așteptat să vadă dacă tipul cu fluturii îi urmărise, dar cine voia să fugărească doi huligani adolescenți prin ploaie, dacă era plătit cu salariul minim pe economie? În plus, câți oameni erau atât de disperați să se uite la fluturi încât să intre ilegal într-un sanctuar al fluturilor? Nu aveau cum să fie mulți.

Esther și-a scos mănușile albe. Nu mai avea pălăria, o pierduse pe drum. Costumul ei de Jackie O. era fleașcă.

— Cum se face că mereu mă ud când ești în jur? a zis ea în timp ce își storcea mănușile.

Jonah s-a prăbușit pe iarba umedă, cu fața în jos, nemaiputând să respire de atâta râs, înainte ca Esther să își dea seama ce a zis.

— O, Doamne, o, Doamne, a bombănit ea și a ieșit repede înapoi în ploaie, roșie în obraji.

Printre crize de râs, Jonah a strigat:

— Așteaptă, așteaptă!

Nu a așteptat deloc, dar el a prins-o din urmă și și-a pus capul pe umărul ei, în timp ce râdea în continuare, nenorocitul.

— Îmi pare rău că te fac mereu să te uzi, a zis.

— Nu e amuzant! i-a răspuns și s-a tras de lângă el. Nu ești amuzant.

— E *puțin* amuzant.

— Mă duc acasă.

— O să mergi până acolo prin ploaie? Pentru că eu n-am de gând să mă întorc să iau motoreta până nu închid.

— Asta am făcut și în noaptea în care *m-ai jefuit.*

— Ți-am sustras niște bunuri, Esther, ți-am sustras niște bunuri. Nu spune că te-am jefuit. Mă faci să par un golan. Să sustragi bunuri e o chestie de finețe.

— Cum zici tu. O sun pe mama. Poate ne ia pe amândoi.

Esther știa că Rosemary nu o să răspundă, nu și dacă era la cazinou, dar a sunat-o de trei ori oricum.

— Nu reușesc să dau de ea.

— Poți să vii la mine acasă dacă vrei. Până trece furtuna. Nu e departe de aici. Putem să mergem pe jos.

— Da?

— Doar că… nu e prea *drăguț.*

— Nici la mine acasă nu e.

— Da, dar la tine e diferit.

— Cum vrei.

Jonah și-a frecat puțin gâtul. Esther s-a gândit pentru un moment că o să zică nu. Dar apoi și-a ridicat privirea, un zâmbet larg luând locul nesiguranței. Un zâmbet care, a observat Esther pentru prima dată, ascundea o tristețe.

— Hai să te scoatem din hainele astea ude, a zis luând o bucată din mâneca ei între degete. Poate ar fi bine să vii cu haine de rezervă de acum încolo. Știi tu, dat fiind că mereu te uzi când ești în preajma mea.

— O să uiți vreodată că am spus asta?

— Nu prea cred, Solar. Deloc chiar.

11.

Shakespeare, stele și un Optimus Prime acvatic

„Nu departe de aici” s-a dovedit a fi o exagerare. Casa lui Jonah nu era cu mult mai aproape de centru decât cea a lui Esther, dar cartierul era mai nou. Străzile arătau bine, dar casa lui părea mai tristă și mai amărâtă decât celelalte, ca una din casele alea de bază pe care le primești prima dată când te joci Sims, când nu ai bani, ai șase copii și nicio altă variantă.

Nu au intrat. Au alergat prin ploaie până la curtea din spate. Peluza era acoperită de buruieni mai înalte decât Esther.

Jonah i-a făcut semn să intre prin veranda închisă din spate.

— Ei bine, iată-mi regatul, a zis, dându-și jos geaca.

Esther și-a scos și ea haina udă, și-a stors părul de apă și a încercat să găsească ceva sigur cu care să înceapă o conversație. Nu s-a holbat la gaura de dimensiunea unui pumn din peretele de rigips și nici la geamul care fusese lipit cu bandă adezivă și carton. I-au atras atenția pereții și tavanul. Fiecare centimetru pătrat era pictat. Pe tavan era o scenă marină în nuanțe de verde și corai-aprins, care aducea cu *Noapte înstelată*[10], doar că în ocean. În vârtejuri erau sirene și pești și rechini și, în mod ciudat, un Optimus Prime cu coadă. Jonah a văzut că se uită la el.

— Nu e așa de rău cum pare. Încercăm doar să stăm aici și să nu-i ieșim în cale lui Holland, a zis Jonah în timp ce a scos niște pături de pe raft. Lui Remy, sora mea, îi plac tablourile, așa că îi pictez ce vrea. Câteodată asta înseamnă și monștri din *Transformers.*

Pe pereți erau și basme din copilăria lui Esther, amestecate cu poveștile unui copil care a) se maturizase prea repede sau b) avea gusturi desăvârșite în materie de divertisment, depinde de ce înțelegi ca fiind potrivit pentru elevii de școală primară. Era un portret al lui Vincent Bega care ținea un pistol la tâmpla lui Oscar the Grouch, unul cu Ryuk din *Death Note* într-un colț și altul cu Deadpool care cânta colinde cu Justin Bieber.

Chiar și câteva porțiuni din podea fuseseră pictate, astfel încât să pară că pereții erau niște cascade.

Iar în spatele ei, pictat pe ușa care ducea în restul casei, era Îngerul Morții din capul lui Esther: cu pelerină neagră ca smoala, cu coasa lungă în mâinile scheletice. Dar, ca orice altă poveste de pe pereți, și asta fusese schimbată, amestecată, ridiculizată. Moartea purta o coroană de flori, din muguri portocalii și mov, iar în jurul gâtului avea o plăcuță pe care era scris SUNT ATÂT DE ȘMECHER, TOȚI FRAIERII VOR SĂ MĂ GĂSEASCĂ. Două mici figuri dansau la picioarele lui, legându-i oasele de la degetele de la picioare într-o coadă împletită: o fată scundă, cu părul piersiciu, și un băiat de culoare. Amândoi niște bufoni. Amândoi neînfricați.

— A, da, cea mai recentă ediție, a zis Jonah, iar vocea lui suna ciudat, de parcă era… rușinat?

De când era Jonah Smallwood *rușinat?* Și-a dres vocea.

— Ăăă, am cam pictat asta pentru tine.

Esther deja ghicise asta, pentru că deși Moartea ocupa întreaga ușă, fata, deși nu mai înaltă de un braț, strălucea cel mai mult. Conturul trupului ei era de aur și chiar și numeroșii pistrui sclipeau în lumină.

Esther era sigură că majoritatea adolescentelor visaseră la ideea ca un tip să le picteze un nenorocit de mural cu ele în imagine, dar se afla pe un teren minat. Un mural era o poartă sigură către sentimente, iar ea nu-și permitea asta. Fusese oribil să îl piardă prima dată și asta o învățase o lecție importantă: dacă nu lași oamenii să se apropie de tine, nu au cum să te rănească atunci când pleacă. Așa că asta a și făcut și acum voia să continue în același stil.

Dar nu poți să le spui asta oamenilor care te pictează într-un mural. Nu ai cum să le reproșezi imediat gestul și să le zici „Scuze, dar am probleme emoționale prea grave ca să fiu inclusă într-un mural”. Așa că, în timp ce el îi punea pătura pe umerii înfrigurați, i-a spus doar atât:

— E superb.

Pentru că era cu adevărat superb.

Afară, soarele apunea, razele lui de un portocaliu-șters picurau prin geamurile de pe verandă, proiectându-și umbra lungă pe pereți, astfel încât păreau chiar mai înalte decât Îngerul Morții. Pentru un moment, au stat foarte aproape unul de celălalt, cu pieptul ei aproape lipit de al lui, amândoi mai puternici decât Moartea însăși. Esther s-a gândit ce simplu ar fi să îl sărute și cum el probabil voia asta foarte mult, dar nu a făcut nimic. În ciuda muralului.

Când soarele a apus de tot, au aprins lumina și s-au întins pe podea, unul lângă celălalt, uitându-se la tavan. Jonah i-a arătat toate detaliile ascunse din cameră, pe care le ratase prima dată. Lucrase ani întregi la tabloul ăsta, i-a zis, tot schimbând detalii o dată la câteva săptămâni. În valurile care se spărgeau erau ascunse constelații, una pentru sora lui, alta pentru mama lor, una pentru el. I le-a arătat. Fecioara. Scorpionul. Racul. Nu avea cum să fie mereu acolo să îi citească lui Remy sau să o ajute cu temele, așa că a făcut ce a putut: i-a dat stelele.

— Povestește-mi despre ele, i-a zis Esther, așa că asta a făcut, zâmbind larg.

Mama lui, Kim, murise într-un accident de mașină cu nouă ani în urmă. Esther, care o văzuse doar de câteva ori când erau mici, și-o amintea ca pe o femeie scundă, dar puternică. Avea un râs atât de ridicol și de molipsitor, încât îi făcea pe toți să zâmbească.

— Îi plăcea să poarte corai, a spus Jonah, haine corai, pantofi corai, ruj corai. Îi plăcea cum ieșea culoarea în evidență, pe pielea ei închisă, spunea că o face să se simtă ca un răsărit de soare.

Remy, care acum are nouă ani, era copia fidelă a mamei ei: extrem de inteligentă, puțin rebelă, aproape obsedată de Shakespeare. Era independentă pe timp de zi, dar noaptea voia să fie mereu aproape de Jonah.

— De ce mergi costumată peste tot, Jackie O? a întrebat-o Jonah când a terminat de povestit.

Esther nu voia să îi spună adevărul. Nu voia să recunoască faptul că avea și el o parte din vină pentru costumele ei. După ce se mutase de la școală și o lăsase singură în fața cruzimii colegilor, nu a mai putut suporta. N-a mai putut suporta toate poreclele, râsetele batjocoritoare, felul în care privirile lor lăsau răni adânci în pielea ei, pe măsură ce o studiau din cap până în picioare. Oamenii aveau să o hărțuiască indiferent cum se îmbrăca, așa că, într-o dimineață, la puțină vreme după dispariția lui Jonah, Esther s-a hotărât să se îmbrace ca altcineva: ca o vrăjitoare.

Copiii tot răi erau, dar cumva, atunci când era costumată, durea mai puțin. Cuvintele îi erau adresate personajului pe care se întâmpla să îl întruchipeze, nu lui Esther însăși; privirile și cuvintele nu o mai atingeau, de parcă purta o armură.

Apoi, mai târziu, când blestemul se abătuse asupra fratelui ei, a mamei și a tatălui ei, Esther a *continuat* să poarte costume, un alt fel prin care se

ascundea de teamă. Moartea era în căutarea lui Esther Solar; atâta vreme cât nu se îmbrăca niciodată ca ea însăși, spera că o să fie greu de găsit.

Dar Esther nu voia să îi spună asta lui Jonah, evident, așa că i-a dat singura explicație care avea sens pentru ea:

— Cred că nu îmi place ca oamenii… să se uite *la mine.*

— Ciudat mod de a o arăta, a zis și și-a trecut degetele peste perlele de la gâtul ei. Ieși în evidență. Oamenii se uită la tine oriunde te-ai duce.

— Da, dar nu mă văd pe *mine* când se uită la costume. Văd o figură istorică sau un personaj de desene animate sau mai știu eu ce.

— Eu te văd pe tine.

Esther a râs.

— Ba nu.

— Ba da.

— Atunci vezi prea multe.

— Vrei să vezi ce văd și eu?

— Ce o să faci? O să mă pictezi ca pe Optimus Prime?

— De ce nu? i-a zis, apoi s-a ridicat și a dispărut prin ușa cu Moartea, în casa întunecată.

— Închide ochii, i-a zis câteva minute mai târziu.

S-au auzit niște pași, o ușă închisă, sunetul a ceva greu care era târât pe podea.

— Gata, deschide-i.

Esther a deschis ochii. Jonah adusese un șevalet în colțul camerei și atârnase peste el un cearșaf, ca ea să nu vadă mărimea și forma pânzei.

— Cât o să dureze? Pot să mă mișc?

— Mă gândesc că o să dureze ceva, așa că da, poți să te miști.

Atunci a apărut și o fetiță din casă – Remy, a bănuit Esther – și s-a așezat în brațele lui Jonah în timp ce el picta. Semăna așa de mult cu el: piele închisă la culoare, dar cu un ton cald, păr negru, buze cărnoase, ochi mari și castanii care o făceau să pară de parcă fusese scoasă dintr-un desen Disney. Remy a chicotit în timp ce se uita când la pânză, când la Esther. Jonah și-a pus degetul pe gură – nu să o facă să tacă, ci doar cât să o roage să păstreze un secret –, iar ea a zâmbit larg, s-a dat jos și s-a dus în curte să se joace. Esther s-a înfășurat în pătură ca într-un cocon și s-a ghemuit pe unul dintre scaunele de lângă geam, sprijinită de pervaz, de unde se uita la sora lui Jonah – nu mai văzuse niciodată un copil care să se joace în atâta liniște.

Se întreba cum o pictase. Ca pe Eleanor Roosevelt? Ca pe o stewardesă din anii ’60? Ca pe Scufița Roșie? Ca pe Optimus Prime? Apoi a început să își facă griji. Dacă versiunea lui nu avea nimic în comun cu modul în care se vedea ea? Sau dacă, și mai rău, o pictase *exact* așa cum se vedea ea, acoperită de pistrui, ciudată și anxioasă cu privire la tot ce o înconjura? Sincer vorbind, voia să vadă ce vedea Jonah, pentru că nici ea nu mai știa. Nu mai știa ce mai rămăsese sub costumele pe care le purta în fiecare zi.

A fost o sesiune scurtă, doar douăzeci de minute, pentru că ușa din față s-a trântit și în casă s-a aprins o lumină, urmată de zgomot de pași greoi pe hol, fapt ce l-a făcut pe Jonah să tresară și să zică:

— Poate ar fi mai bine să pleci.

— Pot să-l văd? a întrebat Esther în timp ce Jonah strângea toate vopselurile și pensulele într-un colț și le acoperea cu un cearșaf.

— Nu e gata încă.

— Când o să fie gata?

— Când o să fii pregătită să-l vezi.

— Ești așa de criptic.

Furtuna trecuse de mult, iar hainele lor aproape se uscaseră, așa că a lăsat pătura jos și s-a strecurat pe ușa din spate împreună cu el. Remy i-a privit cum se îndepărtează. Esther i-a făcut cu mâna. Remy, nu.

— Așteaptă-mă în capătul străzii, i-a zis Jonah în timp ce deschidea poarta.

Esther a început să înainteze în seara călduroasă și umedă, cu geaca pe umeri, uitându-se cum norii se deșirau ca niște ghemuri, lăsând loc stelelor. Apoi a așteptat sub un felinar, tot mergând în cerc, fără să depășească perimetrul de lumină. Din când în când își lăsa degetele să pătrundă în întuneric, să vadă dacă putea simți ce simțea Eugene în umbre.

Nu erau pustii, zicea el. Erau lucruri care se mișcau în întuneric, pe care doar el le putea vedea. Doar el le putea auzi. Creaturi groaznice, înalte, care îl pândeau din colțurile mai puțin luminate ale dormitorului, așteptând să adoarmă. Și exact atunci când nu își mai putea ține ochii deschiși, atunci veneau după el. Uneori le vedea privindu-l. Alteori le simțea cum se sprijină greoaie de marginea patului, chiar și când luminile erau aprinse. Cum i se târăsc pe corp. Le simțea pe piept și le simțea părul lung și negru pe față.

Eugene spunea că era vorba de paralizie în somn. Un truc al minții. Esther știa că de fapt era blestemul.

Un câine a lătrat în josul străzii. Esther și-a tras mâna repede, de frică să nu îi înșface ceva degetele și să o tragă în abis.

— Ți-e frică de întuneric? a zis Jonah din spatele ei, făcând-o să tresară.

— Nu mai face asta, a spus ea și s-a uitat la casa lui. De ce ne furișăm ca familia von Trapp când încercau să fugă din Austria[11]?

— Dă-mi lista.

I-a dat-o. Jonah a rupt numărul *49. Molii,* a aprins un chibrit și a dat foc bucății de hârtie.

— De data asta nu o mai mănânci?

— Data trecută, după ce am mâncat-o, mi-am dat seama că probabil hârtia e foarte veche și plină de microbi. Dacă mor de Ebola sau mai știu eu ce, o să vin să te bântui.

— Nu cred că poți să iei Ebola dacă mănânci hârtie.

49. Molii a ars pâlpâind și s-a transformat în cenușă în câteva secunde. Esther s-a simțit eliberată de frica de molii. Au privit împreună cum particulele dispar în cerul nopții și ea s-a gândit, pentru prima dată, că s-ar putea ca toată ideea asta să funcționeze.

— Deci, când îmi arăți filmarea de azi?

— Peste vreo patruzeci și opt de săptămâni.

— Ce?

— Asta-i înțelegerea. Nu poți să te bucuri de geniul meu cinematografic decât la final. Am nevoie de ceva care să te facă să te întorci în fiecare duminică, Solar.

— Tot nu înțeleg de ce faci asta. Ție ce-ți iese?

Jonah a părut să se gândească foarte atent la răspuns.

— Mi-ai văzut casa. Știu cum e să trăiești cu frică. Nu-mi pot ajuta sora, cel puțin nu încă, dar te pot ajuta pe tine.

Era probabil cel mai bun motiv la care Esther se putea gândi.

Au mers înapoi la ferma de fluturi, care se închisese de mult, iar Jonah a condus-o acasă, prin noaptea încețoșată.

— Ne vedem duminică, i-a zis în timp ce parca în fața casei ei, care strălucea ca de obicei pe strada întunecată.

— Scuze, sunt ocupată duminica asta. Trebuie să vandalizez de urgență o proprietate publică.

Jonah a zâmbit.

— Trebuie să văd asta cu ochii mei.

Esther a intrat în casă și, deși întrerupătoarele erau lipite, deși Peter era omul cavernelor, deși Rosemary era la cazinou și nu avea să se întoarcă preț de câteva ore și deși Eugene zicea că demonii îi așteaptă în întuneric pe toți și deși Fred, cocoșul, era în bucătărie ciugulind furnici și cucurigind furios la iepuri pentru că îi era de fapt frică de ei, deși calea de acces spre etaj era blocată de coșuri de cumpărături și mobilă și era posibil să fie o fantomă răzbunătoare sus, s-a simțit în siguranță. Nu îi era frică de uși trântite sau de zgomotul pașilor pe podea și, oricât de ciudată era familia ei, niciodată nu mai apreciase asta înainte.

În noaptea aia, a verificat doar de cinci ori dacă ușile erau încuiate, înainte să se ducă la culcare.

12.

Regele depozitelor

Așa cum am mai spus, Hephzibah Hadid era prietena cea mai bună a lui Esther încă din școala primară. Cum ajunge să își facă și să își păstreze un prieten cineva cu mutism selectiv? Ei bine, pentru început, a ales cel mai ciudat copil din clasă, care avea o imaginație extrem de hiperactivă. La șase ani, Esther Solar se gândea numai la trei lucruri:

1. Cum să construiască un castel-fort de nisip și să umple pivnița cu mașinării de tipărit bani, punând astfel bazele regatului ei și statutului de Împărătească a Lumii.
2. Dacă fortul nu era fezabil, era pregătită să se resemneze cu o mică vizuină, plină de lumânări, sub casa bunicilor ei. Desenase planurile și chiar începuse să sape cu mâna ei. Aparent era ușor de mulțumit.
3. Să devină Jedi.

Esther nu prea trăia în lumea reală, așa că s-o accepte pe Heph ca pe prietena ei imaginară nu era nimic neobișnuit la vremea aia. Până când și-a dat seama că Heph era, de fapt, un om în carne și oase, se atașase prea mult de ea ca să fie supărată că deveniseră, din întâmplare, prietene.

Și cum ajunge un copil să sufere de mutism selectiv? Esther căutase informații pe Wikipedia și aflase că mutismul selectiv e o consecință a anxietății sociale. Acum, bine, poate vă gândiți „Sigur Hephzibah a avut o copilărie traumatizantă și de-asta nu vorbește la școală”. Ei bine, nu aveți dreptate. Copiii cu mutism selectiv nu trebuie să fi suferit traume mai mari decât copiii care nu suferă de asta și aproape mereu au încredere în ei înșiși în alte situații (de exemplu, acasă). În plus, părinții lui Heph erau chiar de gașcă, chiar dacă pluteau prin casă ca niște fantome înalte și translucide, exact ca ea. Cea mai traumatizantă experiență la care au supus-o a fost că au botezat-o Hephzibah (ceea ce, să recunoaștem, e cam traumatizant) și că au lăsat-o să se îmbrace singură (din nou, cam traumatizant). Dar în afară de asta, erau oameni buni și Heph era normală și fericită.

După ce și-a dat seama că și alți oameni o puteau vedea pe Hephzibah, Esther a început să o invite acasă la ea după-amiaza, după școală, și, din moment ce nu prea puteau să comunice, se jucau mult pe calculator și se uitau la filme. Heph a avut contribuția ei la pasiunea lui Esther pentru costume. Asta se întâmpla la începutul anilor 2000, deci oamenii încă mai cumpărau discurile alea strălucitoare arhaice, cărora le ziceau DVD-uri. Dacă există vreun dezavantaj al succesului Netflix, e că așa s-au pierdut toate scenele extra de pe DVD-uri, incluzând, dar fără să se limiteze la asta, comentariile regizorilor și ale actorilor și interviurile cu designerii de costume.

Heph e cea care a apăsat din greșeală pe telecomandă și a mutat imaginea cu douăzeci de minute mai târziu în timpul maratonului lor de 653 de minute de *Stăpânul inelelor,* ajungând astfel la comentariile lui Peter Jackson, Fran Walsh și Philippa Boyens, dar cele două au fost fascinate. Aproape unsprezece ore mai târziu, dis-de-dimineață, au ieșit din transa orcilor și din supradoza de zahăr, iar Esther a știut că voia să lucreze ca designer de costume.

Până să ajungă la liceu, lui Heph îi pierise interesul față de filme și devenise obsedată de reactorii nucleari de sare topită Generation IV *(sigur* avea să devină un geniu diabolic) și se hotărâse să se facă fizician, așa că putem spune fără probleme că interesele lor au devenit ușor diferite. Cel mai bun lucru în a avea un prieten mut e că nu încerca să îi povestească prea multe lui Esther despre tetrafluoridul de uraniu, iar Esther la rândul ei nu o bătea la cap cu cele mai mari greșeli de costume din vreun serial de epocă, așa că, de fapt, erau perechea perfectă.

Așa că Heph a fost cea căreia i-a dat mesaj luni după-masă, după 3/50 (care fuseseră podurile, sau, mai exact, să *sari de pe poduri* – Esther se udase *iar),* ca să vină să o ajute pe ea și pe Eugene să facă curat în depozitul bunicului lor, pe care îl închiriase înainte să se mute în Lilac Hill. Esther nu era sigură ce anume a putut determina pe cineva cu demență cu corpi Lewy să închirieze un depozit pentru bunurile lumești – speranța pentru o descoperire bruscă și neașteptată a unui leac, probabil? –, dar asta făcuse Reginald și acum, că i se terminase contractul, nepoții trebuiau să treacă prin toate lucrurile și să decidă ce să păstreze și ce să arunce, o sarcină prea deprimantă ca să poată fi dusă la bun sfârșit fără Hephzibah și – așa cum a hotărât Esther în ultimul moment – fără Jonah Smallwood.

∵

Boxele regelui depozitelor erau amplasate într-un depozit uriaș care aducea puțin cu *Matrix.* Fiecare coridor era o copie anostă a celui de dinainte, o serie nesfârșită de dejà-vuuri. Spațiul închiriat de Reg era așa de departe, încât Esther se întreba dacă o să mai iasă vreodată din labirint, dar în cele din urmă au găsit ușa albastră mică, în spatele căreia încuiase toate lucrurile la care ținuse în viața lui.

— Ar face bine să nu fie ca în *Tăcerea mieilor,* a zis Esther. Nu cred că pot să suport să aflu că bunicul a fost un criminal în serie.

— Sau să aflăm că a fost un travestit obsedat de creme, a adăugat Eugene.

„Suntem în secolul XXI", a zis Heph prin semne. „Bunicul tău poate să fie un travestit dacă vrea".

— Asta așa e, a spus Esther. Aia e, hai să mergem.

Esther a întors cheia în lacăt și a deschis ușa, lucru deloc simplu, pentru că Regele Depozitelor, deși un stăpân binevoitor, se pare că nu credea în ungerea balamalelor. Înăuntru era beznă. Eugene s-a dat înapoi și a ieșit pe coridor, ca nu cumva vreo creatură îngrozitoare să iasă din întuneric și să îl înșface. Esther a căutat întrerupătorul ceva timp până să îl găsească, dar, când a apăsat pe el în cele din urmă, iluminând spațiul mic, a văzut că era complet gol, cu excepția unei cutii mici de lemn care stătea într-un colț.

— Eugene, e în regulă, a spus Esther în timp ce se apleca după cutie.

— Ce naiba? a zis Eugene.

Esther a verificat cheia, dar da, era cea bună, erau în depozitul bun, același pe care Reginald îl închiriase și în care își îndesase toate bunurile lumești înainte să se interneze singur la azil.

Fusese o lună grea cea în care au dus toate lucrurile din casa bunicilor ei într-o debara de cinci metri pătrați. Ca un fel de preînmormântare, care e chiar și mai deprimantă decât o postînmormântare, pentru că persoana care în curând avea să moară încă era aici, veghind asupra ta, iar tu trebuia să nu îți pierzi mințile, de dragul ei. În orice caz, toată lumea a plâns mult în timp ce l-au ajutat să treacă prin amintirile strânse în șapte decenii, decizând ce merita să păstreze și ce nu. Al naibii de tragic. Au luat multe lucruri la ei acasă, toate chestiile sentimentale pe care nu au putut să le arunce, precum poze și bijuterii și mărunțișuri luate din vacanțele din țări îndepărtate. Majoritatea stăteau acum în dormitorul lui Esther. Dar să cataloghezi viața cuiva când e la doi metri distanță și să îi zici „OK, bunicule, știu că îți place radioul ăsta vechi și că ai ascultat la el în fiecare zi în ultimii treizeci de ani,

dar nu prea mai avem loc și pentru el la noi în casă, așa că o să trebuiască să îl donăm” era *cel mai rău* lucru.

În primul rând, te simțeai ca o pasăre prădătoare, care vine și fură cele mai frumoase lucruri. Esther a vrut (și a luat) brățara bunicii ei. Eugene a vrut (și a luat) colecția de monede a lui Reg. Verii lor au venit să șterpelească ceasuri de buzunar și cărți vechi și toate paharele de șampanie de cristal ale lui Florence Solar. Unchiul Harold (care pe atunci mai trăia) a golit barul de băuturi. Peter (care încă nu se îngropase singur în pivniță) a avut o singură dorință: ochelarii de citit ai tatălui său, pe care nu a putut să îi ia până la final, pentru că Reginald încă mai avea nevoie de ei sau măcar spera să îi mai poată folosi, deși Esther nu îl mai văzuse citind nimic de mai bine trei ani.

Majoritatea mobilei a fost vândută ca să acopere costurile de internare la Lilac Hill. Toate tacâmurile și vesela pe care bunica lor le prețuise atât de mult fuseseră donate, la fel și costumele pe care Reginald nu avea să le mai poarte. Fotoliul în care îi plăcea să stea și să citească romanele alea polițiste îngrozitoare. Katana pe care o adusese cu el din Japonia. Toate au trebuit să fie date, așa că date au fost.

Zi după zi, cameră după cameră, au golit casa în care locuise, în care își crescuse familia, în care îi murise soția, până când nu a mai rămas nimic altceva în afară de bule de aer stătut, lipite de pereți. Au dat jos tapetul, au scos covoarele, au înlocuit siguranțele, au modernizat băile și apoi, când orice urmă care transformase casa asta într-un cămin a fost spălată, au vândut-o unui investitor din Grecia, cu singura condiție ca sera de orhidee din spatele casei să rămână la locul ei, plină cu flori. Profiturile au fost împărțite între Peter și frații lui, mătușa Kate și unchiul Harold (care atunci încă mai trăia), iar Reginald s-a internat singur la Lilac Hill, să aștepte Moartea să vină să-l ia, ceea ce, părea să creadă el, nu avea să se întâmple de fapt.

Esther l-a abordat pe angajatul din fața depozitului, un tip masiv cu cioc și șapcă de tirist:

— Ăăă… am fost să golim boxa bunicului nostru, dar nu mai e nimic acolo, a zis, arătându-i cheia.

— Stai să verific în sistem, a spus tipul.

A deschis calculatorul și s-a uitat.

— OK, deci cineva a venit și a luat tot azi-dimineață. V-am lăsat cel puțin zece mesaje, dar nu ne-a răspuns nimeni – în cele din urmă, cealaltă

persoană care are cheia a intrat.

— Nu mai e *nimeni* care să aibă cheia, a zis Eugene.

Tipul a mai verificat o dată ecranul.

— Scuze, dar se pare că e. Mai e cineva care are cheia, înregistrat atunci când bunicul vostru a făcut contractul.

— Cine are cheia? a întrebat Esther. Poate mătușa Katie?

— Nu am niciun nume sau date de contact, știu doar că mai e cineva și că acea persoană a golit totul azi.

— Deci cum vine asta? Această persoană oarecare poate să intre aici oricând și să fure toate lucrurile bunicului? a întrebat Eugene.

— Nu a *furat* nimic, puștiule. Avea cheia. E clar că pe bunicul tău nu l-a deranjat.

— Cum arăta?

— Mulți oameni vin pe-aici pentru tot felul de motive. Ai văzut *Breaking Bad?* Încerc să nu îi bag prea mult în seamă. Așa pot să zic că nu știam nimic, în caz de ceva.

— Poate asta o să te ajute să îți amintești, a spus Eugene, scoțând o bancnotă de zece dolari.

Angajatul a oftat și a băgat banii în buzunar.

— *Chiar* nu îmi aduc aminte… amintirea lui e oarecum… ștearsă. Era un tip mărunțel într-o haină neagră. Avea multe cicatrici pe față. Puțin ciudat, dar nu ar fi primul ciudat care vine aici.

Esther și Eugene s-au uitat unul la celălalt. Rar aveau momente de telepatie specifică gemenilor, dar acum Esther era aproape sigură că se gândeau la același lucru.

— Mersi, a zis. Poți să închizi contul acum. Totul a dispărut.

Cei patru au trecut strada și și-au luat înghețată de la magazin. S-au așezat pe un petic de iarbă pe trotuar, la umbra unui copac, ținând cutia închisă în mijloc.

— Ai auzit ce-a spus, i-a zis Esther lui Eugene. Cicatrici pe față. *Trebuie* să fie el.

Eugene analiza atent cutia.

— Oricine poate să aibă cicatrici. Nu e ca și cum e un semn distinctiv al Îngerului Morții. Dacă tipul de la depozit ar fi zis că avea o mantie neagră și o coasă și degete scheletice, aș fi crezut că era el.

— Stai așa, crezi că tipul ăla era Moartea doar pentru că avea niște cicatrici pe față? a întrebat Jonah.

Heph a dat din cap vehement, dat fiind că auzise povestea la fel de des ca gemenii.

— Am ratat eu ceva?

— E o veche legendă de familie pe care bunicul obișnuia să ne-o spună, a zis Eugene. Esther are o imaginație hiperactivă. Intenția lui Reg nu a fost niciodată ca noi chiar *să credem* asta.

Esther a dat din umeri.

— Câteodată oamenii spun povești adevărate de parcă ar fi inventate ca să le facă să pară mai veridice.

Eugene și-a dat ochii peste cap.

— Cum adică? a întrebat ea. Băiatul care crede în demoni nu crede în Moarte?

— Cred doar ce pot să *văd.*

Jonah a umblat puțin la cutia încuiată. Esther nu a văzut exact ce a făcut, dar cutia s-a deschis după doar câteva secunde, înăuntru au găsit un caiet mic cu decupaje din ziare, majoritatea despre o serie de crime nerezolvate și copii dispăruți: surorile Bowen (ucise), frații Kittredge (toți patru dispăruți), o fetiță pe nume Isla Appelbaum (ucisă), doi băieți – prieteni de la școală, ambii de doar șapte ani – încă dispăruți la cinci săptămâni după ce fuseseră văzuți mergând acasă în 1996, și Alma Shepard (ucisă). Titlurile erau de genul „Fermier bănuit de dispariția lui Applebaum” sau „Niciun indiciu în a doua lovitură a Fermierului criminal”. Zeci de articole despre cazurile astea și câteva din statele învecinate. Apoi, ultimul articol de pe ultima pagină, unul scurt fără prea multe detalii, despre un bărbat care se înecase în propria cadă.

— Poate că bunicul vostru chiar a fost criminal în serie, a zis Jonah răsfoind caietul. Sfinte, sunt niște lucruri groaznice aici.

— A fost detectiv criminalist, i-a explicat Eugene.

S-a dus înapoi la paginile despre surorile Bowen.

— Ăsta a fost cazul lui. Nu i-a prins niciodată pe tipul care a făcut asta. L-a cam dat peste cap, de fapt.

Jonah a citit articolul despre cele două fetițe care au fost răpite nu departe de unde stăteau ei. Primele crime ale așa-numitului Fermier.

— Îîîh, a zis el, înghițind în sec. Oamenii chiar sunt îngrozitori.

— Ultima, a zis Esther, Alana Shepard, s-a confirmat că a fost omorâtă de același individ.

— Iisuse.

— Da. Nu e ceva peste care să treci cu ușurință. Reg nu a avut nimic de-a face cu moartea lor, evident, dar… s-a învinovățit mereu pentru crimele astea. Mai ales pentru cea a Alanei Shepard. Se pare că el și Moartea chiar s-au luat la bătaie din cauza asta.

— Stai, ce? Bunicul tău…

— A pocnit Moartea fix în gură, a zis Eugene. Sau cel puțin așa susține el.

— Ce șmecher. Dar cum ajunge cineva să se cunoască cu Moartea? Poate e bine de știut, dat fiind că asta încercăm și noi să facem.

— Sunt sigură că nu e chiar o știință exactă, dar te ajută să fii undeva unde urmează să apară și Moartea, a zis Esther. De exemplu, în Saigon, în timpul războiului. Acolo e un loc bun în care poți să începi căutarea.

— În îndepărtatul Vietnam?

— Exact.

Pentru prima dată, Esther i-a povestit lui Jonah tot ce știa despre Bărbatul care Voia să Fie Moartea.

13.

Bărbatul care Voia să Fie Moartea

Povestea blestemului care s-a abătut asupra familiei Solar a început în Saigon, în 1972.

Era o seară tropicală, iar pe străzile înmiresmate ale orașului toată lumea se mișca greoi din pricina căldurii acumulate peste zi și a anilor de epuizare provocată de războiul fără sfârșit. Peste tot se vedeau urme ale influenței franceze: micuțele bistrouri frecventate de diplomați și de familiile lor, coloanele albe neoclasice ale sediului poștei și statuile nud din fața operei, copacii de pe marginea drumului și terasele coloniale viu colorate, înghesuite unele în altele ca un pumn de bomboane topite în soare.

Semnele războiului erau și ele vizibile, dar Saigonul supraviețuise; orașul era sărăcăcios, delapidat, dar tot mai avea ceva măreț, iar străzile erau pline de viață și zumzăiau fără încetare. Femei vietnameze mărunțele stăteau în pragul caselor, tăind carne pe buturugi pe care le țineau între picioare. Atunci, ca și acum, scuterele împânzeau străzile, claxonând și huruind și roind unele lângă celelalte, o haotică avalanșă care se revărsa din fiecare bulevard și inunda fiecare străduță. Bărbați bătrâni, cu fețele bătătorite de soare, reparau biciclete așezate cu roțile în sus sau invitau americanii în restaurantele lor sau fumau în timp ce se sprijineau de capota taxiurilor alb cu albastru, așteptând următorul călător.

Un oraș întreg, plin de forfotă, agitație și oameni neliniștiți care se grăbeau să-și facă treburile de seară, nesiguri de când avea să se termine războiul și fără să știe, la momentul respectiv, că cei din Nord aveau să preia controlul în câțiva ani.

Reginald Solar a pus pentru prima dată ochii pe tânărul Jack Horowitz într-un bar plin de fum, frecventat de soldați. La vremea respectivă, Horowitz nu era încă Îngerul Morții, dar avea să devină curând. Bunicul lui Esther ajunsese în Saigon tocmai în ziua aia, ca să ia locul unui alt locotenent care-și pierduse viața cu o săptămână în urmă. Soldații din plutonul bărbatului decedat erau în grupul celor care beau în bar în noaptea aia, deși nu știau că noul lor comandant se afla printre ei.

Bărbatul care Voia să Fie Moartea nu stătea departe de ei, dar era singur. Îl știau cu toții drept soldatul Jack Horowitz, optsprezece ani, născut în sud, crescut la o fermă și cel mai ciudat nenorocit pe care îl cunoscuseră vreodată.

— E un afurisit de vrăjitor, crede-mă, zicea soldatul Hanson, singurul căruia bunicul lui Esther i-a menționat vreodată numele.

— E un vampir, spunea altul. Ar trebui să-i înfigem o țepușă în inimă.

Niciunul dintre ei nu spunea ce credea cu adevărat despre Jack Horowitz: că era Moartea în carne și oase. Poate nu era chiar Îngerul Morții, dar sigur era măcar un verișor de-ai lui, un semn rău trimis să îi urmărească, să îi ghideze pe Cavalerii apocalipsei care veneau să le înșface sufletele de muritori. Soldații erau obișnuiți cu prezența Morții, așa cum vă puteți imagina. În 1972, războiul era foarte aproape de final pentru trupele americane, iar cei care rămăseseră în Vietnam ajunseseră să se cunoască bine cu Îngerul Morții. Îi știau mișcările, mirosul, gustul de came arsă care le rămânea întipărit pe limbă. Câteodată era gălăgios, era în urletele care însoțeau membrele ciopârțite sau în zgomotul gloanțelor care sfâșiau pielea și mușchii și se îngropau adânc în oase. Câteodată nu scotea nici măcar un sunet: era într-o rană infectată, o apă otrăvită, ultima gură de aer a unor plămâni obosiți la ore târzii în noaptea, când toată lumea, mai puțin cel care avea să își piardă viața, dormea.

Da, erau foarte familiarizați cu moartea, fapt ce îi făcea ferm convinși că tânărul Jack Horowitz era un fel de slujitor al ei. Aveau trei motive să creadă asta:

1. Înainte de sosirea lui, n-o duceau chiar așa de rău, cel puțin în comparație cu celelalte plutoane din jurul lor. Sigur, pierduseră oameni, dar numărul morților era mult mai mic decât media. Apoi a venit Horowitz și au început să fie atrași în junglă.
2. Horowitz însuși fusese împușcat de opt ori. De opt ori și de fiecare dată, fără să țipe, fără să clipească, fără să transpire, și-a scos singur gloanțele din braț, din stomac sau din picior cu briceagul și s-a cusut. Nici măcar nu aștepta să înceteze lupta. Pur și simplu se așeza în mijlocul focurilor de armă, câte un glonț îi mai ricoșa de cască, își săpa puțin rănile, îngrijea pielea tăiată și o lua de la capăt, țâșnind prin junglă ca o nevăstuică.

Pe majoritatea soldaților i-ar fi omorât asta sau măcar i-ar fi trimis de urgență într-un spital de evacuare, iar apoi înapoi acasă, în Statele Unite. De fiecare dată când Horowitz era împușcat, plutonul răsufla ușurat. *Sigur* de data asta rana avea să fie suficient de gravă încât să îl trimită acasă.

Dar niciodată nu era așa. Horowitz nu se întorcea niciodată de la spital cu ceva mai mult de câteva copci: gloanțele nu păreau decât să îl zgârie puțin. Singura dată când au fost *absolut convinși* că a murit a fost atunci când două gloanțe l-au nimerit în piept, dar niciunul dintre ele nu-i pătrunsese mai mult de un centimetru în piele. Ceva legat de unghiul de tragere și de cum i-au ricoșat din stern, deși soldatul care se afla lângă el *putea să jure* că a auzit cum gloanțele îi rup pieptul în două.

1. Felul în care Horowitz respira noaptea. Majoritatea oamenilor din pluton nu mai dormiseră – nu mai dormiseră *cu adevărat* – de luni întregi. Stăteau treji noaptea în paturile lor de campanie, ascultând ritmul sacadat al respirației lui Horowitz și, din moment ce suna așa de mult a moarte, nu se mai puteau concentra pe nimic altceva și ascultau șuieratul sinistru – expira, inspira, expira, inspira – al plămânilor lui teribili.

∵

În noaptea aceea, la bar, tot singur stătea și locotenentul Reginald Solar, un veteran de război versat deja la cei 35 de ani ai lui. Ca nepoata lui, avea părul roșcat, o față care se ardea repede la soare și pe care erau împrăștiați pistrui de diferite nuanțe. Spre deosebire de nepoata lui însă, avea urechile mari și nasul mare, care avea să devină și mai mare odată ce înaintea în vârstă, dar era, la vremea respectivă, de o frumusețe neconvențională și arăta foarte spilcuit în uniforma lui de ofițer, așa cum atestau și fotografiile din acea vreme.

Locotenentul Reginald Solar era supranumit și Lăptarul de către oamenii din subordine, pentru că până și atunci când putea să se bucure de alcool, Reg prefera laptele. Lapte de vacă, lapte de capră, lapte de cocos – orice putea să facă rost. Fiul unui alcoolic violent, Reg pusese gura pe băutură o singură dată, când avea optsprezece ani și fusese curios să vadă cum se poate ca alcoolul să transforme un om bun într-un monstru. Spre mirarea lui, alcoolul nu l-a făcut să fie furios, doar trist, dar tot s-a hotărât să nu se mai atingă de el.

În timpul războiului, singurul lucru care îi lipsea la fel de mult ca soția lui erau milkshake-urile cu căpșuni, deși se mulțumea și cu ciocolata caldă cu scorțișoară pe care vietnamezii o făceau cu lapte condensat, băutură de care se bucura atunci când l-a cunoscut pe Bărbatul care Voia să Fie Moartea.

Pe la colțuri, lumea începuse deja să spună că plutonul era blestemat, dar Reg nu era nici credincios (văzuse prea mult război) și nici nu credea în prostii de genul ăsta (fusese ofițer prea mult timp ca să își mai bată capul cu nebunii de genul ăsta), așa că a acceptat transferul fără să ezite.

Ce a auzit în timp ce își bea ciocolata caldă:

— Am văzut cum se ofilesc plantele și florile când trece pe lângă ele. Îți zic, e vrăjitor și mai e și un magnet de gloanțe și pur și simplu aduce ghinion. Ar trebui să facem ceva, dacă Charlie nu e în stare.

— Nu cred *că poate* să moară. Dacă îl tăiem cu un cuțit și se peticește la loc, așa cum face în junglă, și după aia ne vine de hac?

Reginald s-a uitat peste umăr la bărbatul despre care vorbeau. Jack Horowitz bea – spre marea mirare a lui Reg Solar – lapte cald. Horowitz nu arăta ca un vampir sau ca vreo creatură supranaturală. Era tânăr, nu îi dădeai mai mult de optsprezece ani, cu fața brăzdată de cicatrici adânci de acnee pe obraji și pe bărbie, de parcă pielea lui fusese mâncată de termite. În afară de cicatrici, era complet banal: nimeni care îl întâlnea nu putea să își aducă aminte mai târziu ce culoare aveau ochii lui, cum avea părul sau cum îi suna vocea. Iată singurele lucruri cu care era toată lumea de acord: a) era scund și slab, b) era foarte neatrăgător și c) era intimidant de calm.

Pe tot parcursul serii, lumea devenise așa de agitată de faptul că Horowitz nu poate să moară, iar comploturile împotriva lui atât de elaborate, încât în cele din urmă Reginald a trebuit să-l ia pe tânărul soldat deoparte și să vorbească personal cu el.

— Soldat Horowitz, a zis el când au ieșit împreună din bar.

Reginald nu era genul de om care să se sperie ușor, dar felul în care Horowitz se mișca, fără să scoată un sunet, felul în care pașii lui nu se auzeau deloc – era cel puțin ciudat.

— Locotenent Solar.

Reginald s-a îndreptat spre niște scăunele de pe marginea drumului, lăsate acolo mai devreme de niște bărbați cu pălării de bambus, care fumau țigări de foi.

— Te rog, ia un loc.

Horowitz a luat loc. Scaunul nu a făcut niciun zgomot când s-a lăsat cu toată greutatea pe el.

— Ce-ți fac rănile? Am auzit că recent ai încasat o rundă în umăr.

— A, nici nu le bag în seamă. Sunt doar niște zgârieturi.

— Te deranjează dacă mă uit puțin?

— Asistenții m-au sfătuit să le țin acoperite, să nu se infecteze.

— Sigur, sigur. Totuși. Dacă nu te deranjează.

— Da, să trăiți.

Horowitz s-a ridicat, și-a dat jos tunica și și-a scos bandajul de pe umărul stâng. Dedesubt se vedea o urmă de glonț de mărimea unui deget. Rana nu era mai veche de câteva zile, dar era roz și netedă. O cicatrice.

— Te vindeci repede, a spus Reginald.

— Așa cum am zis, a fost doar o zgârietură.

— Știi de ce am vrut să vorbesc cu tine?

— Pentru că ceilalți soldați cred că sunt vrăjitor și vor să mă omoare în somn.

Reg a fost surprins de sinceritatea și francheța lui.

— I-ai auzit? Nu plănuiesc să te omoare cu adevărat.

— O, vă asigur că fix asta fac. Dar nu există motive de îngrijorare. Nu o să reușească.

A urmat un moment de tăcere.

— Ești?

— Ce anume?

— Un… vrăjitor.

Horowitz a zâmbit.

— Nu păreți un om superstițios, locotenent Solar.

— Nu sunt. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu sunt vrăjitor.

— Se pare că ai scăpat ca prin minune de câteva ori. Ai încasat două gloanțe în piept de curând, din câte am auzit.

— Ce pot să zic? Am tot avut noroc.

— Norocul tinde să îi neliniștească pe ghinioniști, mai ales în plin război.

— Sugerați că ar trebui să încerc să nu mai fiu norocos?

— Poate ar trebui să fii de fapt mai norocos și să nu mai fi împușcat deloc.

Horowitz a râs.

— O să țin cont de asta în viitor.

— Încă ceva. I-am auzit pe soldați zicând că… dar… sunt sigur că nu are cum să fie adevărat… Spun că nu te-au văzut niciodată îndreptând arma către cineva sau apăsând pe trăgaci.

— A, e adevărat. Nu am omorât pe nimeni. Nu ar fi corect să îmi descarc arma.

— Poftim?

— Vedeți dumneavoastră, locotenente, eu nu ratez niciodată. Dacă aș trage în junglă, chiar dacă nu țintesc, glonțul meu sigur ar ajunge în pieptul unui biet vietnamez.

— Tocmai ăsta e scopul. Asta vrem să faci.

— Nu, locotenente. Ar fi foarte nedrept din partea mea să lupt în acest război. Sunt un pion imparțial.

— Și atunci de ce naiba ai venit în Vietnam, dacă ești un pion imparțial?

— Ei bine, domnule, am fost trimis aici, dar nu de Statele Unite. Am fost trimis aici de Moarte.

Au urmat câteva momente de tăcere.

— De Moarte?

— Da, așa e. De Moarte. De Îngerul Morții. Cum vreți să-i spuneți. Îi sunt ucenic și m-a trimis aici ca să învăț meserie.

— Cum naiba ai fost trimis aici de Moarte?

— Nu știu de ce am fost ales, dar știu că așa a fost. În fiecare noapte, timp de o lună, Moartea mi-a lăsat orhidee pe pernă, ca să mă prevină că avea să vină.

— Orhidee?

— Moartea urăște orhideele, se pare. Îi e teamă de puterea lor, așa că le-a transformat în semnul ei distinctiv.

— Cum te-ai descurcat la testele psihologice?

— Nu am făcut niciunul.

Reginald și-a scos ochelarii de citit. Și-a frecat ochii. Iisuse.

— Uite ce e, Horowitz, nu te mai poți purta așa. Îi îngrijorezi pe ceilalți soldați. Te comporți ciudat și poate o dată o să mergi prea departe și o să îi faci să își piardă cumpătul și să te înjunghie. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

— Am fost trimis aici pentru un suflet anume. Prima mea misiune. V-ar mai liniști dacă v-aș spune pentru cine am venit?

Reginald s-a foit în scaun.

— Asta nu ar cauza un fel de dezechilibru cosmic? a zis, cuprins brusc de un fior.

Horowitz s-a uitat țintă la el câteva momente și apoi a dat din cap.

— Ba da, cred că da. Totuși. E o meserie grea.

— La fel e și războiul. Spune-i Îngerului să ne lase în pace, bine?

— Vă asigur că stăpânul meu nu ascultă de mine.

— Dar de ce are nevoie de un ucenic? De ce nu poate să se ocupe singur de treburile astea murdare?

— Eu voi deveni Moartea când el o să se ducă.

— Da? Unde se duce?

— Moartea moare.

— Moartea nu poate să moară.

— Ce creaturi monstruoase ar fi oamenii dacă ar fi nemuritori. Nu e cu nimic diferit pentru Moarte. Moartea moare pentru că trebuie, pentru că totul moare. Acum e în vacanță la Marea Mediterană. Am auzit că e frumos acolo. A lăsat războiul în slujba ucenicilor lui, printre care mă număr și eu, așa cum ți-am zis.

Reg s-a uitat la Horowitz o clipă, fără să-și dea seama ce ar putea să spună.

— OK, fă-mi o favoare și temperează-te puțin, bine? Nu mai vorbi despre prostiile astea legate de Moarte cu ceilalți soldați. Liber.

Horowitz a dat din cap, s-a ridicat și a pornit pe aleea întunecată, înapoi spre străzile animate ale orașului.

— Horowitz? a strigat Reg, chiar înainte să dea colțul. Stai puțin.

— Da, domnule?

— Dacă ești cu adevărat ucenicul Morții, atunci nu ar trebui să îți fie așa de greu să îmi spui…

Nu s-a putut abține să zâmbească. Doar pentru că nu credea în asta, nu însemna că nu putea să întrebe.

— Eu cum o să mor?

— E oribil să știi sigur. Informația asta e un blestem care i-ar înnebuni pe majoritatea oamenilor.

— Cred că o să mă descurc.

— O să vă înecați, domnule.

Reg nu s-a putut abține să râdă – era un înotător excelent.

— Atunci nu o să mai intru niciodată în apă.

— Și acum, că știți, deja v-ați schimbat destinul și odată cu el, și moartea. Poate.

Reg a zâmbit și mai larg.

— Povestea asta cu înecatul e o glumă, nu?

— Poate. Dar chiar ați risca, știind ce știți acum?

— Hmmm.

S-a gândit un moment. La valurile oceanului, la felul în care sarea îți arde gâtul și nasul după ce un val te-a azvârlit la mal. La arsurile îngrozitoare din plămânii sufocați, când te scufunzi într-un loc prea adânc și prea întunecat, când începi să vezi pete negre în timp ce te zbați să ieși la suprafață. Oamenii cred că înecul e o moarte liniștită, dar Reg petrecuse suficient timp în apă să știe că ar fi exact opusul – nu așa voia să se termine totul.

— Liber.

Jack Horowitz a dispărut a doua zi, în aceeași zi în care războiul s-a sfârșit pentru Reginald, pentru că a fost împușcat în inimă.

În timp ce se recupera într-un spital improvizat înainte să se întoarcă acasă, Reg s-a gândit la Jack Horowitz și apoi, când s-a întors în Statele Unite, a continuat să se gândească la el. Ori de câte ori se ducea pe plajă sau făcea o baie sau mergea la pescuit, o frică surdă începea să-l macine. *Te vei îneca,* îi șoptea frica de fiecare dată când era prins într-un vârtej sau lovit de vreun val sau când pieptul începea să îl doară pentru că stătuse prea mult sub apă. *Așa o să mori*. O vreme, partea rațională din mintea lui Reginald s-a certat cu vocea asta. O vreme, chiar a câștigat.

La urma urmei, Reginald Solar era un bărbat echilibrat; nu credea în fantome, în blesteme și, mai ales, în Îngerul Morții.

Dar dacă totuși…?

Dacă?

Curând teama a început să crească, iar vocea rațională să fie tot mai nesigură. Reginald nu s-a mai dus la plajă.

Nu a mai pescuit.

Nu a mai făcut baie.

Încet, dar sigur, cu fiecare zi care trecea, blestemul de a-și cunoaște propria soartă i s-a strecurat în minte și și-a făcut culcuș acolo. Reg s-a mutat de pe coastă, a început să evite gurile de canalizare, să nu mai iasă afară când ploua. În fiecare zi în care evita apa, își hrănea frica iar, și iar, care devenea în fiecare zi tot mai puternică, mai nemiloasă, până când s-a metamorfozat în ceva imens și hidos care i-a acaparat întreaga viață. Când i s-au născut copiii, teama devenise atât de mare, încât le-a transmis-o și lor, astfel încât și ei au ajuns să știe, fără să știe exact cum de știau, felul în care

vor muri și au ajuns să le fie frică de informația asta cu aceeași intensitate pe care o trăia și el.

Cu toate acestea, se întreba ce s-a ales de Horowitz. Reg se gândea că pur și simplu a dezertat când nu a mai suportat amenințările celorlalți soldați, dar la cinci ani de la terminarea războiului a aflat, de la un oarecare soldat Hanson, măcinat de remușcări și de alcool, că o parte dintre ei l-au prins și l-au legat pe Horowitz în dimineața aia, i-au atârnat pietre de picioare și l-au aruncat în adâncurile râului Saigon. Horowitz nu s-a zbătut deloc, i-a mărturisit Hanson printre suspine, ci a acceptat totul de parcă ar fi fost o plimbare de după-amiază pe plajă.

În momentul respectiv, Hanson suferea deja de o formă gravă de emfizem pulmonar, de la cele două pachete de țigări pe care le fuma pe zi, obicei căpătat în Vietnam, iar toți ceilalți oameni implicați în moartea lui Horowitz muriseră înainte ca războiul să se termine. Nu mai rămăsese nimeni care să poată fi judecat. Cu toate astea, Reg s-a dus la superiorii lui și le-a explicat ce se întâmplase, doar ca să afle că soldatul Jack Horowitz nu se afla în registrele lor de luptă, nemaivorbind de faptul că nu exista niciun certificat de naștere sau vreun buletin care să ateste că ar fi existat vreodată, lucru care lui Reg i s-a părut al naibii de ciudat (dar nu suficient de ciudat încât să creadă că decedatul *chiar* fusese ucenicul Morții).

Hanson a murit o lună mai târziu, în dureri atroce, înecat într-un pat de spital cu lichidul din proprii plămâni. O moarte corectă, s-a gândit Reg.

Horowitz nu avea mormânt, piatră funerară, niciun loc în care Reg să se ducă să-l plângă pe nefericitul pe care îl văzuse doar câteva ore, pe bărbatul care își pierduse viața din cauza problemelor psihice.

Așadar, a fost un adevărat șoc pentru Reg când, în 1982, un Jack Horowitz cât se poate de viu i-a apărut la ușă și l-a întrebat dacă nu vrea să-i fie cavaler de onoare la nuntă.

14.

4/50: Spații mici

Așa a început totul. Esther nu era sigură cum a trecut de la a-l vedea pe Jonah doar duminica la tot ce a urmat, dar, după ziua la Regele Depozitelor, a început să vină la ea acasă după școală aproape în fiecare zi și să o ajute să facă prăjituri. Îi ajuta pe ea și pe Eugene la Literatură shakespeariană, materie la care amândoi erau praf, iar ei îl ajutau la mate, unde era el praf. Stăteau pe canapeaua incomodă și prost tapițată și se uitau la *The Babadook* și la *Evil Dead II* și la *Păsările,* gândindu-se la noi metode de a atrage Moartea, luând notițe pe lista semidefinitivă a lui Esther despre toate lucrurile nesăbuite pe care ar trebui să le încerce.

Pisica ridicolă se ținea după Jonah peste tot, cu limba scoasă tâmp afară, dar el se purta cu ea de parcă era cea mai tare pisică pe care o văzuse vreodată, legănând-o pe Fleayoncé în brațe ca pe un copil și vorbind cu ea de parcă era om și – uneori – purtând-o ca pe o eșarfă, lucru care ei îi plăcea în mod special.

Câteodată Jonah o suna pe Esther înainte ca tatăl lui să ajungă acasă, să vorbească despre listă sau despre caietul lui Reginald sau despre Fermier sau despre cine a luat tot din depozit și de ce. Nu vorbea niciodată despre școală sau despre părinții lui sau despre casa lui, ceea ce lui Esther îi convenea, pentru că nici ea nu voia să vorbească despre școală sau despre părinții ei sau despre casa ei. O punea pe speaker în timp ce picta din nou pe pereți sau o ajuta pe Remy la teme sau lucra la portretul lui Esther și, deși ea nu putea să suporte să vorbească la telefon (era și asta pe lista ei semidefinitivă, la numărul 41), când era el la capătul celălalt al firului, era mai bine. Nu era chiar atât de bine încât să șteargă asta de pe listă – tot nu putea să sune străinii –, dar era mai bine.

Își dădea seama imediat când tatăl lui ajungea acasă, pentru că Jonah bombănea un „Trebuie să plec” și închidea imediat, iar Esther știa că nu trebuie să mai sune. Când se întâmpla asta, își petrecea restul serii gândindu-se la el și la Remy în camera în care pereții prindeau viață, deși casa de care erau atașați era moartă și întunecată și pustie.

În duminica în care s-au ocupat de 4/50, Jonah a venit de dimineață să o viziteze pe Fleayoncé și să „o țină de lăbuță” când i s-a dat ghipsul jos. Era a doua oară în patru săptămâni când Esther coborâse în pivniță și, deși nu zicea nimic, știa că Peter era încântat (stare care ar fi putut fi datorată și ginului pe care îl bea la 9 dimineața, dar cu siguranță avea de-a face și cu prezența altor oameni acolo). Umbla prin munții de prostii ca un magician, întinzându-i fotografii vechi lui Esther în timp ce îngrijea pisica, îi spunea lui Jonah povești despre ea când era mică, povești care acum păreau mai degrabă ficțiune, pentru că obișnuiau să fie așa de normali, atât de diferiți de cum era viața lor acum.

Esther și Eugene la locul de joacă cu tatăl lor, înainte ca el să devină agorafobic.

Esther și Eugene în sera de orhidee a lui Reg Solar, fiecare pe câte-un genunchi de-ai lui, când încă mai era întreg la minte.

Dacă ceva a fost odată adevărat, dar acum nu mai este, a fost vreodată adevărat?

Jonah răsfăța pisica și întreba de ce scâncește, în timp ce lui Peter i-a luat de șapte ori mai mult decât era necesar să îi scoată ghipsul și să îi facă un control. Limba lui Fleayoncé tot atârna tâmp într-o parte și nu va avea niciodată coordonarea necesară să se suie într-un copac sau să prindă un șoarece. Pe Jonah nu părea să-l deranjeze asta, dar, obiectiv vorbind, avea o pisică destul de nasoală. Când s-a terminat controlul, a luat-o în brațe și a ținut-o strâns, ca pe un copil, așa cum făcea mereu.

Esther stătea pe canapea și încerca să nu atingă nimic. Să nu se uite la pozele înrămate cu ea și cu Eugene pe care Peter le ținea pe noptieră, o fereastră către un trecut de mult uitat. Nu reușea să își amintească exact când au încetat să mai coboare aici. Era amuzant când aveau unsprezece ani, parcă era mereu Crăciunul cu tot mirosul de brad și de cărți vechi de aici. Ce își aducea aminte era că Eugene fusese primul care nu a mai coborât. Când Peter a ratat un alt meci de baseball, o altă petrecere aniversară, o altă ședință cu părinții, deși Eugene îl implorase să vină. Pe măsură ce au crescut și toată situația lor a devenit și mai tristă, a fost din ce în ce mai greu să fie în preajma tatălui lor, așa că pur și simplu… au încetat.

A revenit la conversație fix când Peter zicea:

— Ai vrea să vii aici la cină într-o seară? Nu gătesc mult, am doar o plită cu gaz, dar am putea să comandăm ceva, toți trei. O să strâng bani pentru ceva special.

— Sigur, a spus Jonah, strângându-i mâna lui Peter și bătându-l pe umăr. Sună bine.

— Nu trebuie să iei cina cu el dacă nu vrei, i-a zis Esther încet când au plecat de acasă ca să filmeze 4/50, lucru care oricum o stresa pentru că îi era teamă că Jonah o să o închidă într-un sicriu sau ceva de genul ăsta. Nu te simți presat.

— De ce? Tatăl tău e de treabă. Îmi place.

Esther putea să jure că a simțit cum inima îi crește de trei ori mai mare, ca lui Grinch.

A urmat o nouă plimbare cu motoreta până la o destinație necunoscută. Când au ajuns acolo, s-au dat jos și au mers vreo douăzeci de minute printre arbuștii care se agățau de costumul ei (Indiana Jones, echipată cu tot cu bici, pălărie și geacă de piele maro) și îi trăgeau șuvițe din coadă, până când părul a ajuns să îi cadă neîngrijit pe umeri.

Inițial s-a gândit că Jonah a adus-o iar într-un loc abandonat, perfect pentru o crimă sângeroasă, dar cu cât mergeau mai mult, cu atât vedeau mai mulți oameni. Oameni cu căști și lumini prinse de cap. Oameni cu cabluri și cârlige de siguranță prinse de hamuri. Doar când au ajuns la gura peșterii și-a dat Esther seama cu certitudine care era planul lui Jonah, un plan mult, mult mai înspăimântător decât ce își imaginase. Înainte să apuce să protesteze, Jonah deja se dusese să ia echipamentul de la un tip care îi coordona pe toți și care purta un tricou pe care scria „Dumnezeu vă iubește pe toți, păcătoșilor”.

— Trag linie, a zis ea de îndată ce Jonah i-a întins o cască. Trag o linie în nenorocitul ăsta de nisip metaforic.

Și pentru că Jonah nu părea să înțeleagă gravitatea situației, a dat drumul căștii, a luat un băț de pe jos și a desenat o linie în nisip, la propriu. Stăteau la nici șapte metri de gura peșterii în care Jonah organizase un tur ghidat speologic.

— N-ai de ales, a zis Jonah, prinzându-și casca.

— Vorbesc serios. Ar fi trebuit să stabilesc niște reguli. Și regula numărul 1 e fără peșteri. Vreodată. Nu ai văzut *The Descent?*

— Nu.

— Ei bine, eu l-am văzut și știu cum se termină povestea și în niciun caz – *în niciun caz* – nu intru într-o peșteră.

— Bine, oameni buni, asigurați-vă că aveți căștile puse și veniți după mine pentru instructajul de siguranță, a strigat tipul cu tricou cu Dumnezeu,

după care a intrat în peșteră, îndreptându-se relaxat spre propria moarte.

Un copil mic, dotat din cap până în picioare cu echipament de speologie, a alergat pe lângă ei și s-a avântat în abis.

— O să îl lași pe puștiul ăla să te ia? a întrebat Jonah.

— Puștiul ăla o să fie vânat cu barbarie și devorat de umanoizi troglofaunali mâncători de oameni.

Părinții copilului au auzit asta.

— Scuze, le-a zis Esther. Dar nu ați văzut *The Descent*?

Amândoi au clătinat din cap.

— Sunt sigură că o să fie *bine.* Cât se poate de *bine.*

Puștiul sigur avea să moară.

— Ai memorat pagina filmului de pe Wikipedia? a întrebat Jonah. Uite ce e, ție ți-e frică de spațiile mici sau de ce crezi că ar putea să fie *în* acele spații mici?

— Mi-e frică să intru într-o peșteră, să fiu prinsă într-un tunel strâmt și o creatură să înceapă să mă mănânce începând cu degetele de la picioare în timp ce nu pot să mă mișc, pentru că sunt blocată într-un spațiu mic. Un pic din ambele. Așadar, nu intru în peșteră.

— Intri în peșteră.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Tu chiar vrei ca videoclipul de săptămâna asta să aibă 30 de secunde? Vrei ca în ultimul cadru să scrie „Esther a eșuat după doar patru săptămâni pentru că e papă-lapte”?

— La urma urmei, tu ce faci cu clipurile astea?

— Nu e treaba ta. Treci naibii în peșteră.

— Dar… mi-e frică.

Jonah a luat casca de pe jos, i-a pus-o peste pălăria de Indiana Jones și a bătut blând cu degetele în ea de două ori.

— Tocmai de-asta trebuie s-o faci.

— Chiar te urăsc.

— Asta m-a durut. Treci în peșteră.

Și exact asta a făcut. Ancora de anxietate îi era ferm înfiptă în spate, îi zgâria interiorul sternului și îi îngreuna bătăile inimii, dar asta a făcut. A aprins lanterna de pe cască și s-a îndreptat spre gura peșterii ca în transă, pentru că picioarele îi tremurau și nu putea să își mai simtă corpul – dar nu

se poate să fii îmbrăcată ca Indiana Jones și să refuzi să intri într-o peșteră, s-a gândit, așa că și-a tras tot curajul din costum.

— Nu o să ne întâlnim niciodată cu Moartea în ritmul ăsta, a bombănit Jonah din spatele ei. Naiba să le ia de creaturi pe trei roți care mănâncă oameni. Fetele se uită prea mult la televizor.

Antecamera nu era chiar așa de rea cum își imaginase Esther. În primul rând, mai erau cam zece oameni care mergeau în turul ăsta cu ei – toți potențială momeală pentru monștri, așadar măcar nu ar fi prima mâncată – și, în al doilea rând, pentru că era, firește, atașată de gura peșterii, decorată parcă cu ghirlande de raze de soare. Tipul cu tricou cu Dumnezeu, care s-a dovedit a fi un tânăr preot pe nume Dave, s-a prezentat și le-a spus cum să se ferească de pericole în expediția lor subterană de două ore. A menționat o groază de lucruri, dar nimic despre carnivori care sălășluiesc în peșteră, ceea ce părea o mare omisiune. Aveau să fie niște spații mai strâmte, a zis, uneori apă pe jos, dar nimic prea dificil, nimic pentru care să își facă griji.

Mii de oameni mai făcuseră asta până atunci; niciunul dintre ei nu fusese mâncat.

După instructaj, preotul Dave a venit personal la Esther și i-a spus că fusese informat de Jonah că suferă de claustrofobie. Esther se strâmbă. Un singur lucru e mai rău decât să îți fie frică prostește de ceva, anume ca cei din jur *să știe* că îți e frică prostește de ceva. Dar preotul Dave era de treabă și îi zise că și el suferea de claustrofobie și ar fi mai bine să stea cu el în fața grupului dacă vrea, ceea ce da, suna bine, pentru că așa putea să o scoată afară în siguranță în timp ce toți ceilalți erau devorați.

Esther l-a pus pe Jonah să meargă în spatele ei și i-a zis:

— Mă aștept să te sacrifici pentru mine dacă e nevoie. Nici măcar nu glumesc.

— Neah, o să îl arunc pe pușți la monștri, a răspuns el.

Părinții copilului au auzit și asta și s-au hotărât să se mute la coada grupului, cât se poate de departe de ei, ceea ce avea sens.

Turul a început relativ bine. Tunelul era suficient de înalt cât să poți sta în picioare și suficient de lat încât Esther să nu atingă stânca dacă întindea brațele. Nu mergeau pe piatră sau pe pământ, ci pe o platformă de metal, fapt ce i-a mai potolit anxietatea, pentru că era dovada clară că mai fuseseră oameni aici măcar o dată și supraviețuiseră destul cât să construiască o infrastructură. S-au strecurat printr-un gigant de calcar și i-au admirat striațiile albe, lungi ca niște șerpi, sângele roșu aprins din vene, stalactitele

ca niște dinți ascuțiți care i se iveau printre fălci, suficient de tăioși încât să sfâșie piele și os. Esther s-a mișcat repede printre aceste capcane ale morții, sigură că un cutremur ar putea să le facă să cadă în orice moment.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât mai frig se făcea. Șoaptele începeau să se audă cu ecou. Luminile de la camerele de fotografiat se mișcau ciudat, străpungând întunericul, dar fără să-l poată înlătura complet. Preotul Dave se oprea din când în când să le arate diverse fenomene specifice peșterilor. Stalagmite. Râuri subterane. Viermi strălucitori care atârnau de tavan și umpleau tot tunelul cu o lumină albăstruie. Când au ajuns în altă cameră, din fericire cu platforma de metal încă sub picioare, Dave le-a spus să își stingă lanternele, ca să poată experimenta „întunericul peșterii", un întuneric atât de absolut încât se pare că nici nu puteai să-ți vezi mâinile (sau vreun prădător însetat de sânge).

Esther a fost ultima care a stins lanterna. Toată lumea se uita deja la ea și simțea cum privirile lor acuzatoare îi ard cavități pe piele. Obrajii îi luaseră foc și palmele îi transpirau, așa cum se întâmpla mereu când credea că oamenii o judecă, numai că de data asta lumea *chiar* o judeca. Le putea auzi practic gândurile și ecourile lor în întuneric. *Papă-lapte, lașă, falsă,* îngânau ele. Nu voia să stingă lanterna, dar nu putea să rămână singura cu ea aprinsă, când era un afurisit de copil de șase ani acolo căruia nu îi era frică.

— Ține-te de mine, dacă vrei, a zis Jonah încet.

Esther și-a încolăcit brațele în jurul taliei lui, și-a apăsat obrajii de pieptul lui și s-a agățat de el cât a putut de tare, ca și cum el ar fi fost o ancoră și gravitația urma să dispară. Ceea ce, într-un fel, chiar se întâmpla. Apoi a închis ochii strâns și a stins lanterna. Nu a simțit imediat schimbarea de percepție, pentru că încă avea ochii strâns închiși, dar toată lumea a început să spună cât de minunat era întunericul absolut. Esther aștepta ca niște colți ascuțiți să i se înfigă în gât.

— La naiba, e genial, a zis Jonah. Cum ești, Esther?

— Sunt bine.

— Nu te-ai uitat, nu?

— Sunt *bine.*

— Deschide ochii.

— Nu-mi mai spune ce să fac.

Apoi, foarte încet, a deschis ochii. Era greu să vezi vreo diferență.

Era întuneric. *Foarte, foarte* întuneric. Și-a vânturat mâna prin fața ochilor și nu a văzut nimic. Și-a îndreptat un deget spre ochi și nu și-a dat seama cât de aproape era până nu i-a atins genele. Un întuneric absolut, derutant, imposibil. Esther nici măcar nu putea fi sigură dacă lui Eugene i-ar fi frică aici. Nu întunericul în sine îl deranja, ci pâlpâielile lucrurilor pe care le vedea *în* întuneric. O aripă aici, un membru acolo, o gheară care ieșea din dulap. Aici nu putea să îți fie frică de așa ceva, pentru că pur și simplu nu puteai *să vezi* nimic.

Asta a făcut-o să se gândească la primele luni când Eugene dezvoltase frica de întuneric, când putea să doarmă doar dacă o ținea pe Esther de mână. Legătura care o ținea aproape de mama ei se poate să fi slăbit în timp, dar magia pe care o împărțea cu fratele ei era încă acolo. Încă era puternică.

După câteva minute, exploratorii și-au aprins lanternele și au continuat turul, cu ochii arzând de la strălucirea bruscă. Au lăsat în urmă siguranța dată de platforma de metal și au început să meargă prin tuneluri mai strâmte, prin care nu părea să fi trecut (sau să fi supraviețuit) vreun om. Esther a fost nevoită să se lase pe vine. Apoi, să se târască în patru labe. Apoi – Dumnezeu să aibă milă de sistemul ei circulator – au fost nevoiți, toți, să se strecoare printr-o gaură doar atât de mare cât să încapă umerii și burta preotului Dave.

Asta avea să fie partea cea mai rea, a asigurat-o preotul Dave din partea cealaltă a găurii din iad. Avea să fie singurul loc cu adevărat strâmt din toată aventura și apoi totul avea să fie ca o plimbare în parc.

Esther era în continuare în fața grupului. Nu avea de ales; trebuia să treacă prima.

S-a întins pe pământ, așa cum făcuse și Dave, și a început să se târască în față. Simțea rocile pe cască, pe umeri, pe stomac și pe coapse. Gaura s-a strâmtat și mai mult când a trecut prin ea, gata să îi înghită tot trupul.

Scopul ei era să își păstreze calmul. Avea să treacă prin gaură înainte ca peștera să se prăbușească (ceea ce era, în mintea ei, inevitabil). Apoi urma să supraviețuiască timp de două săptămâni mâncându-l pe Dave, care avea să moară (tragic) în accident. Apoi avea să scrie o carte despre marea ei poveste de supraviețuire și un scenariu pentru adaptarea cinematografică. Poate chiar să câștige un Oscar pentru scenariu. Sau măcar un Glob de aur.

Tunelul cotea puțin în față și mai era și o băltoacă de apă de vreo cinci centimetri (evident, evident, evident că trebuia să se ude *iar).*

— Naiba să te ia, Jonah, a bombănit în timp ce se îndrepta spre cotitură, încercând fără succes să nu se gândească la cutremure și prăbușiri și inundații. Naiba să te ia, naiba să te ia, naiba să te ia.

Partea cea mai strâmtă din tunel era fix după cotitură, unde tavanul era mai jos, iar Esther a fost nevoită să își întoarcă fața într-o parte ca să nu intre cu gura și cu nasul în apă. A mai înaintat jumătate de metru până când ambele brațe i s-au blocat sub ea, cu coatele îndoite, și nu a mai putut să-și ridice obrajii mai mult de un centimetru deasupra apei noroioase.

La dracu'.

Nu te panica.

A încercat să își împingă unul dintre brațe și să îl deblocheze, dar asta i-a strivit coastele. A încercat să se împingă cu picioarele în piatră ca să înainteze, dar nu a găsit nimic solid în jur. *Înapoi. Du-te înapoi. A* încercat să-și folosească coatele ca să se împingă înapoi, dar corpul îi era încă prins pe jumătate în cotitură.

La dracu'.

Începuse să hiperventileze încă de dinainte să își dea seama că se panichează.

— Hei, hei, hei, hei, hei, a zis preotul Dave care a apărut brusc în fața ei.

Asta i-a amintit cât de repede poate să se furișeze ceva pe lângă tine într-o peșteră.

— Respiră încet. Ascultă-mă. Respiră încet.

— M-am blocat, a reușit Esther să spună, gâtuit. M-am blocat.

— Nu te-ai blocat. O să te ajut, bine?

Esther a dat din cap. Dave deja își pusese brațul sub obrazul ei, ca să își poată odihni gâtul fără să se înece.

— Ai văzut *The Descent?* l-a întrebat ea după câteva momente.

— Da. De fapt chiar asta m-a făcut să devin interesat de speologie.

— Ce e în *neregulă* cu tine? l-a întrebat, gâtuită.

Dave a râs.

— Șansa de a vedea lucruri pe care alți oameni nu le-au mai văzut vreodată. Să descopăr secrete vechi de miliarde de ani. Nu puteam să ratez asta. Plus că îmi era al dracului de frică de spațiile mici, dar nu voiam să las frica să mă doboare, așa că am găsit un mod să mă bucur de ea.

— Nu poți să zici *al dracului.* Ești pastor.

— Preot, de fapt. Uite ce e, Esther, am mers prin peștera asta de sute de ori, bine? Nu am fost mâncat nici măcar o dată. Nici măcar rontăit puțin.

Așa că ce-ai zice dacă te-am scoate de-aici ca să vezi ce frumos arată caverna din partea cealaltă?

Esther s-a gândit la pachetul pe care Jonah i-l adusese după 1/50. *Tot ce îți dorești se află de cealaltă parte a fricii,* zicea. Nu fusese niciodată interesată să vadă o cavernă frumoasă într-o peșteră, dar voia să iasă la suprafață, așa că s-a gândit că ce voia chiar se afla dincolo de teamă, într-un fel. A dat iar din cap.

— Târăște-te către mine, bine? a zis Dave. Așa cum ai făcut și până acum. Puțin câte puțin.

Pe măsură ce se mișca, centimetru cu centimetru, Esther se simțea tot mai puțin blocată. Își simțea brațele mai libere, roca nu îi mai apăsa pe coaste și, după câteva minute, tunelul a scuipat-o cu totul, într-o cavernă care era exact la fel de impresionantă precum promisese preotul Dave. Și acolo, de partea cealaltă, se afla cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată: întoarcerea la platforma de metal. Oameni trecuseră pe aici și nu fuseseră devorați.

— Bravo, a zis Dave și abătut-o pe umeri. De ce nu te plimbi pe aici cât îi ajut și pe ceilalți?

Esther s-a ridicat și a respirat adânc de câteva ori. Se terminase. Reușise. Tunelul nu se prăbușise, ea nu se înecase, nici nu fusese mâncată de vreun umanoid troglofaunal. Când a părăsit întunericul umed al tunelului, nemâncată de monștri din *The Descent,* Esther s-a gândit că în sfârșit înțelegea citatul pe care Jonah îl scrisese pe ziar după 1/50.

Esther nu mai crezuse până atunci că e ceva frumos sau folositor dincolo de frică. Frica era o barieră rațională care îi ținea pe oameni în viață și care nu trebuia în niciun caz depășită. Cu toate acestea, când s-a ridicat în camera asta, construită de Pământul însuși, cu mâinile lui, a găsit o gaură prin acoperișul cavernei, prin care se strecurau raze verzui de soare, și, fix sub ea, un lac unde ploaia adunată în milioane de ani, vântul și aluviunile sculptaseră roca. Plante de un smarald strălucitor și mușchi moale creșteau din pereți, devorând lumina zilei, iar păsările zburau în spirală spre cuiburile lor ca să le ducă puilor ciripitori viermi grași.

Trecuse de bariera fricii și supraviețuise și descoperise nu moarte sigură, așa cum își imaginase, ci o splendoare inimaginabilă.

Ce alte lucruri minunate mai ascundeau fricile? Ce altceva o mai oprise blestemul să descopere?

Pentru prima dată în multă vreme, voia să afle.

15.

Sunt și alte rute mai directe către moarte decât moliile și homarii

Esther le-a văzut într-o marți dimineață, înainte de școală, în săptămâna cu 5/50. Ușa de la baie era întredeschisă, iar Eugene își bărbierea în oglindă cele câteva fire pe care le numea păr facial. În timp ce se dădea cu cremă de ras și își tot mișca mâinile, Esther a văzut ceva roșu – o serie lungă de tăieturi subțiri pe brațe.

— Ar trebui să vezi în ce hal e celălalt tip, a zis Eugene când a văzut că se holba la el și a închis ușa.

Purta mâneci lungi în ziua aia. De fapt, purtase mâneci lungi în fiecare zi în ultimele luni, chiar și vara.

Esther a simțit că i se face rău. Cum se poate ca cineva pe care îl iubești să treacă prin ceva atât de greu, atât de multă vreme, fără ca tu să observi?

Firește, nu era prima dată când Eugene era trist. Depresia e o boală nenorocită, care se furișează fără avertisment. Ca atunci când doctorii credeau că au vindecat de HIV o fetiță, după lungi tratamente antiretrorivale, pentru că încărcătura ei virală era imposibil de detectat, dar cum au scos-o de pe tratament, boala s-a reîntors. La fel ca HIV, depresia e desăvârșită la v-ați-ascunselea. Se ascunde în rezervoare adânci din mintea ta și așteaptă cuminte ca zidurile pe care le-ai construit în jurul ei să se erodeze în cele din urmă. Depresia poate trece neobservată luni sau chiar ani de-a rândul. Ești fericit și stabil emoțional și crezi că te-ai vindecat, ai supraviețuit, iar apoi BANG, reapare de nicăieri. Închipuie-ți, e ca și cum ai fi supraviețuit scufundării Titanicului sau ceva de genul, te gândești că ai reușit, trăiești, ai câștigat jocul împotriva morții, dar apoi trec câțiva ani și Titanicul începe să-i bântuie pe toți cei care au scăpat, omorându-i unul câte unul pe străzile din New York. Vorbim despre ceva de genul *I Know What You Did Last Summer* – o răzbunare ca în filmele de groază, dar cu un vapor uriaș de 46.328 de tone pe post de ucigaș nebun, care plutește pe marea încețoșată. Cam atât de irațională e depresia.

Lui Eugene îi era frică de întuneric, așa că avea să moară din cauza lui. Așa funcționa blestemul. Esther se întrebase mereu cum anume avea să-l ucidă întunericul; de-abia în dimineața aia, când imaginea brațelor lui crestate i s-a întipărit în minte ca un fier încins, și-a dat seama că întunericul poate să își facă loc și în mintea cuiva și să îl devoreze din interior.

Așa că, în timp ce îi aștepta pe Rosemary și pe Eugene în mașină, Esther a făcut ceva ce nu putea deloc să sufere. A dat un telefon.

Jonah a răspuns după trei semnale.

— Solar, ce mai faci?

Părea că mănâncă cereale.

— Mi-e atât de teamă că o să îl pierd pe Eugene. Că blestemul o să-l ucidă înainte să apucăm să-l înlăturăm. Nu ne străduim suficient de mult.

Jonah nu a zis nimic preț de câteva momente.

— Dacă îți faci cu adevărat griji pentru el, poate ar trebui să meargă la un psiholog sau ceva de genul.

Asta spun oamenii mereu când știu pe cineva cu probleme psihice. De parcă e așa de ușor să tratezi și să vindeci. Esther s-a gândit cui ar putea să îi spună. Cine e acea persoană căreia îi pasă suficient de mult de Eugene încât să o ajute. Părinții lor? Niște oameni atât de dărâmați de propriile frici încât nici nu mai funcționează cum trebuie? Sau poate unui consilier de la școală? Cineva care să se uite la fratele ei și să nu vadă ce om genial și complex e, să vadă doar o problemă care trebuie rezolvată, o boală care trebuie pastilată, un întuneric care trebuie închis undeva.

Era mult mai logic să încerce să înlăture blestemul, decât să meargă la psiholog.

Când Esther nu a spus nimic, Jonah a schimbat tactica și a revenit la tonul lui vesel și jucăuș.

— Uite ce e, nu e vina mea că ești tu speriată de un amărât de Om Molie care nu o să atragă niciodată Moartea.

— Dacă vrei să știi, Omul Molie a precipitat moartea a 46 de oameni când s-a prăbușit podul Silver Bridge, în 1967.

— De ce m-ai sunat? De obicei eu trebuie să te sun pe tine. Credeam că nu poți să suferi să dai telefoane. E pe lista ta.

Esther s-a uitat la aplicația meteo de pe telefon.

— Cred că am o idee pentru duminică. Ceva nebunesc de periculos care sigur o să ducă la inevitabila noastră pierire.

Jonah a mai luat o gură de cereale și a înghițit.

— Acum mai vii de-acasă. Contează pe mine.

Poate Eugene căuta Moartea, dar să fie a naibii dacă nu aveau ei să o găsească înaintea lui.

16.

5/50: Fulgerele

Ca să atragi atenția Morții, nu e suficient să îți fie frică. Nu contează cât de adânc îți intră spaima în oase. Trebuie *să crezi* cu adevărat că urmează să mori. E ca un far credința aceasta. Un semnal trimis Îngerului Morții care te face să ajungi – chit că doar temporar – pe lista lui.

Vino să mă găsești, spune. *Vino să îmi iei sufletul.*

Sau cel puțin asta era teoria lui Esther, care ar fi putut foarte bine să fie greșită. Se prea poate ca moartea să fie ceva predeterminat și ca Îngerul Morții să știe locul și data exactă când vei muri și să fie complet inutil să încerci să îi atragi atenția până îți sună ceasul, dar ea nu putea să accepte asta.

Duminica dedicată 5/50 s-a întâmplat să coincidă cu amenințarea unei furtuni periculoase în după-amiaza aceea. O furtună cu tunete și fulgere, ultimele rămășițe ale căldurii toride de vară, avea să se abată asupra periferiei și, deși la numărul 46 nu erau fulgerele (erau cimitirele), Esther l-a rugat pe Jonah să schimbe între ele fricile și – spre mirarea ei – băiatul a acceptat.

Nici nu s-a mai obosit să încerce scuza penibilă de săptămâna asta („Fac pălării, scuze!”). A alergat la motoreta lui Jonah când acesta a ajuns, s-a suit în spatele lui și i-a dat indicații până au ajuns la un câmp care se afla direct în raza de acțiune a furtunii. Era îmbrăcată ca Mary Poppins – cămașă albă, fustă neagră, papion roșu și o umbrelă. Au mers până au ajuns la câmpiile care înconjurau orașul, la zeci de kilometri distanță. Nu era nimic înjur, nici măcar un copac amărât. Jonah a adus de toate pentru un picnic, așa că au mâncat în lumina soarelui de la amiază, verificând întruna starea vremii pe telefon, să se asigure că tunetele și fulgerele se îndreptau spre ei. Iarba arsă de soare se legăna în jurul lor, o mare de păr blond. Când s-au plictisit, au ascultat „Bohemian Rhapsody” iar și iar, strigând versurile „Thunderbolts and lightning, very very frightening me!” de fiecare dată.

Apoi s-a auzit în depărtare primul bubuit de tunet, ceea ce i-a făcut să se oprească și să se uite pentru prima dată la norul de furtună care se formase la orizont, ca niște pliuri de mătase gri.

— La naiba, a zis Jonah încet, punând cântecul pe pauză. Ia te uită.

Au stat nemișcați, în timp ce afară se întuneca din ce în ce mai tare, așteptând să se dezlănțuie totul. Acolo, într-un orizont neîngrădit de case, munți sau copaci, marginea furtunii părea vie și înfometată. Bubuia și mârâia, cutremurând pământul de sub ei, pe măsură ce se apropia ca un zid.

— Asta chiar e o prostie, a zis Jonah. Adică s-ar putea *chiar să murim* prostește.

— Asta e și ideea.

Esther l-a tras lângă ea, în iarbă, pentru că deja nu mai puteau să stea în picioare, dar nici așezați, nu dacă voiau să supraviețuiască furtunii care era din ce în ce mai aproape de ei și începuse să își trimită degetele electrice în față, căutând un loc în care să lovească.

— Amintește-mi din nou, de ce te-am lăsat pe tine să organizezi totul săptămâna asta?

— Pentru că erai sigur că o să renunț.

— Am impresia că o să mă răzgândesc foarte curând.

Aerul a devenit rece și nemișcat, de parcă furtuna trăgea toate forțele din atmosferă ca să se hrănească. Lumea a devenit din ce în ce mai întunecată. A început să plouă, mai întâi doar câțiva stropi, apoi cu niște picături atât de mari și de rapide, încât o înțepau pe Esther.

— Iar te uzi în preajma mea, a zis Jonah.

— *Tot* nu e amuzant.

— Dar e adevărat.

Apoi au început și fulgerele. Esther nu mai fusese niciodată aproape de unul. Mereu fusese nevoită să numere secundele – patru, cinci, șase, șapte – înainte de tunet, ca să își dea seama la ce distanță loveau fulgerele. Acum nu era nici măcar o secundă între fulger și tunet. O lumină strălucitoare despica cerul în două în același timp în care timpanele îi asurzeau și pământul de sub picioarele ei se cutremura. Totul era așa de brusc, de violent, încât lumea a părut că dispare pentru o clipă, iar tunetele bubuiau din ce în ce mai departe de ei, mergând să îi avertizeze pe oamenii din oraș că se apropia furtuna. Dar ei erau acolo, în epicentru, la începutul sunetului care nu avea să îi atingă pe copiii care numărau trei, patru, cinci secunde. Totul începea cu ei.

Jonah a luat-o de mână pentru că asta chiar era o prostie, dar nu mai puteau să fugă acum. Aveau niște ținte pictate pe sufletele lor care se întindeau până la ceruri, implorând fulgerele să îi străpungă. Și mai multe

lumini strălucitoare umpleau acum câmpul, iar ea și-a dat seama pentru prima dată de ce i se spunea lovitură de fulger. Brăzdau aerul ca să se conecteze, violent, cu pământul. Esther a închis ochii. Dacă Moartea venea, nu voia să o vadă la față. Așa că ea și Jonah s-au ținut strâns de mâini, iar apropierea lor îi trimitea fiori de plăcere pe piele și de fiecare dată când mai lovea un fulger, el spunea lucruri precum „la dracu', rahatul ăsta a fost aproape, l-ai simțit Sfinte, femeie tu chiar o să mă omori!"

Fulgerele au început să fie mai rare, iar tunetele să se îndepărteze. Ploaia s-a domolit, iar ei au scăpat cu viață.

Când ploaia s-a oprit cu totul, Esther a deschis ochii și s-a ridicat. În mod glorios și miraculos, încă erau în viață, dar, pentru un moment, o secundă, o bătaie de inimă, putea să jure că a văzut o siluetă întunecată îndepărtându-se de ei prin iarbă. Nu era Moartea imaginată în povești, nu era un schelet înalt și subțire cu mantie și coasă, ci mai degrabă o siluetă firavă, cu haină și pălărie negre.

Era Moartea descrisă de bunicul ei. Jack Horowitz.

Esther a clipit și silueta a dispărut, înghițită de iarba înaltă care se unduia la orizont, dar era aproape sigură că nu avea halucinații.

Cum și-a închipuit Esther momentul: în dimineața aceea, o femeie care nu ar fi trebuit să moară până pe 5 mai 2056 și-a uitat cheile de la birou când voia să plece din casă, ceea ce a însemnat că a trebuit să se întoarcă să le caute, ceea ce a adăugat 25 de secunde la drumul ei până la birou. Poate nu pare mult timp în viața de zi cu zi. În general, nu poți să faci multe în 25 de secunde. Poți să reîncălzești o cană de cafea la microunde. Să stai într-o poziție de yoga. Să asculți jumătate din partea instrumentală de la începutul melodiei „Stairway to Heaven". Mici victorii, obținute iar și iar de oameni oarecare în fiecare zi, fără să-i omoare.

Femeia despre care vorbim nu a fost așa de norocoasă. Când vine vorba de meșteșugul fin al morții, 25 de secunde fac diferența între a ajunge la birou încă respirând și a fi îngropată cu aproape patru decenii înainte de vreme. Tocmai faptul că s-a întors a deturnat planurile bine calculate ale Morții și femeia a fost în momentul potrivit, la locul potrivit, pentru ca o lamă ascuțită, aruncată dintr-o mașină industrială de tuns iarba, să o decapiteze.

Un accident ciudat și sinistru, care avea să îi facă pe oamenii din oraș să speculeze cu privire la *Destinația Finală* a Morții mulți ani după. Cât de meticulos trebuie să fie Îngerul Morții, aveau ei să spună, ca să calculeze

atât de exact moartea unei femei, astfel încât dacă ar fi plecat de acasă o secundă mai devreme sau mai târziu sau dacă nu s-ar fi oprit să își lege șiretul sau dacă nu s-ar fi întors după chei sau tot felul de alte lucruri, ar fi putut fi și acum în viață. Multe lucruri se pot spune aici despre predestinare – de ce nu era construită nicio casă pe acel teren, cum a ajuns lama în cauză să fie ascunsă în iarba înaltă, cum iarba trebuia să fie tunsă după-masa, dar muncitorul care opera mașinăria avusese un proces pentru custodia copiilor și fusese nevoie să mute totul dimineață. Cum, dacă soția lui nu ar fi descoperit mesajul de la amanta lui, prin care a aflat de aventura pe care o aveau de doi ani, nu ar fi avut loc niciun proces pentru custodie și tot așa. Sute, mii de alegeri și șanse dintr-un șir infinit, toate au dus la momentul acela, la momentul în care o bară lungă de un metru s-a prins în lama mașinăriei și apoi a zburat în tâmpla stângă a femeii, ieșind prin partea cealaltă.

Oamenii nu par să înțeleagă că Moartea însăși e surprinsă de moarte câteodată.

Această schimbare neașteptată de program a făcut ca un copil care trebuia să moară de SMSS[12] să nu fie ucis (părinții lui au reușit să îl resusciteze până să sosească Moartea; copilul avea să trăiască până la 77 de ani). Așadar, brusc, Moartea a avut o pauză de țigară de cincisprezece minute. Dat fiind că renunțase la obiceiul de a fuma un pachet pe zi cu ani în urmă, s-a hotărât în schimb să cutreiere pe la țară și să se gândească – la viață, la moarte, la tot ce se întâmplă în timpul vieții. Atunci, în neașteptatul și neplanificatul lui solstițiu, Îngerul Morții a dat peste doi adolescenți întinși pe jos într-un câmp, în timp ce o furtună violentă se dezlănțuia în jurul lor. Pentru un moment s-a panicat. Luase deja în dimineața aceea un suflet care nu trebuia să moară și acum, aici, mai erau două. Era acesta oare începutul unei anarhii cataclismice împotriva morții? Câtă hârțogăraie însemna asta? Va mai putea oare să se bucure de vacanța în Mediterană dacă tot ciclul vieții s-ar duce naibii?

Așadar, Îngerul Morții, care nu avea puterea să intervină, a făcut singurul lucru pe care a putut să-l facă: a stat în iarba înaltă și i-a privit de departe, mâncând fructe uscate și sperând că nu aveau să fie loviți de trăsnet și prăjiți din interior. I-a privit în timp ce furtuna s-a îndepărtat, apoi s-a mutat mai departe și i-a privit din nou în timp ce s-au ridicat în picioare și au alergat ca nebunii în cerc, în câmpul pustiu, aruncându-și mâinile în aer și strigând spre cer despre nemurirea lor. E posibil ca fata să îl fi văzut, dar

oamenii aveau tendința să nu se concentreze prea mult pe lucruri care îi înspăimântă și atenția i-a fost distrasă repede de băiatul de lângă ea.

Dar Moartea a recunoscut-o. Forma ochilor ei, părul roșu, furtuna de pistrui de pe față și, probabil cel mai evident, o privire aproape sfidătoare în ochi.

De-a lungul anilor, Reginald Solar îi provocase multe probleme Morții, așa că trebuia să fie atent la nepoata lui, măcar să se asigure că nu avea să îi încurce și ea planurile, ceea ce clar voia să facă.

Înapoi la realitate: Esther nu i-a spus lui Jonah că era posibil ca Moartea să fi fost acolo, că venise să îi vadă. Tot ce i-a spus, în timp ce se ajutau să se ridice, amândoi fleașcă, a fost „Categoric funcționează!”

17.

6/50: Stâncile

În noaptea de dinainte de 6/50, Esther nu a putut să doarmă. Stătea în pat, tot ațipind, când a tresărit brusc, ca atunci când simți că o să cazi pe scări. Senzația a adus-o la realitate, iar creierul ei i-a oferit imaginea unui val care le inunda casa. Ferestre care se spărgeau, aluviuni pe pereți. Un tsunami. Locuiau la o oră de coastă, așadar frica era complet irațională și ea *știa* că e irațională, dar asta nu a oprit-o să retrăiască imaginea în mintea ei iar și iar, un val (ha!) de adrenalină inundând-o de fiecare dată.

După două ore în care nu a reușit să îl salveze pe Eugene și s-a înecat în apa noroioasă din propriul dormitor, a renunțat la somn, și-a strâns cearșafurile și s-a dus să se întindă pe bancheta din bucătărie, un spațiu oarecum sigur în cazul unui improbabil tsunami (la urma urmei, lemnul plutește pe apă).

Acesta nu era un fenomen nou. Prima dată când a fost cuprinsă de cascada fricii avea cam unsprezece ani și teama irațională care nu o lăsase să doarmă fusese că o puma (care nu era specifică zonei, de fapt nici măcar nu fusese vreodată zărită pe-acolo) avea să se strecoare prin ușa din spate (care era încuiată), să se furișeze în dormitorul ei (care avea ușa închisă) și să o sfâșie. Atunci își petrecuse întreaga noapte în camera lui Eugene, într-un colț, uitându-se fix la ușă, așteptând, așteptând, *așteptând* momentul în care pisica mare avea să vină să îi mănânce.

Fusese *atât de sigură* că avea să se întâmple asta. Și totuși nu se întâmplase.

Dimineață, când a venit Jonah, Esther încă era trează, nu dormise deloc. Ochii îi ardeau și nu avea chef deloc să facă cine știe ce lucru prostesc și nesăbuit planificase el. (Frica era „stânci” – avea să fie groaznic oricum). Așa că și-a folosit scuza ridicolă cu pălăriile ca să scape de înfruntarea fricilor măcar pentru câteva ore. A stat cu Jonah pe canapeaua galbenă și au făcut pălării din cutii de cereale, role de hârtie igienică și fire pe care le pescuiseră din gunoi. Jonah chiar a lipit niște floricele și fluturași de hârtie pe a lui și a făcut o pană din șervețele.

— Te dai mare, a bombănit Esther, clătinând din cap, când el și-a pus pălăria și a început să pozeze prin cameră, sorbind ceai dintr-o ceșcuță imaginară.

Apoi a venit vremea să întărâte Moartea. Jonah i-a spus că trebuie să se schimbe în costum de baie. Singurul pe care îl avea era unul cumpărat dintr-un magazin second-hand, un model de la începutul secolului XX, o monstruozitate până la genunchi, cu dungi gălbui, guler de Peter Pan și o fundă mare în spate. Când s-a schimbat, Jonah și-a petrecut cel puțin două minute tăvălindu-se pe jos de râs.

— Ultimele detalii, a zis el când și-a revenit, apoi și-a scos pălăria de carton și i-a pus-o ei, legându-i-o bine sub gât. Ești gata de o zi de plajă în anul 1900.

— Care e scuza mea acceptabilă săptămâna viitoare?

— Ești prea ocupată cu o întâlnire cu Jonah Smallwood ca să ai timp de lanuri de porumb.

— Nu ies la întâlniri cu băieți care râd de alegerile mele excelente în materie de costume de baie.

— Eu aș fi circumspect cu privire la oricine care *nu* râde de alegerile tale în materie de costume de baie.

— Jonah. Fii serios. Trebuie să ne concentrăm pe listă. Îmi fac griji pentru Eugene.

— Atunci să vină și el, spune-i să facă parte din toată povestea asta cu coșmarurile. Le-ar face bine, și lui, și lui Hephzibah. Și chiar *sunt* serios. Ieși la o întâlnire cu mine.

Jonah se uita fix la ea, așteptând un răspuns. Esther a simțit o senzație ciudată în piept, de parcă un fir care-i înconjura inima ar fi fost întins. Mai simțise asta o dată, când erau în școala primară și Jonah stătea cu ea în pauză ca să nu mai fie batjocorită de copiii răutăcioși, care râdeau de părul ei și de pistruii ei și de hainele ei. Esther și-a amintit cum se încrunta, ce ferocitate avea în privire. Ochii lui spuneau „Nu o să se mai ia nimeni de tine câtă vreme sunt eu aici”. Spuneau asta și acum, iar Esther voia să îi creadă, pentru că Jonah era minunat și blând și mirosea a bunătate în carne și oase.

Dar se mai întâmplase o dată să o facă să se simtă în siguranță și apoi să plece și încă nu a uitat cât de mult o duruse atunci să se bazeze pe cineva pentru ca apoi să fie dezamăgită.

— O să trebuiască să văd cât de disperată sunt să stau departe de lanuri de porumb, a zis în cele din urmă.

— Încerci cu disperare să eviți frica. Așa le fac pe toate fetele să iasă cu mine.

— Ai ieșit cu multe fete?

— Nu încerca să mă faci să mă simt ca o curvă, Esther Solar! a strigat el pe fereastră. Nu voi accepta să mă simt ca o curvă!

Esther i-a acoperit gura cu mâinile.

— Sfinte, bine, haide.

Jonah a zâmbit pe după mâna ei.

— Adu-l și pe frati-tu.

— Eugene nu suportă oceanul.

— Cu atât mai mult. Tu du-te să-l iei cât organizez eu totul, a zis desfăcându-și geanta neagră pe care o adusese cu el.

Esther a observat pentru prima dată că avea niște bucăți de plasă.

— Asta pentru ce e?

— A, nu ți-am zis mai devreme? Am luat-o pentru pisică. O iau și pe ea cu noi în aventurile noastre.

Apoi a luat-o pe Fleayoncé de pe canapea, a pus-o cu grijă în geanta de pe umăr și a plecat vesel, în timp ce îi dădea mâncare de pisici și îi șoptea vorbe de alint în ureche. Esther s-a gândit că sentimentul care i-a străfulgerat sufletul în acel moment era foarte aproape de dragoste.

Așa că, în a șasea duminică pe care o petreceau împreună, Esther i-a invitat pe Eugene și pe Hephzibah să vină cu ei în căutarea Morții.

Plaja era la o oră de mers cu mașina de oraș, ceea ce tot nu era suficient de departe pentru Reginald Solar, care se temea de apă atât de mult, încât nici măcar nu mai putuse să se uite la o piscină după terminarea războiului. Și lui Esther îi era frică de ocean, în special pentru că bunicul ei se temea, dar și pentru că acolo era plin de rechini, piranha și, posibil, Cthulhu[13].

Au mers spre coastă cu mașina lui Eugene. Fleayoncé stătea în poala lui Jonah, torcând nebunește. Heph era îmbrăcată în alb și avea funde lungi prinse în părul ei cenușiu. Eugene nu zicea nimic, doar se uita la drumul de dinaintea lor. Uneori, când lumina pestriță a soarelui îi pica ciudat pe corp, degetele, pe care și le ținea pe volan, păreau de sticlă.

Plaja era mohorâtă și pustie când au ajuns. Stâncile abrupte de pe mal păreau să se scufunde în oceanul albastru. Oamenii veneau aici să se arunce de pe stânci vara, dar azi soarele era palid și dinspre mare se simțea o briză

rece, aducând cu ea miros de alge și de apă sărată. Nu era niciun copac în jur. Nicio casă, niciun magazin, niciun fel de construcție. Doar un câmp plat care se prăbușea brusc și dramatic în apă.

Cei patru au ieșit din mașină și s-au îndreptat spre marginea stâncii, cu Fleayoncé în lesă, lângă Jonah. La nici doi metri de margine, Esther s-a oprit. Nu s-a putut abține. În acel moment, în fața prietenilor ei, voia atât de mult să fie curajoasă, dar picioarele au refuzat să o mai asculte și a scuturat din cap. Înălțimile îi provocau greață, la propriu. Odată se uitase la un videoclip pe YouTube cu doi tipi din Ucraina care se suiau pe Turnul Shanghai; îi venise să vomite.

A simțit o nevoie bruscă să atingă cât se poate de mult pământul, așa că s-a întins pe spate.

— Cum ești? a întrebat Jonah de sus.

Esther a dat firav din mână. Gestul ei trebuia să transmită că *sunt bine,* dar nu prea avea succes. Jonah s-a așezat turcește lângă ea.

— Poți să faci asta, Esther, a zis. Gândește-te la tot ce ai făcut până acum.

— Nu sunt ca tine. Nu sunt neînfricată.

— Crezi că mie nu mi-e frică? Frate, era să fac pe mine în peșteră. Apropo, am văzut *The Descent*; nu mai calc în viața mea într-o cavernă.

— *Ipocrit* nenorocit.

— Uite, oamenii neînfricați sunt niște proști, pentru că nici nu înțeleg ce e frica. Dacă aș fi neînfricat, aș sări din avion fără parașută sau aș mânca iar ceva făcut de mama ta.

Eugene a râs când a auzit asta.

— Uite, vezi? El știe despre ce vorbesc. Chestia e că trebuie să îți fie frică. Frica te protejează. Trebuie să îți fie frică până în măduva oaselor – și-a atins clavicula –, abia atunci curajul înseamnă ceva.

Esther s-a uitat la el.

— Dacă mor?

— Dacă trăiești?

În momentul acela, Esther a auzit un strigăt. Cu colțul ochiului, a văzut o figură încețoșată, o fantomă înaltă îmbrăcată în alb.

— Asta a fost…, atât a apucat să zică înainte ca Hephzibah Hadid să se arunce de pe marginea stâncii, țipând, complet îmbrăcată, cu membrele lungi plutind prin aer o clipă, înainte să dispară cu totul.

— La dracu'! a țipat Esther, în timp ce au luat-o toți la fugă spre marginea stâncii.

Heph era în apă, undeva foarte jos, o aură de dantelă albă zărindu-se de unde aterizase în apă. Plutea pe spate, dând leneș din picioare, ca un personaj dintr-o pictură impresionistă.

— Ești bine? a strigat Esther.

Hephzibah i-a făcut fericită semn cu mâna.

— Heph e atât de curajoasă?

S-a lăsat în genunchi, ca să poată vedea mai bine fără teama că o să fie trasă în jos și o să moară.

— Cum de nu am știut asta?

— Heph e un animal sălbatic, a zis Eugene. Cum de nu ai observat?

Esther s-a îndepărtat de margine și a dat să pornească spre aleea care cobora spre ocean, ca să o ajute pe Heph să iasă din apă, dar Jonah a dat din cap.

— Mă duc eu. Tu sari.

Apoi și-a pus-o pe Fleayoncé în jurul gâtului și ea zăcea acolo cuminte și fericită, cel mai urât boa împăiat din lume.

Esther s-a ridicat cu greu în picioare, în timp ce vântul îi sufla pletele roșii atât de tare, încât păreau o furtună de foc în jurul propriului corp. Când a ajuns iar pe margine, a simțit ceva ce nu mai simțise vreodată. Vechea frică era încă acolo, ancora care i se înfipsese în piept, lucrul care voia să o tragă înapoi și să șoptească *nu, nu, nu.* Și totuși era și o senzație nouă, o atracție. Ceva din apă șoptea *da, da, da.* Du-te în față, pășește în necunoscut. Era ceva între distrugere și entuziasm.

Tot ce îți dorești e de partea cealaltă a fricii, și-a amintit. Oare de data asta ce mai ascundea frica?

Cum stătea treaba cu adrenalina: nu realizase până acum cât de multă dependență poate să provoace. Până de curând, adrenalina fusese un dușman, ceva injectat în vene, fără voia ei. Niciodată nu înțelesese de ce era considerat distractiv să sari de pe un pod prins doar de o coardă elastică mult glorificată. Dar acum își dădea seama că totul ținea de control. Să alegi când și unde și cum să lași adrenalina să te inunde, în loc să aștepți să te găsească ea pe tine, în pat, înainte să adormi.

Esther încă nu era sigură care dintre forțe avea să triumfe, care avea să fie mai puternică, până când Eugene a venit lângă ea pe margine și i-a spus:

— Jonah tocmai mi-a ținut un discurs încurajator.

— Se crede filosof. Ce ți-a spus?

— Ceva despre un dragon și un cavaler.

— Evident. Clasic.

— Deci. Sărim sau nu?

Eugene i-a întins mâna. Mereu atent ca mânecile să îi acopere încheieturile.

Jos, Jonah o trăgea pe Hephzibah din apă și striga că avea încadrarea perfectă pe GoPro și că puteau să sară oricând voiau.

Esther l-a luat pe Eugene de mână; pielea lui era rece ca a unui cadavru.

— Blestemată fie ziua în care l-am întâlnit pe băiatul ăsta, a zis ea despre Jonah și apoi fratele și sora au numărat până la trei și au sărit, țipând, de parcă ar fi fost un singur suflet.

Pe măsură ce cădeau, Esther nu își mai făcea griji că ar putea fi luată de vânt și aruncată în stâncile de dedesubt. Nu își mai făcea griji că ar putea să se izbească de o dună de nisip și că o să-și rupă coloana. Nici măcar nu își mai făcea griji din cauza lui Cthulhu. (Bine, poate doar puțin.) Își făcea griji doar din cauza dorinței lui Eugene de a sări. Felul în care se uitase în jos, la apa de sub ei, de parcă ar fi privit spre un loc care îi era acasă. Felul în care pășise nonșalant în gol, felul în care cădea prin aer mai repede decât ea, atras în jos de câmpul magnetic al pământului. Felul în care a strălucit în soare în timp ce atingea apa, așa cum Tyler Durden[14] apărea pe ecran de patru ori înainte să poți să îl vezi pe de-a-ntregul. Prevestind ce avea să se întâmple.

Lui Eugene îi era frică de demoni, de monștri și, mai presus de toate, de întuneric, dar nu îi era frică de moarte. Asta o speria mai mult decât orice.

Esther a plonjat în apă cu picioarele înainte și a fost trasă jos, jos, jos, de greutatea propriului corp. Șocul apei reci i-a despicat oasele în două și i-a făcut plămânii să se comprime. Creierul ei deja striga *sus, sus, sus*. Eugene dispăruse. Totul dispăruse. Erau doar ea și Cthulhu în întunericul rece și adânc. S-a agitat să iasă la suprafață și a reușit exact în același timp cu fratele ei. Amândoi au luat o gură mare de aer. Eugene râdea, striga, o stropea cu apă. A înotat până la el, l-a împins sub apă în joacă, a observat felul în care lumina trecea prin el și îl făcea să pară transparent când stătea scufundat.

Cât timp mai avea? Cât timp până se va evapora definitiv? Cât timp până când se va stinge și nu se va mai întoarce niciodată? Nu suficient.

— Hei, i-a spus când a ieșit la suprafață, luându-i fața în mâini.

Pielea lui emana un magnetism ciudat, care o făcea să se simtă liniștită de fiecare dată când îl atingea, un fel de magie specifică gemenilor.

— Te iubesc. Să nu uiți niciodată asta.

— Nu mai fi așa ciudată, i-a zis zâmbind și a împins-o de lângă el. Vreau să mai sar o dată. Hai să găsim un loc mai înalt.

Esther a zâmbit și ea, dornică să atragă atenția Morții cu nesăbuința lor. Poate avea să vină să îi vadă cum sunt nechibzuiți, așa cum credea că îi mai privise o dată.

Cei patru și-au petrecut după-amiaza sărind de pe stânci, de fiecare dată și mai curajoși. De fiecare dată și mai de sus. Alergau și săreau. Făceau tumbe. După prânz, Eugene a condus până la Walmartul de pe coastă și a cumpărat niște delfini gonflabili pe care i-au folosit să plonjeze iar în apă, de parcă erau la război împotriva lui Poseidon. Jonah spunea că a prins niște cadre incredibile.

Iar în apă, Esther a descoperit frumusețea pe care până acum frica o ascunsese de ea: lagunele pline cu stele de mare portocalii și corali verzi, portale către o altă lume; bancurile de pești care dansau un balet în jurul corpului ei de fiecare dată când plonja; sarea care i se usca în spirale pe piele.

Nu s-au întâlnit cu Moartea în acea zi, dar Eugene și Hephzibah păreau mai fericiți și mai tineri decât îi văzuse Esther vreodată, iar pentru asta era extrem de recunoscătoare.

— Ne vedem duminică pentru lanurile cu porumb? a întrebat Jonah pe drumul spre casă.

Stătea lângă el pe bancheta din spate, cu capul pe umărul lui și cu Fleayoncé în brațe, care emana o căldură sărată.

— Scuze, nu pot, a zis adormită.

Atât de aproape de el, a simțit dorința bruscă să își lipească buzele de obrazul lui, să își înfășoare brațele în jurul gâtului lui, o dorință pe care nu o avea față de multă lume.

— De ce nu?

— Ies ia o întâlnire.

Jonah a zâmbit mai larg și mai neastâmpărat decât îl văzuse vreodată.

— Ne vedem duminică.

18.

7/50: Lanuri de porumb

Mobila a început să dispară în weekendul cu 7/50.

Sâmbătă dimineață, când Esther s-a trezit, cuptorul cu microunde și masa din sufragerie dispăruseră. Învățase să nu pună întrebări despre disparițiile acestea bruște, așa că și-a pregătit fulgii de ovăz pe aragaz și și-a încuiat laptopul în cufărul de la picioarele patului, ca să fie sigură.

Duminică dimineață a dispărut și televizorul. Și telefonul fix. Oala sub presiune. Fotoliul vechi al lui Reg.

Eugene prefera să ignore aceste lucruri și să nu o bănuiască pe Rosemary – poate nu le vindea toate lucrurile pe Craiglist iar –, dar lui Esther îi plăcea să o urmărească pe mama ei uneori, doar ca să se asigure că lucrurile nu mergeau prea departe. În sensul ăsta, Esther dezvoltase un sistem precis de calcul ca să își dea seama cât de faliți erau:

STADIUL DE ALERTĂ 5. Rosemary comanda mâncare = nu erau așa de faliți. Situație normală. De făcut: nimic.

STADIUL DE ALERTĂ 4. Ramen la cină mai des de două nopți la rând = moderat de faliți. Situație aproape normală (ușor îngrijorătoare). De făcut: observați situația. Interveniți unde se poate.

STADIUL DE ALERTĂ 3. Nimic de mâncare. Dacă se menționa lipsa de mâncare, Rosemary le sugera să se angajeze = destul de faliți. Situație îngrijorătoare. De făcut: încercați să preveniți vânzarea pe internet a electrocasnicelor mari și a mobilei.

STADIUL DE ALERTĂ 2. Rude îndepărtate începeau să sune, ca să ceară înapoi banii împrumutați = faliți. Situație extremă. De făcut: plângeți când vorbiți cu rudele mai sus menționate și spuneți-le cum Rosemary avea o tonă de facturi de plătit și tata nu mai putea lucra, dar nici nu se pune problema să fie faliți, în niciun caz, sigur că nu, pentru că Rosemary jucase la sloturi mai mult decât de obicei. Încuiați dormitorul ca să evitați furtul bijuteriilor de familie.

STADIUL DE ALERTĂ 1. Disponibilitate maximă. Inelul de logodnă al lui Rosemary dispărut pentru „curățare” = al naibii de faliți. Asta se mai întâmplase doar o dată. Evacuare iminentă. De făcut: ascundeți lucrurile de

valoare. Foarte, foarte bine. Spuneți că le-ați pierdut când Rosemary întreabă unde sunt. Suportați furia ei. (Medaliile de război ale lui Reg, cele mai de preț bunuri ale lui Esther, erau acum îngropate în curtea din spate a lui Heph, ca nu cumva Rosemary să le vândă.) Împachetați toate celelalte bunuri personale într-o valiză, gata să vă mutați la Heph sau la oricare altă rudă nervoasă imediat. Pregătiți-vă să ajungeți în custodia statului.

Nu mai era nimic de mâncare în casă duminică dimineață. Când Esther a întrebat-o pe mama ei de cumpărături, Rosemary i-a sugerat să își ia o slujbă adevărată, în loc să vândă prăjituri, așa că Esther a ascuns bijuteriile răposatei ei bunici sub o scândură, sub patul lui Eugene. Apoi s-a îmbrăcat ca *Femeia cu umbrelă de soare* din pictura lui Claude Monet și a ieșit afară să îl aștepte pe Jonah pe trepte, așa cum făcea mereu.

Fusese luată de val când acceptase să iasă cu el la o întâlnire și acum spera ca a) el să uite că acceptase și b) să nu mai menționeze vreodată asta.

Când a ajuns însă, era îmbrăcat într-un costum maro călcat, cu o cămașă bej și papion cu model. Era cu siguranță cea mai urâtă ținută pe care Esther o văzuse vreodată, dar cumva Jonah arăta adorabil. Asta era parte din problemă. Ar fi fost mult mai puțin înfricoșător să fie în preajma lui dacă nu ar fi fost așa de fermecător.

Îi făcuse un corsaj din hârtie (și pusese inclusiv o molie moartă pe una dintre petale, cât de romantic) ca să marcheze momentul, așa că nu a mai avut cum să se răzgândească.

Totuși, lanurile de porumb sunt mult mai puțin înfricoșătoare decât întâlnirile, așa că a insistat să meargă mai întâi acolo.

— Lanurile de porumb nu sunt înfricoșătoare, a zis Jonah în timp ce a parcat motoreta sub un copac și a început să meargă spre ferma îndepărtată. Ce ți-a făcut porumbul de te-a supărat așa?

— E ca întunericul, i-a explicat Esther, folosindu-și umbrela pe post de baston și ținându-și cu atenție rochia. Ce e *în* porumbi e înfricoșător.

— Ce naiba e în Lanul de porumbi?

— Copii. Cercuri extraterestre. Sperietori de ciori. Criminali în serie. Tornade. Extratereștri. Serios, lanurile sunt chiar ciudate. Ar putea fi chiar epicentrul răului.

— De ce a căpătat numai porumbul reputație proastă, nu și grâul sau sfecla de zahăr? Toată discriminarea asta față de molii și lanurile de porumb îmi provoacă greață.

— Am avut primul atac de panică în timp ce mă uitam la *Signs*, când aveam treisprezece ani.

Esther nu era sigură de ce îi spunea asta lui Jonah; nu mai spusese nimănui înainte. Dar cumva îi era mai ușor să vorbească cu el. Umerii, care de obicei erau mereu încordați când era cu alți oameni, se relaxau în prezența lui. O liniștea. Era mai simplu să vorbească despre lucruri înfricoșătoare.

— Da, bine, Mel Gibson *chiar e* un tip înspăimântător.

— Eu și Eugene am văzut filmul acasă la Heph. Nu am dormit în noaptea aia. Pot să jur că *am auzit* ceva afară făcând zgomotul ăla pe care îl fac extratereștrii pe monitorul copilului. Când am ajuns acasă dimineața, am hotărât să ies la alergat, doar prin cartier, ca să mai scap de anxietate. Unul dintre extratereștri a început să mă urmărească.

— Stai, aveai halucinații sau ceva de genul?

— Nu, nu l-am văzut niciodată. Nici măcar nu eram *aproape* de vreun lan de porumb. Pur și simplu *știam* că era acolo. *Știam* că era în spatele meu. Am alergat până m-am prăbușit și apoi m-am târât sub o mașină să mă ascund de el. Mi-a luat două ore să ajung acasă. A trebuit să alerg de la mașină la mașină, ascunzându-mă de extraterestrul ăsta. Mi-am julit genunchii și coatele atât de tare, încât am început să sângerez și plângeam necontrolat, tremuram. *Știam* că urma să mor.

— Frate, ești mai ciudată decât credeam.

— Mersi.

Când au ajuns la marginea lanului, Jonah s-a lăsat în genunchi și a pescuit o dronă din ghiozdan. O afurisită de *dronă.*

— Nici nu vreau să mă gândesc cum ai făcut rost de asta, a spus ea.

— Da, e mai bine să nu pui întrebări, a răspuns în timp ce a atașat camera de aparat și l-a trimis în aer.

Apoi au alergat împreună pe potecile din lan, cu drona zburând deasupra lor, cufundându-se în porumbi și făcând piruete în timp ce alergau. Esther își imagina cum avea să arate montajul: panglica lungă din pălăria ei fluturând în spate ca o algă, umbrela verde într-o parte, fusta amplă, umflată de vânt atât de tare, încât ar fi putut lejer să își ia zborul. Apoi s-a gândit la acea lungă și îngrozitoare dimineață când alerga să își salveze viața, prima dată când frica a prins-o cu adevărat în gheare. A fost prima dată când a simțit ce simțea Eugene în fiecare noapte, când a stat ghemuită într-un șanț lângă o mașină, cu lacrimile șiroindu-i pe față, știind, rațional, că nu era

niciun pericol real, dar incapabilă să scape de certitudinea că moartea era iminentă.

S-au întors. Drona s-a luat după ei. Porumbul începea să suspine în bătaia vântului, de parcă respira. De parcă șoptea. Jonah a încetinit și apoi s-a oprit de tot, să asculte. Soarele dogorea pe cer. O picătură de transpirație îi cobora pe șira spinării. Drona zbura în cerc deasupra lor, ciudat de amenințătoare. Brusc, ochii lui Esther au început să lăcrimeze.

— Nu ar trebui să fim aici, a spus Esther încet.

Porumbii cu siguranță șopteau. *Fugi, fugi, fugi,* îi spuneau. *Ceva vine după tine.*

Lanul era ca o mare, iar ei înotaseră deja departe de malurile sigure. Tulpinile erau mai înalte decât ei. O mare de porumb înecase lumea. Era peste tot, peste tot, iar ei se scufundau în el, trași în jos. Esther a simțit un val de spaimă, aceeași spaimă care te electrocutează când ești sub apă și încerci să ajungi la suprafață, dar nu ești sigur că vei reuși înainte ca plămânii tăi să fie inundați.

Ieși, ieși, ieși, suspina porumbul. Sau poate amenințarea venea dintr-o parte irațională a creierului ei. Aceeași parte care o făcea să își facă griji de rechini în piscine, de criminali care pândesc după perdele de duș și de atacuri bruște ale unor velociraptori.

— Trebuie să ies de aici, a spus ea și deja se panica, se agita, căuta o cale de scăpare.

Porumbul șoptea, șuiera, i se agăța de păr, o trăgea de haine. Tot felul de creaturi se mișcau printre tulpini. Putea să le simtă. Putea să le vadă umbrele lăsate în urmă, iar porumbul încerca să o prindă, ca să poată fi mâncată.

Acesta era momentul în care majoritatea oamenilor îi ziceau „Respiră”. Acesta era momentul în care majoritatea oamenilor îi ziceau „Calmează-te”. Acesta era momentul în care majoritatea oamenilor ziceau „Extratereștrii nu există”.

Jonah Smallwood nu făcea parte din majoritatea oamenilor. Și-a pus mâinile pe umerii ei și i-a zis:

— Blestemul nu te face interesantă.

Propoziția asta era suficient de ciudată cât să o scoată pe Esther din nisipurile mișcătoare ale fricii.

— Ce?

— Crezi că blestemul e cel mai interesant lucru la tine, dar nu e. Nici măcar nu e în top cinci. Faptul că ți-e frică de lanuri de porumb și de extratereștri nu te face cu nimic specială. Temerile tuturor oamenilor sună la fel în capul fiecăruia dintre ei.

— Cum îndrăznești? a zis ea sarcastic, gâfâind în timp ce își revenea în simțiri. Sunt *foarte* specială.

— Tu chiar vrei să îl lași pe M. Night. Shymalan[15] să îți facă asta? E ca și cum ai cânta o melodie de la Nickleback. Ai și tu puțin respect.

Esther a râs ușor.

— Ce e în top cinci?

— Top cinci?

— Cele mai interesante lucruri la mine.

— Narcisista.

— Taci.

— Hai să facem un târg. Îți zic acum ce e pe locul cinci, dar pe celelalte patru le păstrez pentru mai târziu, când sigur o să mai ai atacuri de panică din cauza tuturor lucrurilor distractive pe care le facem.

— OK.

— Numărul cinci: culoarea părului tău.

— Blondul roșiatic nu e interesant.

— Părul tău n-are nicio treabă cu blondul. Nici cu roșul efectiv. E de culoarea piersicii. De culoarea unei livezi vara, i-a zis el și i-a luat o șuviță între degete.

— Citești prea mult Shakespeare.

— Ce-ar fi să îmi zici tu o poveste. Vreau să aflu mai multe despre tipul ăsta, Jack Horowitz.

— OK, i-a zise Esther și, pe măsură ce respirația îi revenea aproape la normal, i-a spus lui Jonah Smallwood despre a doua dată când bunicul ei s-a întâlnit cu Moartea.

19.

O zi frumoasă pentru o nuntă albă

Era o dimineață târzie de octombrie, mai exact 4 octombrie 1982, când Jack Horowitz, Bărbatul care Voia să fie Moartea, a sunat la ușa lui Reginald Solar și l-a întrebat dacă nu vrea să îi fie cavaler de onoare la nuntă. Reg, acum tată a doi băieți și o fată, s-a uitat rapid la figura familiară care stătea pe veranda lui, cu chipul brăzdat de cicatrici de la acnee, despre care credea, așa cum poate vă amintiți, că era mort de mult – și a leșinat imediat. Când și-a recăpătat cunoștința, după jumătate de minut, Horowitz era aplecat deasupra lui, făcându-i vânt cu o batistă.

— Dumnezeule, credeam că te-am speriat de moarte. Ar fi fost chiar ciudat dacă stăpânul meu ar fi venit după tine. Azi mi-am luat liber. Bună ziua, locotenente.

— Ești mort, a zis Reg, uitându-se la fantoma lui Horowitz, care părea incredibil de *viu.*

Cicatricile de pe fața lui erau roșii și adânci și mult mai inflamate decât ar trebui să fie pielea unei fantome. Fantomele *aveau* oare piele?

— Ba din contră.

Horowitz i-a întins o mână. Reginald nu a apucat-o, ci a rămas nemișcat pe jos.

— Nu înțeleg. Ai fost omorât. Te-ai înecat într-un râu din Vietnam.

— A, nu. Deși am stat ceva vreme acolo. Vezi tu, m-au legat bine. Am stat multă vreme sub apă, agitându-mă pe lângă stânci, încercând să găsesc una suficient de ascuțită să tai frânghia.

— Tu… De ce ești aici?

Horowitz a zâmbit senin.

— Am nevoie de un martor la nuntă. Un cavaler de onoare, dacă vrei să îi zicem așa. Tu ai fost prima și – scuză-mă că recunosc așa deschis – singura persoană la care m-am gândit. Nu am foarte mulți prieteni.

Horowitz s-a uitat la mâna lui, încă întinsă.

— Ai de gând să îți petreci restul conversației la orizontală?

Reg l-a lăsat pe Horowitz să îl ridice și a spus:

— Cavaler de onoare? Horowitz, nu mă *cunoşti.* Ne-am întâlnit o singură dată, în noaptea de dinainte să mori.

— Da, dar tu m-ai jelit. Ai luptat să îmi aperi onoarea. Cred că am un fel de slăbiciune pentru tine, Reginald Solar. Și din moment ce statul cere să existe un martor la nuntă – cineva care știe cine sunt –, aș vrea ca acea persoană să fii tu.

— Credeam că ai fost ucis când eram eu responsabil pentru tine.

— Eh, am încercat să îți explic atunci că sunt foarte greu de ucis.

Reg, bineînțeles, tot nu credea că Horowitz e ucenicul Morții – deși supraviețuirea lui era remarcabilă. L-a invitat, totuși, înăuntru și au băut lapte împreună, în timp ce Horowitz i-a explicat că și Moartea poate să iubească și că, într-adevăr, se îndrăgostise nebunește de tânăra vietnameză care îl descoperise plutind în râu cu fața în jos, prea slăbit ca să înoate la mal după câteva zile în care încercase să se elibereze.

— Vrei să zici câteva minute, l-a corectat Reginald.

— Te asigur, locotenente, că au fost câteva zile.

Reginald a dat din cap și a mai turnat câte un pahar de lapte pentru fiecare. Horowitz a continuat. Nu era chiar acceptat ca Îngerul Morții să aibă o iubită, i-a explicat. În timpul uceniciei sale, avea să îi fie acordată o viață lungă și imunitate față de toată treaba asta murdară cu muritul, atâta vreme cât ținea slujba, dar partenera lui nu se bucura de aceleași privilegii. Așa cum vă puteți închipui, asta a cauzat niște probleme în trecut. Horowitz nu a putut să confirme precis, dar se zvonea că ciuma neagră din perioada 1346-1353 a fost rezultatul direct al unui Înger al Morții care a intrat în depresie la moartea neașteptată a mai tânărului său iubit, ucis într-un accident ciudat – genul pe care nici Moartea însăși nu îl poate preveni. Bolnav de disperare, a străbătut străzile Europei timp de șapte ani, cu zeci de șobolani infectați cu bacteria *Yersinia petis* pe urmele lui. În această stare de doliu a atins obrajii tinerilor îndrăgostiți în timp ce dormeau, pentru ca și ei să simtă durerea lui.

Horowitz a descris tot chinul ca pe un „coșmar logistic”. Cu toate acestea, o iubea pe femeie, pe Lan, și orice persoană care îndrăznea să iubească risca să își piardă persoana dragă, așa că de ce ar fi diferit în cazul lui? Credea că era puțin probabil să o ia razna dacă ea murea și, în plus, era tânără, în putere și sănătoasă, așadar de ce ar muri în următorii 50 de ani? El avea să rămână un bărbat tânăr în timp ce ea va îmbătrâni și apoi, când avea să moară liniștită în somn, înconjurată de copii și de nepoți și de strănepoți,

el avea să instruiască un ucenic, ca să se retragă și să o urmeze în viața de apoi. Chiar și Moartea trebuia să moară la un moment dat, dar el avea să aleagă cum, unde și când – unul dintre puținele avantaje ale meseriei.

Cei doi bărbați au vorbit până după-masa târziu, în mare parte despre război și despre anii care au urmat. Reginald i-a arătat lui Horowitz poze cu soția și copiii, iar Horowitz i-a arătat lui Reginald poze cu micuța casă albă din Santorini pe care o cumpărase. Avea ramele ferestrelor albastre și o ușă albastră și o căpriță care păștea în curte, perfectă ca să facă brânză. Lan, logodnica lui, adora măslinele și soarele și să se trezească în sunet de valuri care se sparg de stânci, așa că fix asta voia Horowitz să îi ofere.

— O să fii fericit acolo, sunt sigur, i-a zis Reg și i-a dat înapoi pozele.

— Trebuie să te rog, Reginald, să ții un secret groaznic pentru mine.

— O…

— Iubita mea, ea… Ei bine, ea nu știe cine sunt. Sau mai degrabă ce sunt. Știu că nu e cinstit din partea mea să nu îi spun, dar cine ar putea iubi o creatură ca mine dacă ar ști adevărul?

— Dacă nu i-ai spus tu, eu cu siguranță nu o să zic nimic, i-a zis Reg, deși credea că oricine avea dreptul să știe că probabil avea să se căsătorească cu un nebun care avea halucinații și se credea Îngerul Morții.

Dacă femeia nu se prinsese că Horowitz avea halucinații și era probabil psihotic, nu avea de gând să fie el cel care să îi spună.

Nunta lui Horowitz a avut loc în după-masa următoare, în capela din oraș. Lan a purtat o rochie de vară roz, cu un șirag de mărgele la gât, iar Bărbatul care Voia să Fie Moartea era îmbrăcat cu un costum de culoarea lavandei, cu pantofi albi, lucioși și o cămașă cu volane. Reginald s-a gândit că Îngerul Morții ar fi trebuit să fie mai stilat, dar, la urma urmei, Horowitz se născuse în sud și fusese crescut la o fermă – sau cel puțin asta susținea el –, așa că nu puteai să ai așteptări prea mari.

Bunica lui Esther, Florence Solar, a participat și ea la nuntă, deși Esther nu a avut ocazia să o întrebe ce părere îi făcuseră Îngerul Morții și mireasa lui; a murit exact în noaptea în care bunicul ei i-a spus povestea prima dată. Esther se întreba dacă știuse că Horowitz era Moartea. Se întreba dacă, atunci când și-a dat ultima suflare, a fost șocată să afle că tânărul la a cărui nuntă participase cu peste trei decenii în urmă a venit să îi ia sufletul nemuritor.

Cei doi bărbați s-au despărțit din nou după nuntă. Reg Solar tot nu era convins că Horowitz era, într-adevăr, Moartea, dar era bucuros să afle că era

încă în viață, bine și fericit, măcar pentru moment.

În timp ce Esther îi spunea povestea, Jonah împletise o coroniță din frunze de porumb pe care i-a pus-o pe cap.

— Regina Morții, i-a spus el când a terminat.

Soarele deja apusese și bateria dronei se terminase, dar porumbul încă mai șoptea, spunându-le să plece.

— Vrei să mergem la întâlnirea aia acum? l-a întrebat Esther, iar el a acceptat, așa că exact asta au făcut.

* * *

— Există patru pași pe care îi urmez când vreau să curtez o domnișoară, i-a explicat Jonah lui Esther o oră mai târziu.

Stăteau în fața unei camionete cu mâncare mexicană, numită Taco the Town.

— În primul rând, îi cumpăr mâncare mexicană, apoi îi iau o bere și o duc la locul meu preferat, apoi îmi scot arma secretă.

— Sper sincer că arma secretă *nu* sunt organele tale genitale.

— Îîîh. Numai la prostii te gândești, Esther. Serios.

— Stai, vrei să zici că acum încerci să mă curtezi?

— Încerc să te curtez din școala primară. Dar mereu ai fost prea ocupată cu altceva ca să observi. Crezi că aș retapița o canapea pentru oricine?

— Să abandonezi pe cineva și să nu mai dai niciun semn timp de șase ani nu e chiar cea mai bună tactică atunci când vrei să curtezi pe cineva.

— Touché.

— Chiar așa, unde ai fost? Nu mi-ai spus.

— Nu m-ai întrebat.

— Te întreb acum.

— E o poveste lungă, care implică multe călătorii în timp și o încercare eșuată de a-l asasina pe Hitler. Crede-mă, nu vrei să știi.

Și-au mâncat burritoul pe marginea drumului, lângă camionetă, apoi au mers până la marginea orașului, lângă semnul pe care scria BINE AȚI VENIT. S-au așezat pe partea cealaltă a semnului, înghesuiți unul în celălalt ca să-și țină de cald, în mod oficial în afara locului care îi ținea captivi, ca o gaură neagră. Era incredibil – Esther putea să respire aici. Erau la niciun metru de margine, iar curelele din jurul pieptului ei deja se lărgiseră, placa de metal care îi apăsa pe creier se dizolvase.

— *Salud,* a zis Jonah, scoțând două cutii de bere caldă din geacă.

— Tehnica asta *chiar* funcționează? l-a întrebat.

Jonah nu a răspuns. În schimb, și-au deschis băuturile și s-au uitat la mașinile care ieșeau din oraș, pe autostradă, la felul în care treceau de linia orizontului de parcă nu era nimic complicat, chiar nimic, de parcă să evadezi era cel mai ușor lucru din lume. Esther nu a trebuit să îl întrebe pe Jonah de ce era ăsta locul lui preferat. S-au uitat la stele, fiecare aruncându-se într-un necunoscut pe care nu aveau să-l descifreze ani de-a rândul. Poate niciodată.

Esther s-a gândit la ce voia să facă după școală, dar oricât de mult ar fi încercat să se imagineze boboc la facultate sau poate călătorind prin Asia cu un buget redus, doar cu un ghiozdan în spate, în minte nu îi apărea decât un singur gând: Eugene. Eugene era o ancoră. O parte din ea, mică și întunecată, știa că el nu era suficient de stabil cât să meargă la facultate și că nu putea să plece de acasă după liceu. Atâta vreme cât Eugene era bolnav – atâta vreme cât blestemul îl controla –, avea să fie și ea blocată aici.

Esther voia să îi salveze viața, dar, în același timp, voia și să își dea ei înșiși o șansă.

— Povestește-mi despre părinții tăi, i-a zis Jonah. Cum erau înainte de blestem?

Esther a zâmbit când s-a gândit la cum erau cândva Rosemary și Peter.

— Lucrurile preferate ale tatei erau poezia și Crăciunul. Era atât de jenant de tocilar. Nu am mai văzut în viața mea un bărbat în toată firea așa de bucuros în dimineața de Crăciun. Cât despre poezie – obișnuia să ne recite versuri în fiecare dimineață pe drum spre școală. În fiecare zi, alta. Habar n-am dacă le scria chiar el sau dacă le găsea pe internet și le memora, dar erau întotdeauna groaznice și mereu ne făceau să râdem.

Jonah a zâmbit.

— Și mama ta?

— Mama obișnuia să crească plante în cutii pe pervazul de la camerele noastre. Spunea că erau grădini pentru zânele care aveau grijă de noi când dormeam. Încă mai e horticultor, dar nu mai e același lucru. Adică, putea să facă să crească *orice,* oriunde, fără soare sau apă. Ea însăși era magie pură. Eram așa de obsedată de femeia asta. Mergeam peste tot împreună și vorbea cu mine despre orice. Era prietena mea cea mai bună. Apoi… nimic. Puțin câte puțin, s-a închis în sine și ne-a lăsat singuri.

Jonah s-a întins și a luat-o de mână, iar ea era prea obosită ca să îl oprească, prea obosită ca să-și interzică să se întrebe dacă asta simțeau toți oamenii la început, dacă asta simțise *și ea* înainte, când erau copii. Esther îl

mai iubise o dată, în felul acela în care iubesc copiii, asta știa sigur. Pentru puțin timp, el fusese lumina strălucitoare din întunericul ei.

Și, Sfinte, felul în care *mirosea.* Ar fi pus mireasma aceea într-o sticluță, să se dea cu parfumul lui pe gât, să își inunde pulsul cu el, în fiecare zi dacă ar fi putut. În timp ce își beau berea caldă, Esther s-a gândit că ar fi foarte simplu să se îndrăgostească din nou de Jonah Smallwood. Ar fi foarte simplu să îl lase să devină iar o parte din ea însăși, dar fix aia era problema. Esther știa foarte bine cine și ce era Jonah: era un hoț de buzunare, un infractor talentat, un consumator de alcool minor (dar, să recunoaștem, asta era și ea), o pacoste publică și, totodată – fără îndoială – cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată. Jonah era bun într-un mod care o șoca și se temea că dacă avea să îl lase să se apropie prea mult, dacă avea să ajungă iar să se bazeze pe el, ca pe un scut, așa cum făcuse când era mică, avea să dispară, iar ea va rămâne singură, încercând să își vindece inima frântă.

Esther ar fi putut să se îndrăgostească de el în noaptea aia, dar era mai bine să nu, așa că a făcut singurul lucru pe care putea să-l facă: și-a pus capul pe umărul lui Jonah, a băut berea pe care i-o cumpărase și a visat la ziua în care avea să fie aruncată dincolo de linia orizontului, cu viteza luminii, sigură că nu se va mai întoarce vreodată.

— Tot aștept să îți văd arma secretă, i-a zis după ceva vreme.

— Ține-te, a răspuns el.

Și așa s-a ridicat Jonah Smallwood și a început să danseze pe mijlocul drumului.

— „Sweet Caroline, la la la, good times never seemed se good. Oh sweet Caroline, la la la", fredona el în timp ce se mișca. Ultima fată pe care am adus-o aici a fost Caroline șin-amavuttimpsă învățuncântecnoupentrutine.

A încercat să îndese ultima parte a propoziției într-un singur cuvânt, ca să nu își piardă ritmul.

Esther a clătinat din cap.

— Nu pot să cred că o fată în lumea asta a fost vreodată impresionată de tine.

— Vino să dansezi cu mine, la la la.

— În niciun caz.

— De ce nu, Esther Solar? a zis, tot pe ritmul melodiei.

— Pentru că au făcut asta în *The Notebook,* deci s-a mai făcut deja.

— Nu au dansat așa, la la la.

— Știu. Sunt conștientă de asta. Tocmai d-asta a arătat bine la ei.

— Asta a durut rău de tot, a cântat el, dar nu s-a oprit din dans.

Esther și-a scos telefonul și a început să îl filmeze, ceea ce l-a făcut să cânte și mai tare.

— „SWEET CAROLINE, LA LA LA”, țipa el în noapte. AȘ FI VRUT SĂ ÎNVĂȚ UN CÂNTEC PENTRU ESTHER.

— Te faci de râs. Nu o să iau parte la nebunia asta. Te rog să te oprești, nu mai cânta melodia asta îngrozitoare.

— Doar dacă vii și tu să cânți.

— O să mă vadă oamenii care conduc.

— Ba nu o să te vadă. O să vadă o Femeie cu Umbrelă de Soare. Nu o să îi pese nimănui.

— *Mie* îmi pasă.

— Prea mult. De prea multe lucruri.

— Ești ridicol, a zis ea, dar s-a gândit că poate avea dreptate.

S-a uitat la mașinile care treceau și s-a întrebat ce ar vedea oamenii dacă s-ar uita pe geam: o fantomă îmbrăcată în alb, o coamă de păr roșu. Nu suficient, spera ea, ca să o recunoască cineva. În cele din urmă s-a ridicat, și-a terminat băutura și s-a așezat lângă el.

— Nu te uita la mine.

— Nu mă uit. Promit.

Apoi a început să danseze pe ritmuri de country, așa cum o învățase bunica ei când era mică.

Esther a știut exact momentul în care Jonah și-a încălcat promisiunea și s-a uitat la ea, pentru că s-a prăbușit la pământ, mișcarea lui preferată de fiecare dată când o vedea făcând ceva cu adevărat ridicol.

— Dansezi ca Elaine din *Seinfeld,* i-a zis după un minut, când a reușit în cele din urmă să vorbească, printre hohote de râs.

— Te urăsc, i-a zis, dar nu s-a oprit din dans.

Nici el nu s-a oprit din dans o vreme, cel puțin nu înainte să o apuce de mână și să o învârtă, iar apoi să o tragă mai aproape de el, ajungând într-o poziție de vals. Jonah fredona în timp ce dansau lent, cu capul sprijinit de al ei. Lui Esther îi plăcea cum îi simte greutatea corpului. Îi plăcea cum în stomacul ei părea să aibă loc o furtună de fluturi portocalii.

Și asta, bineînțeles, era o problemă.

Esther și-a pus mâna pe pieptul lui și s-a îndepărtat ușor.

— Nu pot să fac asta, a zis încet, fără să se poată uita la el.

Își simțea inima ciudat. Îndurerată, oarecum.

— De ce nu?

— Pentru că…

De ce? Atât de multe motive. Pentru că nu era suficient de bună. Pentru că ceva înăuntrul ei era putred și frânt și imposibil de iubit. Pentru că Jonah avea să își dea seama de asta în cele din urmă și de ce să începi ceva când oricum știi că finalul e inevitabil? Pentru că trebuise să plece o dată și fusese groaznic și poate că fusese groaznic deoarece copiii de opt ani pot fi oribili și pentru că toate hărțuirile ce au avut loc în absența lui au lăsat urme adânci în sufletul ei. Oricare ar fi fost motivul, nu își putea imagina cum ar fi să-i dea cuiva o asemenea putere asupra ei, din nou.

Esther a încercat să îi spună asta, dar ceva s-a întâmplat pe drumul de la gând la limbaj și tot ce a reușit să-i zică a fost:

— Pentru că… pur și simplu nu pot, bine?

Câteodată e mai bine să nu capeți ce ți-ai dorit. Câteodată e mai bine să lași lucrurile frumoase în pace, de frică să nu le distrugi.

— Bine, a zis Jonah încet și a mângâiat-o pe obraz, dar nu a mai spus nimic, pentru că nu poți convinge pe cineva să te iubească dacă nu vrea.

A simțit cum durerea din vocea lui o omoară, pentru că suferința era limba pe care ajunsese să o vorbească așa de bine, dar nu putea să îi ofere ce voia. Nu putea să își ofere nici ei înșiși ce voia.

„Sweet Caroline, la la la”, au cântat împreună, mult mai încet acum, pentru că erau aproape singurele cuvinte pe care le știau de fapt. „Good times never seemed se good”.

20.

8/50: Operarea automobilelor

— Deci nu ai fost niciodată la volanul unei mașini? a întrebat Jonah.

Esther stătea pe scaunul șoferului în oribila dubă din anii ’80, de culoarea dovleacului, a lui Holland Smallwood, refuzând să pornească motorul pentru că nu voia a) să se omoare și b) să fie omorâtă de tatăl lui Jonah.

— Am încercat o dată, dar am avut un atac de panică, așa că am adăugat asta pe listă și nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

— Fă-mă să înțeleg. Cum te apropii să eșuezi la ceva, decizi că nu o să mai faci lucrul ăla niciodată?

— Exact. Așa pot să mă simt foarte, foarte bine știind că nu am eșuat vreodată la ceva. E perfect sănătos din punct de vedere psihologic. Sunt un geniu.

— O să înveți azi, a zis el, făcând un semn spre schimbătorul de viteze. Holland conduce o mașină manuală.

— Nu pot să conduc o mașină manuală.

— Frate, tata e semiretardat și tot poate să conducă o mașină manuală, așa că poți și tu.

— Nu poți să zici cuvântul retardat. Nu e social acceptat. În plus, dacă fac accident, o să mă omoare Holland.

— Nu, *pe mine* o să mă omoare Holland. Apoi pe tine. Apoi pe întreaga ta familie. Așa că ai suficient timp să fugi în Mexic înainte să înceapă să te caute. Pornește motorul.

— Nu.

— Esther, uită-te la costumul tău. Uită-te cine ești azi. Ar fi fost *Kill Bill* interesant dacă Mireasa nici măcar nu ar fi vrut să conducă o mașină?

Esther s-a uitat în jos la costumul de piele galben cu negru pe care îl alesese pentru azi și a respirat adânc.

— Canalizează energia Umei, a spus și a dat din cap. Canalizează șmechera din tine.

Sincer, la început nu a fost atât de rău. Esther nu era un șofer atât de groaznic pe cât își amintea și, deși nu avea nicio cincime din coordonarea necesară să conducă un vehicul motorizat, nu s-a ciocnit de nimic. Jonah a

ținut-o departe de trafic și de intersecții, ca să nu trebuiască să se oprească și să pornească prea des. Au mers în mare parte pe drumurile mai înguste de la marginea orașului, unele care erau lungi și drepte și nu aveau semne de circulație sau semafoare.

Poate ziua s-ar fi încheiat diferit dacă nu dădeau de un mall în construcție la periferie și, evident, de tot șantierul din jur care facilita construcția monolitului de beton.

O femeie cu vestă fosforescentă le-a făcut semn să oprească în timp ce un camion a trecut dintr-o parte a șantierului în cealaltă. Esther s-a trezit în fața unui șir de mașini. În timp ce aștepta, și-a reglat oglinda retrovizoare, cât să le poată număra pe toate. Erau șase, dar cu fiecare secundă se adunau tot mai multe.

— Nu pot să fac asta, a zis încet în timp ce a făcut contact vizual cu un bărbat din spatele ei. Fă schimb de locuri cu mine.

— Ce?

— Sunt prea mulți oameni care *se uită* la mine. Cu toții *mă privesc*.

— Nimănui nu îi pasă, Esther.

— 0 să fie furioși dacă mă mocăi.

— Uite, ne face semn să mergem. Hai.

Și chiar asta s-a întâmplat. Femeia a întors semnul cu STOP, care acum arăta ÎNCET și le făcea semn să treacă.

Esther a băgat mașina în viteza întâi, dar a luat prea repede piciorul de pe pedala de accelerație și mașina s-a poticnit. Bărbatul din spate a claxonat. Femeia a făcut un pas în spate și a râs.

— Ți-am zis că nu pot s-o fac, la dracu'! a zis Esther.

Privirile șoferilor din spate erau ca niște reflectoare care îi făceau sângele să fiarbă.

— Ba poți, Esther, a zis Jonah și probabil părea panicată, pentru că a apucat-o de umeri și a vorbit clar și răspicat.

Pielea ei oscila de la fierbinte la foarte rece. Degetele îi amorțiseră într-un mod bine cunoscut.

— Ascultă-mă. *Poți* să faci asta.

Șoferul mașinii din spatele lor a apăsat iar pe claxon. Jonah a deschis geamul.

— Vrei să ies la tine? O să ies la tine, tâmpitule! E începătoare!

Esther a pornit iar mașina și a băgat-o în viteza întâi. Simțea cum o curea din jurul pieptului ei se strânge tot mai tare, storcându-i coastele din ce în ce

mai mult. Încerca să deblocheze pedala de accelerație, dar picioarele îi tremurau și transpira în costumul de piele galbenă și soarele bătea puternic prin parbriz, arzându-i pielea. Nu avea aer.

Mașina a zvâcnit în față și motorul a tușit. O oprire violentă. Mai mulți șoferi din spatele lor au claxonat la unison. Esther nu și-a dat seama că hiperventila până nu a mai putut să respire. Mâinile îi tremurau și nu mai putea să respire.

Nu mai putea să respire.

Nu mai putea să respire.

Jonah ieșise deja din mașină și era aplecat deasupra ei, încercând să îi scoată centura de siguranță. Mașina era un cuptor și pielea o ustura și toată lumea se uita la ea, toată lumea putea să vadă. Furnicăturile din degete au urcat mai departe pe brațe și pe gât, unde niște mâini invizibile o strângeau de esofag.

O să mori, o să mori, o, Doamne, o să mori.

Asta era. Toate săptămânile alea în care căutase Moartea și uite că în cele din urmă se hotărâse să apară, iar singurul lucru la care se putea gândi Esther era ce idee proastă era asta și cum chiar nu voia să moară.

Mașina se mișca acum și obrazul îi era apăsat de pielea fierbinte și crăpată a scaunului din spate. Nu își amintea cum a ajuns acolo. Timpul se deformase. O dată la câteva secunde, auzea zgomot de apă curgând, ca mai apoi să își dea seama că era doar voma ei. Nici măcar nu se cutremura. Curgea din ea fără efort și picura pe jos.

O să mori, o să mori, o să mori.

Apoi mașina s-a oprit și Jonah a tras-o de pe bancheta din spate. A lăsat-o sub un copac.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, a reușit să spună printre suspine, dar Jonah deja plecase și se întreba dacă avea să o lase să moară, așa cum îi făcuse Bill Miresei, ceea ce era corect, s-a gândit ea; la urma urmei, vomitase în mașina tatălui lui.

De fapt, se mira că îi luase atât de mult să se sature de ea. Câte atacuri de panică poate să aibă cineva de față cu tine până când decizi că e o cauză pierdută? Prea fragilă. Prea mare bătaia de cap. Prea dureros. Nu făcuse și ea exact același lucru cu tatăl ei? De ce să nu aibă parte de aceeași soartă?

Esther s-a uitat în jur, sigură că Jack Horowitz era acolo să îi fure sufletul nemuritor, și a fost cuprinsă de panică din nou.

Dar Jonah s-a întors cu o sticlă de apă rece într-o mână și cu o cutie de șervețele în cealaltă și s-a lăsat jos, lângă ea, în timp ce Esther și-a scos jacheta galbenă și s-a întins pe iarbă, încercând să își potolească respirația.

— Ești bine, ești bine, a zis el, făcându-i comprese cu șervețele umezite.

Poate nu atunci, poate nici data viitoare sau cea de după, dar în cele din urmă Jonah avea să se sature de ea. În cele din urmă, avea să devină frustrat din cauza incapacității ei de a fi normală și avea să plece. Poate dacă ar fi sexi sau încrezătoare sau dacă tenul nu i-ar fi un teren minat de pistrui, atunci poate ar putea compensa faptul că e nebună și defectă și ciudată. Dar așa, nu era nimic suficient de atrăgător la ea ca el să vrea să treacă prin toate astea o vreme îndelungată.

Oamenii se satură de problemele psihice când își dau seama că nu le pot repara.

— Dormitorul tău, a zis el.

— Ce?

— Asta e pe locul patru. Pe lista celor mai interesante lucruri la tine. Dormitorul tău.

— Asta e chiar penibil. Pur și simplu inventezi din mers, nu?

— Da, încerc să nu mă las nici eu dus de val.

— Probabil pe locul întâi e ceva gen forma unghiilor tale de la picioare sau pe-acolo.

— Neah, asta e sigur pe trei. Chiar ai niște unghii foarte drăguțe la picioare.

Când, în sfârșit, s-a simțit suficient de bine ca să se ridice, Jonah i-a zis:

— O să te duc acasă.

Esther a dat din cap.

— Nu acasă.

— OK… Păi… Ți-am arătat locul meu preferat. Ce-ar fi să mi-l arăți și tu pe-al tău?

S-au întors în mașina care acum mirosea a vomă (a condus Jonah, bineînțeles) și ea l-a ghidat până au ajuns la parcarea de la mall.

— Da… e o parcare, a zis el în timp ce parca.

Esther încă mai tremura și mai transpira și nu era chiar bine. Naiba să le ia de atacuri de panică.

— Când aveam unșpe ani, mama ne-a adus aici în dimineața ajunului de Crăciun.

— Pentru niște cumpărături de ultim moment?

— Nu chiar. Ne-a spus în mașină că în anul ăla nu a apucat să ne cumpere cadouri. Tata intrase în pivniță de două luni, Reg era deja la Lilac Hill și ea fusese concediată, așa că nu aveam bani. *Deloc.* Nici măcar pentru mâncare.

— Și cum e asta o amintire fericită?

— Am petrecut toată ziua împreună aici, doar noi trei. Am tot mers în sus și în jos prin parcare, de la etaj la etaj și am adunat tot mărunțișul pe care l-am găsit. Nu am strâns mult, doar câțiva dolari, dar după-masa aveam deja suficient cât să luăm câte un om de turtă dulce fiecare. Mama nu a avut destul cât să își ia și ea unul, așa că a păstrat monedele găsite; a spus că aduc noroc. Nu a vrut să ia nici măcar o gură din desertul nostru și, mai târziu, când am ajuns acasă, a plâns toată noaptea.

— Spune-mi dacă îmi scapă ceva, dar tot nu reușesc să înțeleg cum te-ai simțit bine atunci.

— E ultima amintire pe care o am cu *ea,* cea pe care o știam. Ultima dată când am fost o familie adevărată, înțelegi? Chiar dacă tata era deja în pivniță, din cine știe ce motiv, eu și Eugene credeam că avea să iasă în dimineața de Crăciun, să ne facă o surpriză. Lui tata îi plăcea Crăciunul mai mult decât nouă și niciodată nu ratase vreunul. Nu ne păsa că nu primeam niciun cadou sau că ne petreceam Ajunul Crăciunului scotocind după monede, pentru că o aveam pe mama, iar tata urma să ni se alăture a doua zi și am mâncat turtă dulce la cină. Viața era destul de mișto.

— Tatăl vostru nu a ieșit din pivniță.

— Cred că asta a distrus-o. Crăciunul. Faptul că a tot așteptat ceva ce nu a mai venit. Am mâncat la mătușa Kate în fiecare seară timp de o săptămână și apoi mama a câștigat trei mii de dolari la aparate. Monedele norocoase pe care le găsise chiar i-au purtat noroc. Sfinte, a venit acasă cu atât de multe cadouri de Crăciun întârziate: telefoane și cărți și un festin, tot ce își dorise să ne cumpere și nu putuse. Singurul lucru pe care și l-a luat pentru ea a fost un medalion cu ochi de tigru, ca să-i poarte noroc. Nu o urăsc pentru ce a devenit. Vreau, dar nu pot. O iubesc prea mult. Asta e problema. Asta e problema cu dragostea. Odată ce iubești pe cineva, oricine ar fi, mereu îl vei lăsa să te distrugă. De fiecare dată.

Chiar și cei mai buni oameni ajung să îi rănească pe cei pe care îi iubesc.

— Accidentul în care a murit mama a avut loc imediat după ce s-a născut Remy, a zis Jonah încet. În ziua când am dispărut de la școală. Ziua îndrăgostiților. De-asta am plecat. Am fost luat de la școală înainte de pauză. Totul s-a dus naibii după ce a murit.

— Sfinte, Jonah, habar nu aveam. La dracu'. Îmi pare așa de rău.

În toți anii ăștia, o mică voce întunecată din mintea ei îi șoptise că Jonah plecase din cauza *ei.* Pentru că toți ceilalți copii o tachinau și erau răi și se săturase să fie singurul lucru care stătea între ea și cruzimea lor. Bineînțeles că asta nu era adevărat. Bineînțeles că Esther se considera centrul universului. Oamenii anxioși mereu au impresia că lumea se învârte în jurul lor, dar faptul că acum știa adevărul nu însemna că îi este ușor să renunțe să mai creadă în minciuna asta.

— Povestește-mi despre ea.

Jonah a zâmbit.

— Preda literatură, dar mereu a vrut să fie actriță. De-asta îl iubea pe Shakespeare atât de mult. Frate, jur, mi-a citit din Shakespeare înainte să îmi citească din cărți pentru copii. Și mi-a cumpărat primul set de acuarele când a văzut că sunt bun la artă. A fost singura persoană care nu a râs de mine când i-am zis că vreau să fac machiaj de film atunci când mă fac mare. Știi, i-am spus despre tine.

— Nu te cred.

— Ba da. I-am spus că se luau copiii de tine la școală, pentru că mă deranja asta. Și mi-a citit versurile astea: *Tirania trebuie să câştige un punct de sprijin pentru ca oamenii de bună conştiinţă să tacă.* Apoi mi-a explicat ce înseamnă și ce trebuia să fac. A doua zi a fost prima dată când am stat cu tine. Dar moartea ei l-a distrus pe tata. Era un om bun înainte, dar bănuiesc că durerea s-a transformat în depresie și și-a înecat depresia în alcool, iar alcoolul îl face un om rău.

Esther nu știa ce să zică, așa că a făcut singurul lucru de care era în stare: și-a pus mâna pe umărul lui Jonah și și-a sprijinit capul de el.

— Într-o zi, a spus el, toți se vor trezi și își vor da seama că părinții lor sunt niște simpli oameni, ca ei. Câteodată sunt oameni buni, câteodată nu.

Înainte ca Esther și Jonah să meargă acasă, fiecare a cumpărat o prăjiturică de la același magazin unde Rosemary Solar își dusese copiii cu șase ani în urmă. Esther s-a gândit că ar trebui să adauge turta dulce pe lista de gustări ilegale pe care le vindea la școală.

Lângă mașină, a văzut o monedă care sclipea în întuneric, dar niciunul dintre ei nu s-a oprit să o ridice.

∵

În acea noapte, Jonah s-a hotărât să rămână la familia Solar să mai petreacă timp cu tatăl ei. I-a spus că, dacă voia, era și ea invitată. Esther a

încercat să îl convingă să se răzgândească – nu era treaba lui Jonah să îl distreze pe tatăl ei dar el a refuzat, spunând că îi promisese deja lui Peter și că, în plus, nu îl deranja deloc să își petreacă seara într-o pivniță mucegăită, mai ales dacă așa putea să nu se ducă la el acasă. Holland nu se purta urât cu Remy, a zis Jonah. De fapt, abia o băga în seamă.

Jonah a plecat pe la asfințit și s-a întors jumătate de oră mai târziu cu o sticlă scumpă de scotch. Esther nu l-a întrebat cum a făcut rost de ea. Apoi și-a luat pisica, a pus-o în jurul gâtului precum o eșarfă, ca de obicei, și s-a dus în pivniță.

Odată ajunși jos, Esther s-a bucurat că Jonah a vrut să rămână. Toate gunoaiele, care în mod normal erau aruncate în grămezi periculoase, fuseseră date la o parte și aranjate frumos. Podelele erau curățate. O masă fusese aranjată cu trei scaune înjur, iar o bucată de material, care în mod normal era atârnată pe perete, era folosită drept față de masă. Peter strălucea, jumătatea împietrită a corpului lui sclipea ca lemnul lustruit, în lumina difuză. Esther putea să vadă inelele de vârstă care i se formaseră sub piele, iar venele lăptoase prin care curgea parcă sclipici alb pudraseră lemnul mai întunecat.

Peter se spălase pe cap și își aranjase barba. Le-a spus că nu mâncase nimic altceva în afară de fasole și orez de patru săptămâni, ca să poată să justifice faptul că avea să își cheltuie economiile atent drămuite pe o singură masă. Esther și Jonah s-au oferit să plătească mâncarea thailandeză pe care o comandase, dar Peter nici nu a vrut să audă.

Au stat ore întregi. Jonah era același Jonah pe care îl văzuse prima dată la rafinăria de nichel, cel cu o băutură în fiecare mână, spunând o poveste grandioasă unei mulțimi de oameni. Cel care picta strălucirea galaxiei ca să mascheze întunericul care se ascundea în el.

Peter îl adora, asta era clar.

— Ar trebui să mai facem asta, a zis el, ridicând brațul bun pentru un toast. Pentru prieteni noi.

Au ridicat și ei paharele de scotch.

— Pentru prieteni noi, au zis ea și Jonah împreună.

În timp ce se uita la ei, Esther s-a gândit că poate o judecase pe mama ei prea aspru pentru faptul că nu îl părăsise pe tatăl ei, în ciuda durerii constante pe care i-o pricinuia.

Poate să te îndrăgostești și să rămâi îndrăgostit de cineva, chiar dacă nu vrei, nu era chiar dezastrul uriaș pe care și-l închipuise.

21.

9/50: Dracul în persoană, adică gâștele

În duminica dedicată 9/50, înainte ca Jonah să apuce să întrebe, Esther a ridicat mâna și i-a explicat de ce evita gâștele: a) gâștele de Canada au fost vinovate de prăbușirea avionului în râul Hudson și b) gâștele sunt niște creaturi diabolice, teribile și îngrozitoare.

— Pentru prima dată, a zis Jonah, în timp ce scotea niște mănuși de bucătărie din ghiozdan, pe care și le-a lipit cu scotch la încheieturi, sunt de acord cu tine.

A analizat-o cu privirea, atent la armura ei de Stormtrooper.

— Ți-am luat mănuși și ochelari, dar se pare că nu o să ai nevoie de ele.

— M-am mai luptat cu gâște și înainte, a zis ea în timp ce își punea casca, rugându-se la Marele crater din Carkoon să fie suficientă ca să îi apare fața de ciuguleli. Nu o să mai dau nas în nas cu ele nepregătită.

— Ești gata?

— De gâște?

Vocea i se auzea înfundat și respirația îi era fierbinte, dar nu îi păsa, pentru că *gâște.*

— Nu. Hai să mergem.

Au mers la parcul de lângă casa ei, unde gâștele locului erau făcute din ciocuri și ură. Accesul la iaz fusese restricționat de aproape zece ani, de când păsările au încercat să omoare un copil. Peste tot pe iarbă erau semne pe care scria ATENȚIE: GÂȘTE AGRESIVE.

Aveau să moară.

— Gâștele sunt singurele păsări care au ucis un om, a zis Esther în timp ce Jonah își lega GoProul de cap.

— Nu e adevărat.

O gâscă s-a uitat fix la ea și a hâsâit, chiar dacă erau la mai bine de cincisprezece metri distanță.

— Sunt *aproape sigură* că e adevărat. Ne așteaptă.

Jonah și-a făcut cruce și a scos o grisină din ghiozdan. Și-au făcut semn unul altuia, conștienți de faptul că acesta ar putea să le fie sfârșitul.

Cum vedea Esther lucrurile în capul ei: un cadru inițial, cu ea și Jonah pe jumătate de ecran, hoarda de gâște pe cealaltă jumătate, în timp ce mărșăluiau spre păsări pe melodia lui Carl Orff, „O Fortuna”. Încep să alerge; la fel și gâștele. Strigăte de luptă se aud de ambele părți. Jonah ridică grisina și țipă „PENTRU OMENIRE!”. Apoi un cadru de sus, arătând armatele gata de coliziune și cum cei doi războinici sunt, evident, în minoritate numerică. Un cadru de detaliu cu casca ei de Stormtrooper. Un cadru de detaliu cu fața unei gâște, însetată de sânge (așa cum arată ele mereu). Și apoi cadrul pe care îl așteaptă toți: armatele lor se întâlnesc la mijloc, două valuri tsunami care se izbesc și peste tot zboară pene în timp ce gâștele îi atacă.

Înapoi la realitate: Esther l-a pierdut pe Jonah în carnagiu, dar l-a auzit țipând:

— Luați pâinea, nenorocitelor. Luați naibii pâinea!

Păsările erau peste tot, ciugulindu-i costumul de plastic, încercând să îi găsească slăbiciunea din armură. Hâsâiau nebunește, cu gâturile alungite, dând frenetic din aripi, în timp ce încercau să decidă dacă să mănânce grisina sau să îi ucidă pe intruși sau ambele.

— Sunt prea multe. Retragerea, retragerea! a strigat Esther.

Acela a fost momentul când o gâscă l-a mușcat pe Jonah de gleznă și l-a doborât. A țipat și s-a prăbușit grămadă, cu pieptul și brațele expuse furiei mulțimii de ciocuri.

— Du-te fără mine! a spus între două mușcături de gâscă. Du-te fără mine!

— Negativ, Ghost Rider.

Încurajată de adrenalină, Esther s-a avântat în tornada de păsări diabolice și l-a luat pe Jonah de sub brațe. Dar gâștele erau rapide și știau să se răzbune, așa că, deși l-a târât prin jumătate de parc, tot s-au ținut după ei, hâsâind și fâlfâind din aripi ca o simfonie a răului. În cele din urmă, gâștele au hotărât că erau prea departe de teritoriul lor și au încremenit pe peluză, pregătite să răspundă unui nou atac al intrușilor. Esther i-a dat drumul lui Jonah și s-a prăbușit în genunchi, respirând greu pe sub cască. A aruncat cât colo mănușile și casca, pentru a-i sfâșia cămașa lui Jonah, să vadă dacă nu cumva era rănit. Gemea și se văita pe jos, bolborosind întruna:

— Nu-mi simt picioarele.

Avea trei bășici însângerate pe umeri și vreo zece pe picioare, acolo unde îl mușcaseră gâștele, dar, în afară de asta, nu a văzut nicio rană serioasă.

S-a uitat fix la gâște. „O, Fortuna” a început să îi răsune din nou în minte.

— Asta nu se termină aici, a zis, clătinând din cap. O să vină după noi când ne așteptăm mai puțin.

Jonah s-a ridicat, șchiopătând. O gâscă l-a hâsâit, ceea ce l-a făcut să tresară.

— Frate, dracu’ să le ia. Dracu’ să le ia de gâște.

22.

Și adulții se mai miră de ce beau adolescenții

La gradul de alertă 2 s-a trecut câteva zile mai târziu. Casa fusese încet-încet golită de mobilă, ceea ce însemna că Rosemary era într-o pasă proastă, dar asta nu era nimic nou. Banii de la aparatele de noroc erau ca mareea: veneau, plecau, veneau, plecau. Într-o zi bună, casa abunda de mobilă și electronice și mâncare, apoi începeau iar să dispară pe măsură ce banii se împuținau și zeii jocurilor de noroc luau înapoi ce dăduseră. Chiar și cu salariul de horticultor al lui Rosemary, somările cu privire la împrumuturi începeau să se acumuleze.

Mătușa Kate a sunat pe la cinci după-amiaza ca să vorbească cu Rosemary, lucru pe care îl făcea doar când Rosemary îi datora o sumă importantă de bani. Esther a făcut ce trebuia: a plâns. Nu era greu. Nici măcar nu a trebuit să se prefacă. Simțea cum mareea se retrage mai repede decât înainte și cum îi luă fiecare fărâmă de viață odată cu ea. O astfel de maree însemna un singur lucru: se apropia un tsunami și avea să distrugă totul în calea sa.

Când Kate a închis în cele din urmă, Esther a așteptat-o pe Rosemary toată după-masa și aproape toată seara. Nu avea mâncare în casă, efectiv nu era nimic, iar mama ei îi promisese că o să aducă pizza.

— Nu vine, Esther, i-a zis Eugene când Esther a sunat pentru a noua oară. Dacă ar fi vrut să vină acasă, ar fi fost deja aici.

La ora unsprezece, cu stomacul chiorăindu-i de foame, Esther s-a hotărât să îi trimită mamei ei un mesaj pasiv-agresiv.

ESTHER:
Nu îți face griji pentru cină,
dacă e prea mare bătaie de cap

ROSEMARY:
OK x.

ESTHER:
A, deci ACUM vezi telefonul?

ROSEMARY:
Scuze, am treabă x

Esther voia să îi trimită mesaje în care să scrie *Nu îți dai seama cât de mult îți rănești familia?* Și *Du-te naibii de egoistă!,* dar știa că asta ar face-o pe Rosemary să plângă, apoi Esther s-ar simți prost și nu ar ajuta oricum la nimic.

Întreaga situație o făcea atât de furioasă, încât a decis să sfâșie ceva, să zgârie ceva, să rupă ceva în bucățele. Se întreba dacă asta simțea și Eugene înainte să își străpungă pielea cu o lamă de ras. S-a gândit să încerce. Trebuia să existe un motiv pentru care făcea asta. Poate se simțea bine? În cele din urmă, s-a mulțumit să dea pe gât un sfert de sticlă de votcă, fapt ce i-a produs o cu totul altă durere, genul ăla de Doamne-Dumnezeule-ficatul-meu. Ce altceva să distrugi dacă nu pe tine însuți?

I-a trimis un mesaj lui Jonah.

ESTHER:
Ce faci acum?

JONAH:
Pictez. Tu ce faci?

ESTHER:
Contemplu ideea de alcoolism ca o formă
pertinentă de revoltă adolescentină.

JONAH:
Adu-ți revolta aici. Nimeni nu
ar trebui să se revolte singur.

Așa că fix asta a făcut. Eugene a dus-o cu mașina la Jonah, unde au parcat cu patru case mai jos și s-au strecurat prin curtea din spate, ceea ce s-a dovedit a fi complet inutil, dat fiind că tatăl lui Jonah nu era acasă.

Au băut în spatele casei, în frig, până când totul a devenit amuzant, iar Jonah a pictat pagină după pagină, în culori care treceau de la strălucitoare și frumoase, cât era încă treaz, la niște spirale sobre și fără formă, când s-a îmbătat. Eugene i-a descris fantasmele pe care le vedea în întuneric, iar Jonah le-a pictat și pe ele, creaturi monstruoase cu ochi albi, strălucitori și piele făcută din smoală care picura.

O vreme, Jonah a lucrat la portretul lui Esther. Eugene s-a uitat peste umărul lui și a zis:

— E doar o…

Jonah i-a făcut semn să tacă.

— Nu strica surpriza.

— Nu înțeleg, a spus Eugene, încruntându-se, dar Jonah a clătinat din cap.

— O să înțeleagă ea, frate, a zis. O să înțeleagă *ea.*

Esther a roșit și și-a strâns buzele ca să nu zâmbească larg.

Mai târziu, când s-a terminat ședința de pictură, Jonah s-a așezat lângă ea, desenând cercuri pe palma ei, cu degetele stropite de vopsea. Esther a luat o gură de votcă și a lăsat toată furia să se reverse. Le-a spus că a doua zi avea să o confrunte pe mama ei. Avea să o facă, avea să o facă, avea să zică ceva.

S-au întors acasă la răsărit, fără să fi dormit deloc. Esther nu l-a întrebat pe Eugene dacă era suficient de treaz cât să fie la volan, pentru că se gândea că dacă nu era – dacă era în stare de ebrietate – poate atunci avea șanse să atragă în sfârșit atenția Morții.

Eugene *era* treaz sau cel puțin suficient de treaz încât să conducă fără să lovească ceva, așa că au ajuns acasă fără vreo vizită din partea Îngerului Morții. Era o dimineață rece – își putea da seama după ghirlandele de gheață atârnate în copacii din curtea lor –, dar ea nu putea simți nimic, deși conduseseră cu geamurile deschise. Mașina lui Rosemary era parcată în fața casei, ceea ce însemna că venise acasă și fie a) văzuse că lipseau copiii ei și nu îi păsa sau b) nici măcar nu se obosise să verifice dacă sunt în pat sau nu.

Esther nu era sigură care variantă era mai rea. A trântit ușa de la mașină și a mers apăsat, prin clinchenit de amulete, până în casă, furioasă și alcoolizată și gata să îi zică mamei ei exact ce credea despre ea.

— Esther, nu, i-a zis Eugene când a închis ușa de la mașină.

— De ce naiba nu?

— Nu crezi că se simte oricum suficient de rău? Dacă țipi la ea, nu ajuți pe nimeni.

— Mă ajută pe *mine* să mă simt mai bine.

Odată ajunsă înăuntru, a găsit-o pe mama ei ghemuită în hol, cu o pernă sub cap și o mână pe ușa portocalie care ducea spre „mormântul” soțului ei. Toată furia a părăsit-o pe Esther. Rosemary își ținea cealaltă mână pe piept, strângând medalionul în care era o poză cu ea și Peter în ziua nunții. Pe jos, sub pernă, erau presărate frunze de salvie pe care erau scrise dorințe. *Eliberați-l,* era scris pe toate. *Eliberați-l, eliberați-l, eliberați-l.*

Asta era dovada clară a dezastrului pe care îl poate provoca iubirea. Un memento al faptului că, dacă lași pe cineva să îți intre în suflet, nu faci altceva decât să îi dai puterea să te distrugă în cele din urmă.

Esther voia să o trezească pe Rosemary. Voia să o facă să se simtă prost pentru starea în care ajunsese. Voia să știe de ce stătea într-o relație care aproape o devastase. Voia ca veninul din ea să mocnească în venele mamei sale și să o ardă din interior. Dar apoi a observat cât de roase îi erau vârfurile degetelor.

Cum o vedea Esther pe mama ei: peste tot pe piele – pe urechi, pe nas, pe gât, peste tot – erau mici găuri de descompunere, de parcă fusese mâncată de termite. Casele infestate cu termite sunt roase și încep să se prăbușească sub propria greutate. Esther se întreba dacă același lucru era valabil și pentru oameni.

— Vezi asta? i-a zis lui Eugene în timp ce a atins buricele firave ale degetelor lui Rosemary. Fărâme de piele și bucățele de os.

— Mama noastră e făcută din lemn.

Înapoi la realitate. Eugene dispăruse. Esther l-a căutat prin tot parterul și prin curte, dar nici urmă de el. După jumătate de oră de căutări, a renunțat și a luat o pătură de pe pat ca să își învelească mama. Rosemary s-a foit puțin, dar nu s-a trezit.

— Vrei să mergi la școală? a spus Eugene când a reapărut din eter, trei ore mai târziu.

Niciodată nu mai petrecuse atât de mult timp invizibil. Când s-a întors, mirosea a pământ umed și a lemn și a ceva întunecat, parcă din altă lume, pe care Esther nu îl putea identifica. S-a întrebat unde mergea când nu era aici; s-a întrebat dacă voia cu adevărat să știe.

— E aproape miezul zilei, i-a zis, uitându-se la el de pe canapea, cu Fleayoncé, acea băltoacă de blană și căldură ghemuită pe stomacul ei. Deci nu.

Eugene și-a verificat telefonul. Esther l-a văzut pâlpâind de câteva ori până să redevină din nou solid.

— A.

S-a uitat în jur.

— Înseamnă că am pierdut noțiunea timpului.

Apoi s-a dus încet în camera lui și a dormit toată ziua ca să alunge mahmureala. Nici măcar atunci când s-a trezit, mama lor nu a venit să-i verifice.

23.

Sărutul rece al morții

Centrala s-a stricat în weekendul de dinainte de Ziua Recunoștinței. Esther s-a trezit tremurând în pat, cu respirația ca un nor care îi atârna deasupra gurii. Casa era veche și întunecoasă – nici măcar lămpile și lumina lumânărilor nu păreau să poată clinti greutatea întunericului. Eugene plutea în dreptul ușii ei, un spirit răzbunător trezit de frig: părea că plânsese.

— Nu avem căldură, a zis. Totul e mai întunecat când e frig.

— Nu poți să dormi? a întrebat Esther.

Eugene și-a frecat mâinile, avea pielea de găină.

— Eu nu dorm niciodată. Pot să vin aici?

Esther a dat din cap și Eugene a venit și s-a ghemuit cu spatele la ea. Tremura. Esther și-a dat seama că plângea. Se simțeau mici fiori din partea cealaltă a patului, șocuri ale cine știe cărui lucru îngrozitor care îl făcuse atât de disperat încât să vină în camera ei. Esther și-a pus palma pe coastele subțiri care i se simțeau prin spate și a sperat ca el să poată simți liniștea pe care mereu reușea să i-o transmită.

— De ce ești trist? a șoptit ea.

O întrebare inutilă, poate. Erau atât de multe motive, luând în calcul ruinele la care fusese redusă familia Solar. Cu toate acestea, oricât de rea ar fi fost situația, Esther nu simțea nevoia să își cresteze pielea.

Mai era ceva care îl chinuia pe Eugene. Ceva mai profund.

— Nu știu, a șoptit la rândul lui. Pur și simplu așa sunt eu.

Esther nu avea cum să repare asta. Nu avea cum să îl ajute. Nu avea cum să-l facă pe Eugene să nu mai fie trist, așa cum nu putea să-i schimbe culoarea ochilor sau a părului. Existau remedii temporare pentru lucrurile astea – vopsea, lentile de contact – dar, de fapt, lucrurile așa rămâneau. Nu avea cum să-l ajute, nu știa cum să-l ajute și asta o omora.

Nu era prima dată când își dorea ca rănile lui să fie mai evidente. Ca infecția din mintea lui, care îl făcea să se simtă așa, să poată fi văzută, să poată fi alungată, să poată fi cusută și acoperită cu un bandaj, ca orice altă rană.

Eugene era mereu în alertă, chiar dacă nu se întâmpla nimic care să îl sperie. Aștepta mereu ca o față să se ivească din vreo oglindă din spatele lui. Aștepta mereu ca un demon să îi înșface glezna care nu era acoperită bine de pătură. Aștepta mereu ca luminile să se stingă și un criminal în serie să îl urmărească din spatele unor ochelari cu infraroșu.

Pentru copiii de la școală, cei care erau atrași de magia lui, era un băiat înalt și întunecat și frumos, un vrăjitor învăluit în mister.

Pentru Esther, era o figură subțire, ca o bomboană de zahăr întinsă prea mult. Și în spatele lui, târându-l înapoi, în jos, o masă neagră și densă, o creatură din smoală care tot creștea și pe care Eugene o confrunta cu toată puterea, dar pe care nu avea să o înfrângă niciodată. Eugene nu exista fără întunericul dinăuntrul lui. Și poate tocmai asta era problema.

Poate lui Eugene nu îi era frică de întuneric.

Poate lui Eugene îi era frică de întunericul care sălășluia în el însuși.

∵

Când Esther s-a trezit iar de dimineață, holul era acoperit de gheață. Rosemary stătea în bucătărie, învelită într-o pătură, cu mâna încolăcită în jurul unei căni de cafea aburinde. Capul lui Fred se zărea de prin straturile groase de haine, iar patru iepuri blănoși îi stăteau zgribuliți la picioare.

— Căldura, a zis ea, arătând spre florile de gheață de pe pereți, de parcă Esther nu ar fi observat. Nu mai merge.

În restul săptămânii a fost anormal de frig. Un ger năprasnic s-a abătut asupra întregului stat, făcându-și loc pe sub uși și prin crăpăturile din ferestre, dezvelindu-i și transformându-le degetele de la picioare în stane de piatră. Moartea era ocupată cu cei vârstnici, singuri în casele lor, și cu cei fără adăpost. Era ocupată cu leagănele nou-născuților, sărutându-i pe obraz ca să le infecteze plămânii micuți cu pneumonie. Era ocupată să hoinărească prin păduri veștejite, mângâind veverițe și iepuri și ratoni și vulpi care aveau să putrezească în vizuinile lor odată cu reîntoarcerea căldurii, trupurile lor micuțe fiind incapabile să se apere de frig.

Frigul venea și după familia Solar. Străbătea holurile din ce în ce mai goale ale casei lor întunecate. Li se furișa în oase și îi făcea să tremure în somn.

Luni, Esther deja tușea și nu își mai putea simți degetele.

Marți a cedat.

— Sună pe cineva s-o repare, i-a zis mamei ei, dârdâind.

În tot acest timp, tocmai ăsta fusese pariul: cine putea rezista în frig cel mai mult. Nu era prea corect, dacă luptai contra unui băiat fantomatic și a unei femei făcute din lemn.

— Plătesc eu. Am niște bani puși deoparte. Plătesc eu.

Rosemary chiar a zâmbit când i-a spus asta. A zâmbit pentru că știa că învinsese.

∵

Tipul de la căldură a venit cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, când Esther era singură acasă, după școală. L-a lăsat să intre și a stat în bucătărie, aproape de cuțitele de friptură, în caz că îi veneau ceva idei, dar el și-a făcut treaba prin casă fără să o atace, așa că s-a mai relaxat puțin. I-a spus că în mod normal nu lucra în această zi, dar o știa pe Rosemary de la cazinou.

Lucrurile nu stăteau deloc bine. Tipul s-a uitat prin țevile din casă vreo zece minute înainte s-o întrebe unde era mama ei. A început să îi zică numărul de telefon al lui Rosemary, dar deja îl avea, așa că a ieșit afară să o sune.

Esther a ascultat prin fanta de scrisori. A auzit doar jumătate din conversație.

— Tot sistemul e mort. Trebuie înlocuit cu totul. N-am mai văzut niciodată ceva așa de rău. Două mii, a zis apoi. Două mii cel puțin, iar asta pentru că suntem prieteni.

Esther a plecat înainte ca el să termine de vorbit. A mers la Jonah acasă. Ar fi trebuit să plece într-o drumeție, dar nu a reușit să își adune energia, așa că au stat în frig, în șanțul din fața casei lui, și s-au uitat la lumea moartă – copacii cu frunzele căzute, mașinile cu vopseaua sărită, gunoiul umed care se strângea pe peluzele oamenilor, cerul albicios și cețos.

Ce loc de rahat.

Jonah și-a pus brațul în jurul ei, deși știa că nu avea voie.

— Urăsc locul ăsta, a zis ea.

— Mie-mi spui.

— Te simți vreodată ca un trandafir care a răsărit dintr-o groapă de gunoi?

— Nu. Crezi că familia ta e groapa de gunoi? Sau orașul ăsta? Sau eu?

— Cum ai putea crede că am zis că ești un gunoi?

— Pentru că trandafir nu sunt sigur. Așa că probabil fac parte din groapă.

— Ești un trandafir. Ești cel mai frumos trandafir pe care l-am văzut vreodată.

— Nu mă mai curta atât.

Jonah i-a dat un ghiont în joacă, apoi i-a luat o șuviță de păr și a răsucit-o pe deget, uitându-se la ea contemplativ.

— O să scapi de aici, Esther.

— O să te iau cu mine.

— Sigur.

Apoi nu au mai spus nimic o vreme pentru că niciunul dintre ei nu știa să mintă.

∵

Când frigul și-a strecurat degetele lungi pe sub hainele lor, au intrat înăuntru. Jonah a mai lucrat la portretul ei o vreme, iar Esther a încercat să nu îl lase să vadă că plângea. Două mii. Două sute ar fi fost oricum mult, dar *două mii?* Două mii aveau să-i distrugă.

Jonah n-a zis nimic în timp ce strângea vopselurile și a venit să se așeze lângă ea, care era înfășurată într-o pătură. I-a șters o lacrimă de pe gene și și-a pus mâna pe obrazul ei, dar nu putea să zică nimic care să o facă să se simtă mai bine, absolut nimic, așa că nici măcar nu a încercat. Au adormit împreună, zgribuliți unul în celălalt, încercând să alunge frigul, visând la o altă viață, orice viață, numai să fie diferită de cea pe care o primiseră.

Esther s-a trezit, tresărind. Soarele apusese, iar un bărbat stătea deasupra ei și țipa. Nu a reușit să își dea seama exact ce urla, în afară de „TÂRFĂ” și „ÎNSĂRCINATĂ”. Jonah o împingea spre ușă și striga:

— Pleacă, pleacă, la dracu’, Esther, pleacă odată.

A mers ca prin vis, disperată să plece mai repede, dar fără să poată să își miște corpul greoi, adormit, pe cât de repede ar fi vrut.

Remy era în curtea din spate, se ascundea în iarba înaltă din spatele casei, ghemuită, nemișcată. Se uita la Esther, care se împleticea spre poartă, cu eșarfa în mâini.

Când s-a oprit în cele din urmă, i-a dat un mesaj lui Jonah.

ESTHER:
La dracu’. Îmi pare așa de rău.
La dracu’ la dracu’ la dracu’.
Nu ar fi trebuit să adormim.
Ești bine?
Zi-mi, te rog, că ești bine.

Apoi a așteptat în capul străzii până când s-au aprins felinarele și soarele a dispărut la orizont. Apusurile de toamnă erau preferatele ei, proaspete și

reci, o folie de sticlă pictată cu particule verzi în ultimele clipe de dinainte ca cerul să clipească și să se întunece. Era singura perioadă din an și singura perioadă din zi când simțea că magia aia, scoasă parcă din cărțile cu povești, putea să fie adevărată. Lumina untoasă a verii se dizolva, subția lumina, subția atmosfera, subția spațiul dintre realități.

Lucruri imposibile din alte tărâmuri puteau să alunece prin cer în nopți ca asta, Esther era aproape sigură.

S-a auzit ceva spărgându-se în casa lui Jonah. Sticlă. Esther a luat o gură de aer rece. Era ciudat că așa frumusețe poate să existe alături de atâtea lucruri urâte.

Jonah nu a mai ieșit. Nu i-a răspuns la mesaj. Lumina din spatele ferestrelor lui a rămas stinsă. Nimic imposibil nu alunecă prin cer în lumea noastră.

Esther a mers acasă prin întuneric, întrebându-se dacă nu cumva era lașă pentru că nu sunase la poliție sau pentru că încă mai visa la magie în ultimul an de liceu, când era deja al naibii de clar că magia nu există. Cel puțin nu pentru ea.

Amuletele au salutat-o în șoaptă când a trecut printre stejari. Ca de obicei, casa era inundată în lumină.

Rosemary era ghemuită pe canapea, dormea, cu fața umflată de plâns. Părea așa de micuță, ca un copil, cu inelele prea largi pentru degetele ei subțiri. În jurul ei erau aranjate boluri, fiecare umplut cu apă și ierburi care să aducă prosperitate: busuioc, foi de dafin, mușețel. Boabe de fasole i se scurgeau printre degete. Măsuri de urgență, menite să le aducă bani atunci când timpul nu era de partea lor.

Lui Esther îi venea să plângă când o vedea pe mama ei plângând. Ura nu doar faptul că erau faliți, ci și că tot ce atingeau părea să se înăcrească, să se spargă în bucățele în mâinile lor. Ura viața pe care o duceau. Ura aspectele pe care și le aleseseră singuri, dar și pe cele care se abătuseră asupra lor ca mătreața, neplăcute și nedorite. Ura faptul că nu putea să își scoată tatăl din mocirla care îi era acum viață, că avea să se înece acolo și că va trebui să-l vadă cum ia ultima gură de aer pentru că ea nu era de ajuns – nu era îndeajuns de puternică, îndeajuns de deșteaptă, îndeajuns de curajoasă, îndeajuns, îndeajuns, îndeajuns – ca să-l salveze.

Nu era de ajuns ca să îl salveze pe Eugene. Nu era de ajuns ca să îl salveze pe bunicul ei. Nu era de ajuns ca să îl salveze pe Jonah. Nu era de ajuns ca să se salveze pe ea însăși.

Dacă tata moare, s-a gândit în timp ce se uita la mama ei, *ea nu o să reziste. Dacă moare, ea va fi distrusă, la fel și familia noastră.*

Esther voia să o ignore. Voia să treacă pe lângă ea, să meargă în camera ei și să închidă ușa. Dar nu a putut. Nu a putut. Rosemary stătea acolo pe canapea, cu obrajii în palme, palidă ca o statuie, iar Esther voia să țipe la ea și să îi spună că era vina ei, vina ei, vina ei, dar nici asta nu a putut să facă. Magia primordială care le unea îi șoptea lui Esther și zicea *Alin-o.* Așa că Esther a mângâiat obrazul lipicios al mamei ei, încă umed și cald de la lacrimi. Rosemary a deschis ochii larg și s-a uitat la ea, iar un zâmbet timid și adormit i-a apărut pe față.

— Bună, scumpo, i-a șoptit, încă pe jumătate dormind.

— Bună, mama, a șoptit Esther la rândul ei.

S-a ghemuit lângă ea, și-a pus capul pe canapea și a lăsat-o pe Rosemary să își treacă degetele prin părul ei, așa cum făcea când era copil. Esther a inhalat mirosul mamei ei și a încercat să își aducă aminte când anume începuseră să se îndepărteze. Ruptura nu fusese bruscă, ci mai degrabă ceva ce se întâmplă centimetru cu centimetru, cât să nu îți dai seama cât de departe ai ajuns până când distanța nu devine de netrecut.

— Plătesc eu, a zis Esther încet.

A zis asta de două ori înainte să își dea seama că niciun sunet nu îi ieșea din gură, ci doar respirație. Și-a dres vocea.

— Plătesc eu.

— Ba nu, a zis Rosemary, dar Esther putea să simtă cum i se relaxau mușchii. Ai muncit din greu pentru banii ăia. Sunt pentru fondul tău de facultate.

— Mai e cineva.

Nu era o întrebare, pentru că întrebările sunt lucruri pe care le spui când vrei un răspuns, dar ea de a știa răspunsul.

— Cineva care ar putea să îți împrumute banii.

— Nu.

În noaptea aceea, Esther și-a folosit telefonul ca să îi transfere mamei ei banii cu care să repare căldura. Două mii de dolari. Aproape toate economiile din afacerea cu prăjituri, în timp ce Rosemary o săruta pe obraji, pe pleoape, pe frunte, Esther s-a întrebat dacă aveau să se mai apropie vreodată sau dacă distanța dintre ele avea doar să se mărească și mai mult, încet, atât de încet încât niciuna dintre ele să nu simtă suficientă durere cât să încerce să facă ceva.

— O să ți-i dau înapoi, a asigurat-o Rosemary pe fiica ei în timp ce își spăla mâinile cu ceai de mușețel. O să ți-i dau înapoi pe toți, promit.

Cum poți să salvezi oameni care se înecă în ei înșiși?

24.

15/50: Cadavre

Jonah îi dăduse mesaj lui Esther de Ziua Recunoștinței să îi spună că e bine, dar că nu va mai putea să iasă până duminică. Acum era duminică dimineață și Jonah era la ea acasă, la răsărit, stătea pe jos în camera ei și se uita prin cărțile de pe pereți de parcă erau ale lui.

Esther nu îl întrebase de ce a venit așa de devreme. De ce se strecurase pe geam, crezând că doarme, și de ce plânsese puțin pe jos, până când ea a ieșit în cele din urmă de sub pătură și s-a așezat lângă el, cu mâna apăsată ușor pe vânătaia de pe obraz. Jonah era talentat la machiaj, dar nu *atât* de talentat. Pielea îi pulsa de fiecare dată când o atingea. Ochiul îi fusese înghițit de față, prea violent ca să fie fals.

— Mi-am dat seama de un alt mod în care ne putem întâlni cu Moartea, i-a șoptit el în timp ce Esther își trecea degetele peste proaspăta lui vânătaie. Putem să eliminăm intermediarii. Să aducem Moartea direct la noi.

— Da?

— Aș putea să îl omor pe tata.

Glumea doar pe jumătate.

Esther a clătinat din cap.

— Nu-ți distruge viața. Nu din cauza lui. Ești așa de aproape să termini liceul și să pleci la facultate.

Jonah s-a tras puțin în spate și s-a uitat la ea de parcă ar fi fost o idioată, apoi a râs amar.

— Crezi că o s-o las pe Remy în casa aia, cu el? Crezi că Holland o să mă lase să plec? Nu înțelegi? Eu nu am cum să evadez. Până când nu crește Remy, orașul ăsta… e tot ce mă așteaptă.

— Dar… ești așa de talentat. I-ai spus mamei mele că vrei să ajungi la Hollywood.

— Da, mă rog, nu prea poți să le spui părinților unui prieten că nu ai niciun fel de opțiune profesională în afară de o slujbă la un fast-food până când sora ta e suficient de mare cât să plece la facultate. Asta e tot ce am, Esther. Asta – *a arătat spre echipamentul de filmare pe care îl adusese cu el*

– e probabil cel mai apropiat lucru de un film pe care îl voi face, cel puțin până când Remy va fi suficient de mare să plece de aici.

— Asta o să mai dureze.

— Mai puțin decât o condamnare la închisoare pentru omor, totuși. Astea sunt singurele mele opțiuni acum.

Esther și-a dat seama că încerca să o facă să râdă. Nu a râs.

— Tu ai pleca de lângă Eugene? a întrebat în cele din urmă.

Amândoi știau răspunsul.

Nu, nu ar pleca.

Esther i-a spus lui Jonah să își pună gheață pe fața umflată și apoi s-a dus înapoi la culcare, gândindu-se cum, în ultimele câteva luni, crezuse că acest băiat plănuia să o salveze, ceea ce nu putea să suporte, pentru că nu era o domniță la ananghie. Tot timpul ea a crezut că Jonah vrea să o salveze, dar acum era totul mai clar; amândoi, fiecare dintre ei, salvau de fapt rămășițe din celălalt.

La zece dimineața, după ce Jonah o gâdilase și o zgâlțâise jumătate de oră și i-o pusese pe Fleayoncé pe față, Esther s-a dat în cele din urmă jos din pat și a mers la bucătărie, unde a pregătit micul dejun (ceea ce era cam dificil, dat fiind că era puțină mâncare în casa Solar). Nu au vorbit despre ce discutaseră mai devreme sau despre vânătaia de pe obrazul lui Jonah sau despre orice altceva care ar fi putut să îi întristeze. În schimb, el a întrebat-o, pentru a patruzecea oară, cum anume aveau să vadă cadavre.

Esther se hotărâse să organizeze ea 15/50, în parte pentru că avea o idee bună, dar și pentru că se gândea că Jonah ar putea să dezgroape un cadavru și să-l aducă la ea în casă dacă l-ar lăsa de capul lui.

— Nu-ți face griji, i-a zis în timp ce îi desena o față zâmbitoare cu ultimele linguri de pilaf.

— Să știi că nu vreau să văd cățeluși morți sau mai știu eu ce, i-a răspuns el, stând pe jos în bucătărie, pentru că toate scaunele dispăruseră.

Esther se gândea că iepurii ăia nu aduc noroc deloc.

— O să fiu foarte supărat dacă mă duci să vedem cățeluși morți.

— Nu o să fie niciun cățeluș mort.

A făcut o pauză.

— Sunt aproape sigură. S-ar putea să fie niște bebeluși morți, totuși.

— Mă scoți la niște întâlniri tare ciudate.

Esther a încercat să nu zâmbească; nu puteai să nu îi admiri perseverența.

— Nu ieșim la întâlniri.

Jonah a râs.

— De ce spun asta toate iubitele mele?

Esther s-a îmbrăcat ca Rosie Mecanica[16] și apoi i-a spus lui Jonah cum să ajungă la Facultatea de Medicină, o mică universitate ce ajunsese cumva să aibă sediul în orașul lor. Campusul era liniștit în duminica de după Ziua Recunoștinței. Mai era câte un student ici-colo, dar, în rest, era pustiu.

— A, știu ce o să vedem, a zis Jonah, în timp ce se îndreptau spre bibliotecă. Studenții de la medicină nu sunt chiar morți, Esther. Da, poate arată ca niște zombie, dar încă mai au puls. Șocant, știu.

Ascunsă în spatele bibliotecii era clădirea micuță și înghesuită pentru care veniseră de fapt. Pe semnul de la intrare scria MUZEUL BOLILOR UMANE.

— Ce e asta? a întrebat Jonah.

— E un muzeu, i-a explicat Esther, al – fii pregătit – bolilor umane.

— Mulțumesc, domnișoara Evidență.

Se pare că Muzeul Bolilor Umane nu era nici el foarte popular duminica. Sau poate nu era niciodată foarte popular. Îngrijitoarea adormise în scaun, iar Esther a trebuit să sune la clopoțel ca să o readucă în simțiri.

Jonah a plătit biletele. Femeia le spusese că nu trebuie să atingă exponatele. Toate cele trei mii de obiecte dinăuntru proveneau de la oameni adevărați, cu vieți la fel de bogate și de complexe ca ale lor, așa că să le distrugă ar fi o lipsă de respect față de memoria lor și față de donația generoasă pe care o făcuseră la moartea lor.

Înăuntru, totul semăna mai degrabă cu un spital cu holuri reci și întunecate decât cu un muzeu. Nu era un loc chiar atractiv. Esther se așteptase să dea de podele de lemn și de pereți închiși la culoare și de inimi suspendate în borcane de sticlă. Realitatea era însă mult mai impersonală: podele de linoleum verde, pereți albi, rafturi de plastic și mostre de țesut monocrome, toate de o nuanță bolnăvicioasă de galben, din cauza procesului de conservare. Fiecare exponat era păstrat în formol și pus în casete dreptunghiulare de sticlă, așezate unele peste altele pe rafturi, ca niște figurine morbide.

Esther și Jonah s-au uitat în jur în liniște, oprindu-se din când în când la exponatele mai înfricoșătoare: o mână artritică, încolăcită ca un păianjen mort; un plămân negru ca noaptea, care aparținuse unui miner de la începutul secolului XX; un picior cangrenos, cu carnea putrezită și plină de cute, de la gleznă până la rotulă; un uter cu o tumoare care avea dinți și păr.

Și peste tot, peste tot erau semne ale Morții. Lucrase asupra fiecărei fibre, a fiecărui os, a fiecărei celule care se născuse doar ca să moară mai apoi în mâinile ei. Umbra Morții domnea peste toate lucrurile din clădire. Esther a clătinat din cap, întristată de toată distrugerea care o înconjura, atât de vastă și de dezolantă.

Fiecare dintre ei fusese cândva o ființă umană. Totalitatea fericirilor și tristeților lor fusese imensă. Amintirile pe care le avuseseră în mințile lor laolaltă ar putea să blocheze orice server din lume. Piciorul tăiat aparținuse unui om în carne și oase, un bărbat care respira, trăia, avea gânduri și amintiri și emoții. Felia aia de creier stocase cândva gânduri dobândite în decenii, care făceau din donator o persoană adevărată.

Atâta muncă pentru nimic. Părea imposibil ca o persoană vie să fie acolo și apoi să dispară pur și simplu. Atât de ineficient. O pierdere așa de mare, cumva.

Pentru că, la urma urmei, unde ajungea totul? Esther înțelegea prima lege a termodinamicii, că nimic nu e creat sau distrus complet și că toate bucățelele care alcătuiesc un om vor fi redistribuite altundeva la moartea lui, dar unde se duc amintirile? Bucuria? Talentul? Suferința? Dragostea?

Dacă răspunsul e „nicăieri”, atunci de ce naiba ne mai obosim atât? Care mai e rostul acestor bile cărnoase de conștiință, care mănâncă și beau și iubesc și se nasc din bucățele de univers?

— Cred că o să vomit, a zis Jonah, înecându-se la vederea sus-numitului uter, pe la jumătatea colecției.

— De ce nu plecăm de aici și mergem să mâncăm ceva? Ce zici de Taco the Town? a zis ea, arătând spre un picior tăiat, cu un neg plantar uriaș, crescut ca o conopidă din talpă, care părea surprinzător de asemănător cu mâncarea servită la camioneta de taco.

Jonah s-a uitat la el și a vomitat pe jos, în mijlocul holului, bucățele de ovăz de proastă calitate împrăștiindu-se pe rămășițele ținute în formol ale bolnavilor decedați. Esther l-a tras deoparte și s-a dus să caute niște apă, așa cum făcuse și el pentru ea când îi fusese rău. Și uite-așa, într-o duminică după-masă de decembrie, li s-a interzis să mai calce vreodată la Muzeul Bolilor Umane.

25.

17/50: Păpuși

În săptămâna de dinainte de Crăciun, lumea a devenit la fel de mohorâtă și de întunecată precum coșmarurile agitate ale lui Eugene. Ultimele frunze de toamnă căzuseră din copaci, frigul se așternuse ca o pătură peste oraș, iar Esther și Jonah căutau Moartea în continuare, în ciuda presiunii din ce în ce mai mari de la școală, SĂ ÎNVĂȚAȚI BINE ȘI SĂ AVEȚI REZULTATE BUNE, PENTRU CĂ, DACĂ NU, VIAȚA VOASTRĂ VA FI ORIBILĂ SERIOS NU GLUMIM.

Duminică, în ajun de Crăciun, cei patru s-au întâlnit la Hephzibah acasă, pe de o parte pentru că avea păpușile ciudate de care era nevoie ca să filmeze 17/50, dar mai ales pentru că la ea acasă era cel mai plăcut, iar părinții ei își vorbeau calm și una dintre bunicile ei aducea mereu chifle proaspete cu rom în ajun de Crăciun, suficient de tari ca să îi amețească puțin (sau cel puțin asta se întâmplase în școala primară). Cealaltă bunică aducea plăcinte cu sos de mere, încercând să fie o bunică mai bună decât cealaltă bunică, așa că adevărații câștigători erau stomacurile lor.

La Hephzibah, atmosfera de Crăciun era mereu așa cum trebuia să fie: caldă și aromată și festivă și foarte specifică Orientului Mijlociu (la urma urmei, de acolo venea Iisus). Familia Hadid, pe jumătate creștini, jumătate evrei, credea cu tărie într-o combinație de Crăciun și Hanuka și decora totul așa cum se cuvine.

Timp de zece ani, înainte să se nască Heph, părinții ei fuseseră corespondenți de război și trăiseră în multe orașe diferite. Casa lor era un catalog al locurilor în care fuseseră: pe jos erau covoare afgane cusute manual, în sufragerie erau așezate scaune balineze masive, cu spătare complicate, iar canapelele erau scandinave, cu un design minimalist care contrasta cu paravanul japonez, și vazele peruane erau împrăștiate peste tot.

Hephzibah se născuse la Ierusalim, dar își petrecuse primii câțiva ani de viață ba în Paris, ba în Roma, ba în Moscova și chiar făcuse primul an de școală în New Delhi înainte ca părinții ei să vină în State și să se stabilească aici. Tot mai călătoreau uneori în interes de serviciu, în special în Mexic și în Canada, iar Dan, tatăl lui Heph, chiar făcuse niște reportaje la începutul

războiului din Siria, înainte ca jurnaliștii să fie alungați de-acolo, dar în mare parte lucrau de acasă.

Au filmat toți patru 17/50 după cină, când se lăsaseră întunericul și frigul, iar pivnița în care Hephzibah își ținea jucăriile din copilărie era demnă de un film horror. Jucăriile fuseseră mutate jos la cererea lui Esther, pe la finalul școlii primare, când începuse să doarmă aici și nu reușea să închidă un ochi când se afla în aceeași cameră cu păpuși care erau evident create cu singurul scop de a deveni receptaculi ai unor demoni și nimic mai mult.

Jonah a convins-o să stea înconjurată de păpuși timp de cinci minute, cu lumina stinsă. Esther aproape că a început să hiperventileze inițial, gândindu-se la toate păpușile pe care le văzuse în filme și care se treziseră la viață și le tăiaseră gâturile oamenilor, dar cu cât petrecea mai mult timp cu ele, cu atât mai mult i se liniștea respirația. Nu se mișcau. Nu clipeau. Nu se apropiau de ea cu degetele lor micuțe de porțelan ca să îi scoată ochii atunci când nu era atentă.

În cele din urmă, când s-au scurs cele cinci minute, i-a părut rău pentru ele. Niște fetițe, înghețate în timp și lăsate singure în întuneric, cu zâmbetele pictate pe fețele nemișcate. Esther fusese cea care le condamnase la temnița asta cu ani în urmă, așa cum Moartea fusese cea care îi condamnase familia să trăiască în frică.

Când Jonah a aprins lumina, le-a dus pe fiecare în parte, una câte una, înapoi în lumea de la suprafață.

∵

Esther și Eugene au petrecut dimineața de Crăciun la Lilac Hill. Nu era o zi bună. Reginald căzuse în noaptea de dinainte – o sincopă –, iar astăzi îl durea tot corpul și nu își mai amintea de ce. Era sfâșietor. Ca atunci când bebelușii sau animalele sunt bolnave și nu le poți explica ce se întâmplă, așa că pur și simplu plâng întruna și vrei și tu să plângi pentru că nu poți face nimic, absolut nimic. Asistentele le-au spus că avea o vânătaie de la șold la subraț, care i se întindea pe jumătate de corp ca o furtună de culori, și că îi era greu să respire sau să stea drept sau să se miște prea mult. Patru coaste rupte.

Mâinile lui Reg tremurau așa de violent, încât nici măcar nu mai putea să mănânce singur; a trebuit să îi dea Eugene de mâncare. S-a înecat, pentru că boala îi crease dificultăți la înghițire, și a plâns aproape tot timpul cât au stat nepoții lui acolo, deși nu părea să le observe prezența sau să îi recunoască. Eugene s-a uitat pe fereastră aproape tot timpul, arătând la fel de rău cum se

simțea Esther. De parcă, dacă s-ar întâlni cu Moartea pe o alee întunecată, nu ar opune rezistență.

Erau câteva lucruri pe care Esther și le amintea despre Reg în ziua aia:

- Povestea pe care i-o spusese Rosemary, cum atunci când ea și Eugene erau bebeluși, Reg venea nepoftit aproape în fiecare zi să îi vadă. Cum îi luă din pătuț și îi trezea, chiar și atunci când dormeau, doar ca să le citească sau să se joace cu ei sau să îi scoată la o plimbare prin grădină, să le arate păsările și florile și copacii.
- Cât de mult îi plăcea lui Reg de Johnny Cash și cum îi cânta constant „Walk the Line" lui Florence Solar, deși nu putea deloc să țină ritmul.
- Faptul că, de câte ori a vrut să fugă de-acasă, îl suna pe bunicul ei, iar el venea să o ia și se prefăcea că o ajută să evadeze din această crâncenă tiranie. Felul în care se furișau împreună, ca niște spioni, deși Peter și Rosemary știau foarte bine că era și el acolo, și cum se duceau înapoi la Reg și la Florence acasă și mâncau crochete de pește, mâncarea preferată a lui Esther când era mică.

Înainte să plece, asistentele i-au luat deoparte și le-au spus că halucinațiile lui se înrăutățiseră, că îi speria pe ceilalți pacienți când le spunea că Moartea era alături de ei, că îl vizitase o dată când juca șah, că nu mai avea mult de trăit.

— Moartea vine aici? a întrebat Esther. Ați văzut-o?

Asistenta s-a uitat la ea de parcă era nebună, apoi i-a explicat din nou că demența cu corpi Lewy cauzează halucinații vizuale recurente și că nimic din ce spunea Reginald nu trebuia luat în seamă. Eugene a ridicat o sprânceană și s-a uitat la sora lui.

— Vrea să zică acum, când e bolnav, a spus ea după ce a plecat asistenta.

— Nu, vrea să spună că *niciodată.*

— Nu ai voie să crezi în demoni, dar în Moarte poți, i-a reamintit Esther.

Eugene s-a întors din nou la fereastră.

— Îți spun iar: cred în lucrurile pe care le văd.

∵

Când au ajuns acasă, nu îi aștepta niciun cadou; niciun brad și nicio decorațiune, dacă nu le numărați și pe cele atârnate în permanență. Esther a stat în dreptul scărilor care duceau în pivniță și a ascultat colindele de Crăciun care răsunau, întrebându-se dacă ar trebui să îi spună lui Peter că tatăl lui o lua razna. Ar conta? Ar fi mai dispus să se desprindă din pivniță și

să se aventureze afară sau iminența morții tatălui său l-ar îngropa și mai adânc?

Jonah s-a strecurat în camera ei cândva după miezul nopții, cu buza spartă.

— Lasă-mă să sun la poliție, i-a zis în timp ce își apăsă mâneca de gura lui, dar Jonah a clătinat din cap.

— Dacă suntem iar luați de stat, o să ne despartă. S-ar putea să nu o mai văd niciodată. Spune-mi o poveste. De asta am nevoie acum.

Și așa, cu capul lui pe genunchi, cu degetele prin părul lui și cu mâneca pe tăietura de la buză, Esther i-a spus lui Jonah despre a treia oară când bunicul ei s-a întâlnit cu Moartea.

26.

Surorile Bowen

În dimineața de 30 septembrie 1988, Christiana și Michelle Bowen, de șapte, respectiv nouă ani, așteptau în stația de autobuz, la nici două sute de metri de casă, când un bărbat într-un Cadillac verde-mentă a oprit în dreptul lor și le-a spus că autobuzul avea pană și că nu mai venea și că putea să le ducă el la școală dacă voiau. Ele au acceptat – bărbatul nu *arăta* ca un străin, nu ca unul dintre aceia despre care mama lor le povestise, genul care oferea bomboane și avea un cățeluș drăguț, cu care momea copiii într-o dubiță neînmatriculată. În plus, mașina lui era frumoasă și curată și toate geamurile erau deschise și nu purta un pardesiu lung, ceea ce credeau fetele că poartă orice străin.

Surorile Bowen s-au suit în Cadillac-ul Calais și au fost văzute de un vecin, căruia nu i s-a părut nimic ciudat, dat fiind că fetele s-au dus de bunăvoie. Au mai fost apoi văzute în viață o singură dată, jumătate de oră mai târziu, de către un vânzător de la o benzinărie, în timp ce bărbatul făcea plinul. Erau deja la distanță mare de școală și ambele fete stăteau pe bancheta din spate și plângeau, dar vânzătorul s-a gândit că bărbatul era tatăl lor și nu i s-a părut nimic ciudat.

Au fost declarate dispărute în după-amiaza aceea, când nu s-au mai întors acasă, cam în același timp în care poliția a primit un apel anonim despre un bărbat dubios, care ar fi fost văzut aruncând niște saci de gunoi într-un pârâu de la marginea orașului. Persoana căreia i s-a dat cazul a fost detectivul specializat în omoruri Reginald Solar care, în mod normal, nu s-ar fi ocupat de astfel de lucruri, dar i se terminase tura și locuia aproape de pârâu și toți erau prea ocupați cu dispariția surorilor Bowen ca să mai fie atenți la un individ care a aruncat niște gunoi într-un loc nepermis. Așa că Reg a ieșit de la secție, convins că surorile Bowen aveau să fie găsite la vreun prieten acasă, și s-a dus la Little Creek să vadă ce se putea face.

Era o zi de toamnă timpurie, iar râul secase după atâția ani de secetă, lăsând în urmă doar o mare de nisip, copaci și pietriș. Dinspre pod, Reginald nu a putut să vadă nici urmă de gunoi, așa că și-a parcat mașina pe marginea drumului, o Toyota Cressida luată la mâna a doua, și a pornit spre

malul abrupt al râului, în costum. Era o după-amiază târzie – greierii cântau și vântul sufla încet prin micul canion, nu suficient de rece cât să împiedice un strop de transpirație să i se prelingă pe spate. Și-a scos sacoul și l-a pus pe braț. În jurul lui mirosea a focuri de tabără, a rășină și a apă stătută, care clocotea sub pământ și care nu avea cum să iasă la suprafață, așa că putrezea acolo.

E o diferență între detectivii buni și detectivii înnăscuți, îi spusese Reginald odată lui Esther. Detectivii buni sunt aceia care sunt atenți la ce aud și văd și miros. Și detectivii înnăscuți fac asta, dar ei mai au un simț, e ceva în stomacul sau în sufletul lor care îi ghidează, chiar și atunci când simțurile nu o fac. Reginald s-a oprit și a ascultat liniștea, cu ochii în lacrimi. Știa, fără să-și explice cum știe, fără să le fi văzut deocamdată, că surorile Bowen erau îngropate acolo. Nu putea să explice, în afară de faptul că și cadavrele au un sunet specific, un fel de tăcere zumzăitoare de rău augur pe care o simțea în dinți și în stomac de fiecare dată când era în preajma unuia.

Atunci a văzut urmele de pași din nisip, uneori de la două persoane, alteori de la trei. Cei trei se încăieraseră, iar persoana cu picioarele cele mai mici refuzase să meargă și fusese târâtă o vreme. Reg a mers pe urma pașilor fără să le strice forma și și-a pus mănușile, ca să poată să adune lucrurile mici care fuseseră lăsate în urmă: un medalion cu închizătoarea ruptă, de parcă fusese smulsă de la gât; o pălărie de copil; un exemplar din *A Light în the Attic,* de Shel Silverstein; un ghiozdan cu numele Christina brodat cu litere aurii pe buzunar.

Și apoi a văzut ce știa că avea să vadă din momentul în care, de pe pod, s-a uitat spre râu, nu pentru că le putea zări, ci pentru că le putea simți, ecoul vieților lor: surorile Bowen, ambele dezbrăcate, cu fața în jos, în nisip. Erau la câțiva metri una de cealaltă, fata mai mare cu brațul întins spre sora ei mai mică.

Eshter nu a intrat în detalii despre ce pățiseră, lucru pe care ar fi vrut să-l fi făcut și bunicul ei. A spus doar că părul le fusese periat, hainele de școală fuseseră împăturite atent lângă ele și șosetele le fuseseră puse atent în pantofiorii de lac. Uitându-te la ele din unghiul ăla, nu se vedeau deloc semne de violență. Asta nu înseamnă că cineva ar fi putut crede că dormeau – deloc chiar. Piepturile nu li se mișcau în ritmul respirației, iar fețele lor fuseseră împinse în nisip.

Reginald a stat nemișcat o vreme, privindu-le, până când corpul l-a trădat. S-a prăbușit în genunchi, a vomitat de două ori și a simțit cum i se preling lacrimi fierbinți pe obraji. Apoi, cu sângele clocotindu-i în vene de repulsie și teroare, a surprins o umbră cu coada ochiului. Imediat și-a scos arma și a îndreptat-o spre bărbat, care era îmbrăcat într-un palton negru, avea o pălărie neagră și stătea pe o bucată de lemn putrezit, uitându-se la copiii morți. Bunicul ei a fost șocat să vadă că bărbatul nu era nimeni altul decât Jack Horowitz.

— Ce dracu' faci aici? l-a întrebat Reg.

— De ce crezi că sunt aici?

— Horowitz, o să trebuiască să ridici mâinile în aer.

— Iar eu trebuie să te rog, exact în acest moment, să nu fii idiot.

— Ești la locul unei crime. *Trebuie* să te arestez.

— Am fost la locul multor crime azi, Reg. Prea multe. N-am chef de oameni acum.

Reginald Solar nu și-a coborât arma. A remarcat faptul că, deși trecuseră treisprezece ani de când îl văzuse ultima dată, Jack Horowitz nu îmbătrânise nicio zi.

— Chiar crezi că eu le-am omorât? a spus Horowitz, uitându-se la el cu ochii lui mari, încadrați de gene dese.

Atunci, în soarele de la amiază, cicatricile păreau și mai adânci – mocneau sub piele, deformându-i trăsăturile. Poate credeți că fața plină de cratere îl făcea să pară monstruos, dar de fapt era chiar pe dos. Majoritatea îl considerau un individ demn de milă, le părea rău pentru el, simțeau nevoia să-l apere și îl urmau când le cerea asta. Asta avea să facă din fostul soldat, în deceniile ce aveau să vină, un Înger al Morții foarte priceput.

Reginald nu credea că Jack Horowitz omorâse fetele. Credea, într-adevăr, că era *al naibii de ciudat* că Jack Horowitz era acolo, la pârâul ăla secat, uitându-se la cadavrele lor, dar nu, nu credea că el le omorâse. Așa că asta a făcut în cele din urmă: a pus arma în toc, a chemat întăriri și s-a așezat pe lemnul putrezit alături de cel care îi devenise aproape prieten, Bărbatul care Era Acum Moartea, și s-a uitat la rândul lui la fetele blonde care stăteau cu fața în nisip.

— Dracu' să mă ia, a zis Reginald după o vreme, pe de-o parte din cauza scenei îngrozitoare din fața lui, dar și pentru că era prima dată când credea cu adevărat că Horowitz era cine zicea că era.

Horowitz era Moartea în persoană – de ce altceva ar fi fost acolo? Reg și-a scos pălăria și și-a șters câteva lacrimi.

— Dracu' să mă ia. De când ești aici?

— De când s-a întâmplat. Nu pot să mă mișc.

— Ce?

— Cred că am un atac de panică.

Reg l-a studiat pe Horowitz din cap până în picioare. Stătea nemișcat pe lemnul putrezit, cu pumnii strânși pe genunchi, dar, în afară de asta, nu dădea niciun semn de stres.

— Ești sigur?

— O, da. Inima îmi bate cu putere, nu pot să respir, am mâinile și picioarele amorțite și mă simt de parcă o să mor din cauza unui atac de cord, ceea ce știu că nu o să se întâmple. Vezi tu, nu sunt pe lista mea.

— Sigur.

Reg și-a dres vocea și l-a bătut pe Horowitz pe umăr de câteva ori.

— Respiră adânc, prietene.

— De ce ne facem asta?

Reg a observat pentru prima dată că, într-adevăr, Horowitz își găsea greu cuvintele și respira cu dificultate. Nu își luase privirea de la fetițe și, deși Reg nu voia altceva decât să se ridice și să se ducă acasă, să-și ia în brațe popri copii, s-a uitat și el la ele. Nu muriseră de mult. Niște vânătăi ușoare – *livor mortis* – începeau să le apară pe coaste, pe brațe și pe umeri, dar, de la distanță, dacă mijeai ochii, puteau fi confundate cu pete de la soare.

Reginald s-a ridicat – la urma urmei era acolo ca să investigheze, nu ca să consoleze ultima persoană din lume care avea nevoie de mângâiere – și a început să delimiteze perimetrul crimei.

— E posibil să-ți fi greșit meseria, i-a zis lui Horowitz, care între timp devenise palid și acum respira cu capul între genunchi.

— Te-ai gândit vreodată că poate Moartea nu vrea să fie Moartea? a spus Horowitz.

— Atunci nu fi Moartea.

— Așa cum ți-am zis în Vietnam, am fost recrutat. Nu am luxul de a alege. Se pare că nu stăm prea bine la categoria *personal.*

— Ai fost forțat să fii Îngerul Morții pentru că în viața de apoi nu sunt suficienți muncitori pricepuți?

— Sunt mai mulți oameni ca niciodată. Mai multe decese ca niciodată. Suntem copleșiți.

— Și prost plătiți, bănuiesc.

— Remunerația e mai mică decât crezi.

Un moment de tăcere.

— A murit, Reg. Lan a murit.

Reg și-a adus aminte ziua nunții lor. Lan zâmbea larg în rochia ei de vară, roz pal, cu un șirag de perle la gât și cu mănuși albe de dantelă. Au vorbit o singură dată, câteva secunde doar, dar știa cât de mult o adora Horowitz. Putea să vadă asta în felul în care se uita la ea, în același mod în care Reg se uita la soția lui, Florence.

— Când? a întrebat cu tristețe. Cum?

— Moartea a venit după ea când dormeam. Eram încă ucenicul ei. Nu am putut face nimic. Eram căsătoriți abia de o lună și trăiam în micuța noastră casă din Grecia de și mai puțin timp. Un val a luat-o în mare, iar marea a păstrat-o la ea.

— Sfinte.

— Acum am devenit Moartea, distrugătorul lumilor, a zis, citând din Bhagavad Gita[17].

Reg știa că era aceeași frază pe care o gândise J. Robert Oppenheimer când a privit prima bombă atomică explodând.

— Bănuiesc că nu o să îmi spui cine a făcut asta.

Horowitz a clătinat din cap.

— Nu o să îl prinzi.

— Aș putea. Dacă mi-ai spune.

— Dacă ți-aș spune cine e, l-ai omorî, dar nu pot, pentru că încă nu i-a sunat ceasul.

— Rahat, Horowitz. Rahat. Știi că nenorocitul ăsta merită să moară, așa că zi-mi un nume.

— Vrei un nume? Ce zici de Eden Gray? Arjuna și Rathna Malhotra? Yukiko Ando? Carlotta Bianchi? Ei sunt copiii uciși pe care i-am luat deja azi. Fetele astea nu o să fie ultimele. Nu sunt cu nimic speciale.

— Și ce-ar fi dacă ai ajunge la următoarea crimă cu câteva minute mai devreme și ai opri-o?

— Nu o să îți spun cum îl cheamă.

Și acela a fost momentul când, destul de calm, Reginald Solar și-a încleștat pumnul și a lovit Moartea direct în față, arătând că și Îngerul Morții poate să sângereze.

Pe drumul spre casă, spre soție și cei doi copii ai lui, Reginald s-a oprit pe marginea șoselei, la sera unei femei din zonă, care creștea orhidee, de unde a cumpărat suficiente plante cât să umple bancheta din spate și portbagajul mașinii lui Toyota Cressida. Când a ajuns acasă, s-a dus țintă sus, în dormitoarele copiilor lui, unde se jucau înainte de cină. A stat cu ei ceva vreme, uitându-se la ei, observându-le culoarea ochilor, felul în care le cădea părul pe față, sunetul râsetelor lor.

După cină, a ieșit în grădină și a început să construiască o seră în care avea să planteze orhidee. La nouă seara a început să plouă torențial, prima ploaie dintr-o furtună care avea să țină câteva săptămâni și să cauzeze o alunecare de teren la locul crimei, unde medicul legist și fotograful aveau să piară, cadavrele lor fiind găsite ceva mai jos, după o săptămână. Surorile Bowen nu au mai fost găsite deloc.

Reginald a lucrat în plin potop, în ciuda fricii lui de apă, iar sera a fost gata până dimineață. După ce a mutat orhideele înăuntru, s-a dus înapoi la secție și a început chinuitoarea anchetă, fără să știe, la momentul respectiv, că acesta era cazul care avea să-l bântuie pentru tot restul vieții.

Ce nu a mai spus nimănui – nici colegilor, nici căpitanului, nici măcar soției lui – era că două fetițe, ambele palide și albicioase ca pânza de păianjen, începuseră să îl urmărească peste tot. Au stat la capul patului lui în noaptea aia, cu ochii morți și ficși. L-au urmat la secția de poliție dimineață și s-au ascuns sub biroul lui, fiecare ghemuită ca un boboc de floare fantomatică. S-au ținut după el prin seră după-amiaza, șoptindu-le orhideelor ca să le facă să crească. Și când a mers din nou la râul învolburat, două zile mai târziu, apropiindu-se de apă mai mult decât o făcuse de multă vreme, au țipat și au țipat și au țipat, dar numai el le-a putut auzi.

27.

18/50: Cimitire

De revelion, adolescenții normali ar putea să plănuiască o serie de lucruri:

1. Să se îmbete și să ia decizii proaste. O activitate foarte populară.
2. Să își dorească să se îmbete, dar să meargă să vadă artificiile împreună cu părinții lor, pentru că nu au putut să facă rost de alcool.
3. Să ignore tradiția Revelionului cu totul, pentru că e prea multă presiune să te Super Distrezi, ceea ce de obicei rezultă într-o noapte teribil de dezamăgitoare.

Cum vacanța coincidea cu *18/50: cimitire,* grupul celor patru a decis să își petreacă Revelionul în cimitirul Paradise Point.

Era cel mai vechi din oraș, plin de morminte care ieșeau din pământ ca niște dinți strâmbi de ciment. Oamenii încă mai erau îngropați acolo, așa că pietrele funerare erau un amestec straniu de stiluri, pornind de la monstruozități gotice din secolul al XIX-lea până la bloculețe ciudate de marmură neagră care păreau să fi fost la modă în anii ’80-’90, sau mormintele moderne, care erau finuțe, albe și minimaliste.

Nu părea ca oamenii să fie îngropați conform vreunui tipar. Morminte de acum două sute de ani erau lângă cadavre care fuseseră înmormântate cu câteva luni în urmă; rămășițele păreau să fie înghesuite oriunde aveau loc. Au mers pe o alee lungă prin partea mai veche a cimitirului, înconjurată de copaci, unde mormintele erau acoperite de mușchi, pietrele funerare erau crăpate și aproape toate statuile arătau ca îngerii îndurerați din *Doctor Who.* Apoi au mers prin partea nouă, presărată ici-colo cu mausolee și lespezi de marmură.

La miezul nopții au pornit artificiile. Toți patru s-au uitat la ele din cornișe din zidurile cimitirului; erau ca niște păpădii strălucitoare care explodau ca stelele și erau suflate apoi de vântul nopții. Jonah stătea în spatele lui Esther, care era cocoțată pe zid. Când s-a făcut ora douăsprezece, și-a pus mâinile pe talia ei și i-a sărutat încet micul petic de piele de la baza

gâtului, doar o dată, suficient de repede ca Eugene și Hephzibah să nu vadă nimic. Esther a închis ochii și s-a bucurat de senzație, de parcă sărutul ar fi putut să o topească, la fel ca o bilă fierbinte de nichel.

Nu plănuiseră să doarmă în cimitir. În primul rând, era foarte frig. Fiecare dintre ei era învelit în mai multe straturi, ca să țină gerul departe, și trebuiau să își frece mâinile și să respire în palme, ca să nu le amorțească mâinile de tot. În plus, nimeni nu se aștepta ca Eugene să poată să stea afară, noaptea, multă vreme, *mai ales* într-un cimitir. Avea nevoie de pereți. Avea nevoie de electricitate. Avea nevoie de toate lucrurile pe care omenirea le inventase ca să se separe de trecutul sălbatic, de timpuri și de locuri pline de monștri acum uitați de toți, mai puțin de cei care erau încă vânați de ei. Zecile de lanterne și lămpi solare pe care le aveau cu ei nu erau suficiente.

Dar Eugene a fost cel care a găsit micuțele morminte ale surorilor Bowen, al Christinei și al lui Michelle, cu plăcile lor dreptunghiulare așezate una lângă cealaltă în iarbă. Firește, fetele nu au fost de fapt îngropate acolo. Pământul de sub marcaje încă le mai aștepta trupurile, pe care râul Little Creek le răpise și le ținea captive de zeci de ani. Eugene a fost cel care a făcut focul. Eugene a fost cel care a îngenuncheat în fața unei plăcuțe și a sugerat că ar trebui să stea acolo și să bea, în loc să se întoarcă la casa Solar.

Nu plănuiseră să adoarmă, dar focul era călduț și vinul era tare și șoaptele fantomelor le-au cântat până au adormit.

Esther s-a trezit ceva mai târziu, cu Eugene care o apuca strâns de încheietură. Focul se domolise și tăciunii mai sclipeau doar slab în noapte. Eugene era panicat, cu ochii ieșiți din orbite și se zgâria violent pe gât, încercând să respire.

— Esther. Esther. *Esther,* a șoptit, încercând să nu-i trezească pe ceilalți. E ceva în întuneric. Pot să *aud.*

— Hei, ești OK. Încă e lumină. Ești bine aici, ești în siguranță.

Focul a trosnit. O crenguță a pârâit la baza unui copac din apropiere. Eugene a suspinat gâtuit.

— O să mă omoare.

— Hei, hei, uită-te la mine. Eugene, uită-te la mine. Concentrează-te. Calmează-te. Adu-ți aminte. Primele cinci lucruri pe care le vezi. Fă o listă.

Era un truc vechi, de când Eugene se ducea la terapie, dar uneori funcționa.

— Păr. Iarbă. Cămașă. Mormânt. Foc.

— OK, bine. Foarte bine. Acum fă o listă cu patru lucruri pe care le poți atinge.

— Piatră, a zis el, punând mâna pe mormântul gol al lui Michaelle Bowen. Pământ. A atins pământul. Material. Mâneca lui Esther. Piele. Obrazul ei.

— Trei lucruri pe care le poți auzi.

— Bătăile inimii mele. Vocea ta. O petrecere din apropiere.

— Două lucruri pe care le poți mirosi.

— Lemn care arde. Șosetele tale puturoase.

— Ba nu. Mincinosule.

— Ba da.

— Îîîh. Ultimul lucru. Un lucru pe care îl poți gusta.

— Pierirea inevitabilă.

— Asta nu e o opțiune.

— Nu știu. Salivă? Nu am mâncat nimic toată ziua.

Au stat cu picioarele încrucișate pe iarbă până când Esther a terminat de aranjat prăjiturile pe care le adusese cu ea. Nu mai avea prea multe economii după ce plătise centrala, dar era hotărâtă să se reapuce de treabă, așa că ducea iar dulciuri de contrabandă la școală.

— Îți aduci aminte cum a început? A spus Esther în timp ce lua o gură de fursec cu caramel. Teama ta de întuneric. Eu nu sunt sigură că îmi aduc aminte cum am început lista.

Eugene nu s-a uitat la ea.

— Îmi amintesc.

— Poți să îmi spui?

— Nu-ți amintești noaptea aia? Noaptea când totul s-a schimbat?

— Noaptea în care a murit bunica.

Eugene a aprobat din cap.

— Eram în mașină în drum spre casa lor și ascultam la radio, când a fost difuzată o știre despre o fetiță dispărută. Alana Shepard. Ți-o amintești? Era de vârsta noastră, zece sau unșpe ani. Dispăruse de trei zile sau ceva de genul ăsta și în cele din urmă au găsit-o lângă un baraj de la marginea orașului. Fusese violată și înjunghiată cu o șurubelniță și îi legaseră cărămizi de picioare înainte s-o arunce în apă. Până atunci nu mai fusesem niciodată atent la moartea cuiva. Nici nu cred că știam foarte bine ce înseamnă să mori. Dar tot o văd limpede, așa cum mi-am imaginat-o atunci. Trupul ei scufundat sub nuferi. Prinsă în umbre pentru totdeauna. Mereu

îmi fusese frică de întuneric, dar, după noaptea aia, niciodată nu am mai dormit cu lumina stinsă.

Esther a închis ochii. Și ea își amintea bine povestea, nu pentru că o auzise la radio, ci pentru că l-au găsit pe bunicul ei, Reginald Solar, plângând. Reg, cel care era născut în 1940, o perioadă în care să fii bărbat însemna să îți freci rănile cu noroi, să bei whisky la micul dejun și să ai inteligența emoțională a unei cârpe ude. Băieții nu plângeau, iar Reginald Solar cu *siguranță* nu plângea, așa că Esther fusese foarte abătută când l-a văzut cu lacrimi în ochi, în timp cela radioul lui vechi se auzea o melodie a lui Johnny Cash. Casa era plină până la refuz cu vaze cu orhidee, mirosul lor greoi inunda holurile. Mirosea ca o florărie, verde și proaspătă; chiar și mirosul de friptură de vită cu usturoi și rozmarin din cuptor era acoperit de mireasma lor.

Reg se înconjurase cu boboci mov, exact așa cum Eugene se înconjurase cu lămpi cu câteva săptămâni în urmă. O plasă de siguranță. Un scut contra fricii.

Florence Solar părea panicată. Peter voia să sune la 112.

Reginald plângea din două motive:

1. În sinea lui, știa deja că celor de la Medicină Legală le va lua câteva săptămâni bune să își dea seama: ADN-ul prelevat din corpul fetei ucise se va potrivi perfect cu cazul nerezolvat care îl chinuise mai bine de un deceniu.

∵

Ucigașul surorilor Bowen nu fusese prins niciodată. Investigația fusese așa un dezastru, încât începuseră să umble zvonuri că era blestemată, un fel de variantă modernă a mormântului faraonului Tutankhamon. Șeful poliției jurase să nu se oprească până când criminalul nu avea să fie capturat – a făcut atac de cord și a murit după cinci nopți de muncă intensă. Au dispărut dosare. Probele au fost distruse. Cei doi martori la răpire au dat declarații contradictorii cu privire la detaliile pe care le văzuseră (într-așa măsură încât supraveghetorul benzinăriei era sigur că una dintre surori era de fapt băiat și bărbatul care le răpise îi aducea aminte de un păianjen cu picioare lungi). Artistul criminalist și-a pierdut un ochi într-un accident de mașină imediat după ce a desenat portretul suspectului. Iar la câteva luni de la crimă, la petrecerea de Crăciun de la secție, trei sferturi dintre angajați au

ajuns în spital după ce au băut lichior de ouă care, ulterior, s-a dovedit că era infestat cu *Salmonella.*

Vreo 64 de bărbați au fost aduși la secție, dar niciunul nu a fost declarat suspect. Probe de ADN, folosite pentru prima dată în Statele Unite în 1988, au fost prelevate, dar nu s-au potrivit cu ale lor. Fără dovadă, fără motiv, fără o armă a crimei, fără un suspect și fără niciun fel de indiciu, cazul a rămas, spre disperarea lui Reg, nerezolvat.

Au mai trecut cinci ani până când niște tineri, care au mers la râu să bea în timpul orelor de școală, au găsit arma crimei – o șurubelniță –, nu departe de locul în care fuseseră lăsate fetele.

Cazul a fost redeschis, iar în momentul în care s-a ridicat capacul prăfuit, blestemul a lovit din nou. Un reporter care făcea copii documentelor a fost jefuit și strangulat pe drum spre casă. Noul șef al poliției a făcut și el infarct și a murit. Unii credeau că nu erau suficiente dovezi să creadă într-un blestem (una dintre fetele verișoarei polițistului a fost diagnosticată cu leucemie în aceeași zi în care cazul a fost redeschis), dar toată lumea lega orice lucru rău care se întâmpla de blestem și, implicit, de Reginald Solar, cel care descoperise cadavrele.

Peste tot unde se ducea, Reginald purta cu el însemnele Morții. Oamenii simțeau asta. Știau, fără să știe exact cum știu, că aducea ghinion, că ghinionul supura din pielea lui ca puroiul dintr-o rană infectată. Și poate era adevărat. Poate Moartea chiar își lăsase amprenta asupra bunicului lui Esther, dar, pentru ea, el era doar un bărbat bun și blând, distrus de lucrurile oribile pe care le văzuse și de un adevăr îngrozitor care nu-i mai dădea pace. Nu îl prinsese niciodată pe criminalul surorilor Bowen și acum, pentru a doua oară – și probabil de mult mai multe ori – criminalul lovise din nou.

2. Al doilea motiv pentru care plângea bunicul ei era acela că știa cu siguranță că mult iubita lui soție avea să moară câteva ore mai târziu din cauza unui anevrism îngrozitor și, evident, era supărat și din cauza asta.

⁘

Reg s-a oprit din plâns la scurtă vreme după aceea i-a așezat pe genunchi, le-a pus orhidee în păr și le-a spus, la unsprezece ani, despre Bărbatul care Voia să Fie Moartea, despre războiul din Vietnam și despre câteva dintre lucrurile îngrozitoare pe care oamenii și le-au făcut unii altora. Le-a spus despre pericolul pe care îl reprezintă străinii, despre cum Bau-Bau exista și

pândea în întuneric, așteptând să prindă copii naivi. Le-a spus despre surorile Bowen, despre ce li se întâmplase, cu toate detaliile pe care credea că le pot suporta niște copii de unsprezece ani, mult prea multe. Le-a spus despre fantomele tuturor copiilor care îl urmăreau, cei pe care nu reușise să îi salveze, cei care muriseră pentru că nu fusese un detectiv suficient de bun încât să prindă criminalul. Când se născuseră ei, una dintre surorile Bowen apăruse la patul lui. În noaptea în care Alana Shepard a fost găsită, șapte copii fantomatici îl bântuiseră toată ziua, întrebând ce fac părinții lor, cerând de mâncare, să li se citească, plângând când refuza să facă asta.

În noaptea aceea, bunicul lor i-a învățat pe Esther și pe Eugene că monștrii există și că arată exact ca ei. Nu s-au îndoit – nu aveau de ce. Au stat și au ascultat și au asimilat toată informația, pentru că erau copii și nimeni nu îi mai luase în serios până atunci.

Reginald le-a povestit despre viața lui blestemată în mai puțin de o oră și a plantat în inimioarele lor care băteau cu putere genul de teamă cu care copiii nu ar trebui ce se întâlnească până cresc mari, când vor fi înțeles deja mortalitatea prin decesul unei rude mai în vârstă. Știau deja de imensa frică de apă a bunicului lor, cum nu mai făcea duș, ci își spăla corpul cu o cârpă umezită, de frică să nu alunece în cadă și să se înece. Dar în noaptea aceea, în noaptea în care au aflat că blestemul o să îi ucidă, blestemul pe care Moartea îl aruncase asupra lui Reg când i-a spus că o să se înece, a devenit real în mințile lor.

Esther și Eugene au mâncat friptura fără să scoată un sunet, amândoi îngroziți, fiecare în felul lui, de faptul că Moartea există.

Florence a murit a doua zi dimineață din cauza unui anevrism cerebral, exact așa cum Reginald știuse că o s-o întâmple. O săptămână mai târziu, când povestea blestemului fermentase în mintea lui Esther și se transformase în ceva mai mare și mai întunecat decât voise bunicul ei, a început să scrie lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri ca să se apere de vraja Îngerului Morții.

Care erau ingredientele unui blestem solid? Amestecă un ucenic al Morții, cu douăzeci de ani de război, cu moartea neașteptată a unei mult iubite bunici și apoi presară peste amestec câțiva stropi de informație despre un criminal în serie care ucidea copii și care ajunsese să fie supranumit Fermierul.

Apoi, doamnelor și domnilor, aveți un blestem.

28.

21/50: Clădiri abandonate

LA FINAL DE IANUARIE, într-o după-amiază târzie, Eugene, Heph și Esther s-au întâlnit cu Jonah în fața spitalului Peachwood. Abandonat la mijlocul anilor ’90, când noul spital public a fost deschis în oraș, Peachwood a fost achiziționat de un dezvoltator care a vrut să renoveze întreg complexul și să vândă vechile aripi ca apartamente de lux pentru oameni bogați. Oamenii au râs – cine ar vrea să trăiască într-o clădire unde au murit mii de oameni? –, iar dezvoltatorul a dat faliment și s-a spânzurat în fosta clinică de psihiatrie. Trei săptămâni au trecut până ca cineva să îl găsească; niște câini sălbatici deja îi mâncaseră picioarele.

La mai bine de douăzeci de ani după ce proprietatea fusese abandonată, Peachwood era digerat de natură. Baza îi era inundată de buruieni care trăgeau spitalul înapoi în pământ, sufocându-l de jos în sus. Peachwood fusese prădat pe bucăți, ca o mașină veche cu ani în urmă: ramele de la ferestre, sistemul de aer condiționat, paturile de spital… tot ce era de valoare fusese scos din cuie și furat, lăsând în urmă doar o carapace putrezită în mijlocul naturii. Clădirea era așezată în mijlocul unei câmpii, fosta parcare ce o înconjura fiind acum brăzdată de bălării.

Jonah a spart lacătul porții de la gardul de fier care înconjura proprietatea. Din nou, nimeni nu a văzut cum a făcut asta – pur și simplu a luat lacătul în mâini și acesta a părut să se deschidă la atingerea lui, de parcă o așteptase, de parcă se cutremura de plăcere că în sfârșit se reîntâlnesc după mult timp. Esther era mereu surprinsă să vadă cât de ușor îi era lui Jonah să deschidă lucruri; sentimentul ei era că avea același talent și cu oamenii închiși în ei.

Au mers prin curte spre clădirea albă; Hephzibah alerga în fața lor, cu părul fluturându-i în spate ca un fum. Arăta de parcă se ducea acasă. Pământul era presărat cu petice de iarbă înghețată, de nuanțe diferite, iar respirația le înflorea în aer, dar Esther era prea agitată ca să simtă frigul. Frica 21/50 era despre clădiri abandonate, iar Jonah îi adusese în cel mai bântuit loc din tot orașul, un loc unde nici chiar vandalii tineri nu se încumetau să vină, după ce doi dispăruseră printre ruine cu puțin timp înainte ca ea și Eugene să se nască. Polițiștii le-au găsit tuburile de vopsea,

ghiozdanele și prânzurile pe jumătate mâncate, dar nu și pe băieți. Zvonurile ziceau că tot Fermierul îi luase, deși polițiștii nu au confirmat niciodată.

Esther și-a închis jacheta – în ziua aia era deghizată în Amelia Earhart. Brusc i s-a părut o idee foarte proastă că s-a îmbrăcat ca cea mai faimoasă femeie dispărută.

Eugene a reușit să ajungă până la fereastra spartă a subsolului înainte ca picioarele să-i cedeze și să înceapă să clatine viguros din cap.

— Nu pot, a zis brusc. E prea întuneric.

— Am eu grijă de tine, frate, i-a zis Jonah, punându-i o mână pe umăr.

Eugene, ca și lacătul, părea să se înmoaie la atingerea lui Jonah.

— Mi-am petrecut toată după-masa aranjând ceva pentru tine.

— Ai venit aici singur?

— Doar de două ori am fost hărțuit de spirite. Floare la ureche.

— OK, a zis Eugene.

A mai respirat adânc de trei ori, apoi s-a uitat la Esther.

— OK.

Au intrat în subsol unul câte unul, prima Hephzibah, pentru că era cea mai curajoasă, cea mai sălbatică, cea mai ciudată. Apoi Jonah, apoi Esther și apoi – în timp ce toți țineau ridicate torțele pe care Jonah le pregătise mai devreme – Eugene a alunecat și el în întuneric, cu o lanternă într-o mână și cu spatele lipit de perete, până să i se obișnuiască ochii cu schimbarea de lumină.

— Totul bine, frate? a întrebat Jonah și i-a dat și lui o torță.

Lumina de la flacără îl făcea pe Eugene să pară de ceară.

Până și Hephzibah a rămas aproape de grup în timp ce au înaintat prin subsolul spitalului.

Pereții vorbeau, așa cum o fac adesea pereții vechi, oftând în timp ce treceau pe lângă ei. Vântul cânta prin ferestrele fără geam, iar cimentul se mișca și se văita. Apa clipocea din țevile lungi, roase de rugină. O orchestră. Clădirea era în viață și știa că sunt acolo, simțind intrușii ca pe o așchie în piele.

Jonah i-a condus spre secția de psihiatrie, unde dezvoltatorul fusese găsit bălăngănindu-se. Era chiar mai intens luminată decât casa Solar. Un generator huruia într-un hol îndepărtat, suflând energie într-o sută de becuri galbene aranjate ordonat pe jos.

Eugene a zâmbit larg.

— Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

— Da, asta e doar jumate din ce am aranjat.

Jonah a îngenuncheat într-un colț și a scos trei măști de noapte, genul pe care le porți în avion.

— Trebuie să așteptați aici și să vă puneți astea cât timp sting luminile.

— Nu poți să faci glume de-astea, frate.

— Nu glumesc.

— Pe naiba.

Jonah i-a luat fața în mâini lui Eugene.

— Hei, hei, hei, a zis.

Eugene l-a apucat pe Jonah de încheieturi, dar nu a încercat să îl împingă.

— Ai încredere în mine?

Eugene s-a gândit un moment, apoi s-a uitat la Esther, care dădea din cap.

A înghițit în sec.

— Dacă ea are încredere în tine, atunci am și eu încredere în tine.

— Atunci *ai încredere* în mine, a zis Jonah și i-a pus masca pe ochi. Nu o să las pe nimeni să vă facă rău.

Respirația rapidă a lui Eugene era tot ce putea auzi Esther când și-a pus și ea masca.

— Mai dați-mi un minut doar, a zis Jonah și a strâns-o de mână. Lăsați-vă măștile pe față.

Eugene s-a agățat de sora lui geamănă de parcă era o geamandură în mijlocul unei mări învolburate. Nu era nimeni de care să aibă mai mare nevoie atunci când îi era frică, iar ea simțea același lucru. Ori de câte ori îi era teamă, atunci când era mică, mereu alerga la Eugene, nu la părinții ei. Era ceva magic în pielea lui; când își apăsa palmele pe spatele sau pe brațele ei sau când o lua de mână, toate lucrurile rele dispăreau. Poate era magic datorită luminii pe care o absorbea noaptea.

Sunetul luminilor care huruiau s-a oprit, iar Esther a putut să simtă cum e aproape strivită de întuneric. Eugene a icnit. Chiar a icnit. Degetele lui le-au strâns și mai tare pe ale ei, iar Esther era sigură că în orice moment avea să țipe sau să fie atacat sau târât de lângă ea, dar nu s-a întâmplat nimic.

Apoi s-au auzit pașii lui Jonah.

— Puteți să vă dați jos măștile, a zis cu răsuflarea tăiată.

Și-au dat jos măștile.

Luminile încă erau stinse și era mai întuneric decât la început, dar nu chiar beznă. Chiar deloc. Eugene nu zicea nimic, se uita cu gura căscată la

pereții din jurul lor, la tavan, la podea. Zeci de lumini negre fuseseră aranjate la baza pereților, iar sub strălucirea lor de neon, podelele scânteiau. Peste tot fuseseră aruncați stropi de vopsea fosforescentă, mov, roz, verde, roșie și portocalie, o galaxie de stele sclipitoare, care luminau întunericul. Planete și stele și nave spațiale și nebule și creaturi eterice pluteau în abis.

Jonah pictase universul.

— Am adus și asta, dacă vreți să încercați, a zis, aruncându-i lui Eugene un tub de vopsea.

Eugene a prins-o și s-a uitat la tub, confuz.

— Vopsea de corp fosforescentă, i-a explicat Jonah. Lumină pe pielea ta. O să poți să te miști prin întuneric fără să ai o lanternă sau foc sau altceva la tine.

Deși era frig, Eugene s-a dezbrăcat până la chiloți și toți au pictat pe el un model complex de elemente geometrice care îi acopereau fiecare centimetru de piele. Arăta ca un demon sălbatic fosforescent dintr-o altă dimensiune. Esther i-a vopsit pe piept o inimă strălucitoare, roșu cu alb, un scut împotriva fricii și a demonilor pe care blestemul îi trimisese să îl ucidă, demoni care locuiau în mintea lui.

— Crezi că o să meargă? a întrebat Eugene încet, în timp ce stătea în pragul ușii care ducea în întuneric.

— Sunt sigură, a răspuns Esther și l-a strâns de mână.

Jonah aranjase becuri negre pe holurile care înconjurau camera galaxiei, astfel încât Eugene să poată să se miște prin negură, pentru prima dată de când se știa, fără să îi fie frică de umbre. A atins cu degetele vopsite bariera care îl ținuse înapoi șase ani și și-a lăsat mâna să alunece în groaznicul întuneric, momind monștrii, ca să vadă dacă îndrăznesc să îl muște.

Nu l-au mușcat.

Esther se bucura că e întuneric; așa nu i se vedeau lacrimile când l-a privit pe fratele ei pășind în holul neluminat, ca un explorator care descoperă adâncimile oceanului în primul lui costum de scafandru. Becurile negre îi făceau pielea să strălucească și mai tare. Eugene a țipat, dar nu de durere, ci de bucurie. A sărit și a alergat și a țopăit și a râs, surprins de această libertate inimaginabilă. Dacă a văzut sau nu monștrii pe care pretindea că îi vede în umbre, asta Esther nu mai știa, cert e că în noaptea aceea nu i-a băgat în seamă.

„Mulțumesc”, i-a spus prin semne lui Jonah. El a dat din cap, zâmbind relaxat, de parcă nu făcuse chiar atunci cel mai extraordinar lucru din lume.

Apoi Esther a făcut ce nu avusese curajul să facă până în acel moment – s-a apropiat de Jonah, și-a pus mâinile pe pieptul lui și l-a sărutat. Pielea îi era caldă, l-a tras mai aproape și a gustat vopseaua sclipitoare de pe buzele lui; l-a sărutat cu toată ființa ei, în lumina strălucitoare a universului.

29.

Moartea luminii

Când Rosemary a sunat-o mai târziu, Esther s-a gândit o secundă dacă mama ei era acasă și se întreba unde îi sunt copiii.

— Tocmai am vorbit cu cei de la Lilac Hill, a zis. Starea lui Reg s-a înrăutățit brusc. Asistentele cred că e timpul să oprească îngrijirile, așa cum a cerut.

— Cât mai are după asta? a întrebat Esther.

— Nu mult, a zis Rosemary. Nu mai are mult de acum.

30.

24/50: Îngropat de viu

În săptămâna de dinainte de 24/50, misiunea de căutare a Morții a fost uitată, ca să poată petrece mai mult timp cu Reginald Solar la Lilac Hill. În fiecare duminică, Esther și Jonah ieșiseră afară și înfruntaseră o nouă frică, dar în fiecare săptămână deveniseră din ce în ce mai puțin speriați, pentru că stâncile și gâștele și cimitirele nu mai par așa de înfricoșătoare atunci când oamenii pe care îi iubești încep să se dezintegreze în jurul tău.

Tot în săptămâna de dinainte de 24/50, Peter Solar a mai făcut un atac de cord. Din nou nu a spus nimănui, temându-se că va fi obligat să părăsească pivnița. Jonah l-a găsit pe toaletă, fără să se poată mișca, două zile mai târziu. A fost cel mai îngrozitor și dureros lucru pe care Esther l-a văzut vreodată. Peter a plâns cât Jonah l-a curățat, i-a tras pantalonii și l-a ajutat să se ridice. Peter a încercat să nu o lase să îl vadă așa, dar l-a văzut. Esther a văzut tot și asta a distrus-o.

Dar poate cel mai rău era Jonah, care deja ajungea frecvent la ea acasă cu răni proaspete. Câteodată le observa imediat, alteori nu observa că suferă decât atunci când îi atingea brațul sau pieptul sau spatele și el tresărea de durere. Când se întâmpla asta, Esther visa la cum ar fi să îl omoare pe tatăl lui; în imaginația ei, el nu era om, ci mai degrabă o umbră enormă, ticălosul diabolic din desene.

— Nu sunt sigură că vreau să fiu îngropată de vie, le-a zis lui Jonah, lui Hephzibah și fratelui ei în dimineața cu 24/50. Deja simt că mă înec.

Esther se aștepta ca Jonah să protesteze – nu rataseră nicio frică până acum dar nu a zis nimic. De fapt, a aprobat din cap.

— Vrei să facem, nu știu, ceva ce fac adolescenții normali? Să vedem un film sau ceva de genul?

Așa că tocmai asta au făcut. Oamenii se holbau la ei mai mult decât de obicei. Își dădeau coate, șopteau și îi arătau cu degetul, ceea ce lui Esther i s-a părut foarte nepoliticos, până când și-a dat seama că nu arătau spre Eugene sau spre Jonah sau spre Hephzibah. Erau fixați asupra ei.

— De ce se uită toată lumea la mine? i-a șoptit Esther lui Jonah.

— Poate pentru că ești îmbrăcată ca Mila Wallace, a zis el când s-a uitat în jur, dar nu părea să își dea seama câte perechi de ochi erau ațintite asupra ei.

După film, Eugene a dus-o pe Heph acasă, iar Esther și Jonah au luat-o înapoi pe jos, singuri.

— Crezi că Morții îi e frică de ceva? a întrebat-o.

Esther știa deja că Moartea se temea de exact două lucruri, pentru că bunicul ei îi spusese. În Marea Mediterană și în apele Japoniei, era o specie de meduze, nemuritoare din punct de vedere biologic, pe nume *Turritopsis dohrnii,* care îmbătrâneau și apoi întinereau, ca un yoyo cu chip de Benjamin Button. Lui Esther îi plăcea să își imagineze că acolo mergea Moartea în vacanță când avea un moment de liniște, când nu erau războaie sau foamete sau adolescenți care erau dinadins nesăbuiți ca să îi atragă atenția. Lui Esther îi plăcea să își imagineze Îngerul Morții plutind pe spate deasupra unor bancuri de meduze care arătau ca niște bule de apă sărată. Îi plăcea să își imagineze că asta era activitatea preferată a Morții, să înoate printre creaturile frumoase și strălucitoare cărora nu trebuia și nu avea voie să le ia viața.

În același timp, Esther știa că Moartea se temea de creaturile acestea pe care nu le putea atinge. Pluteau sub soare pe perioade infinite, ignorând zeii și oamenii și monștrii și, la urma urmei, Moartea. Erau singurele lucruri de pe planetă capabile să facă Moartea să se simtă mică și nesemnificativă, pe lângă a doua sa mare dragoste și frică: orhideele.

Moartea păstra fiecare dar pe care i-l dădea viața, dar de acesta nu se putea atinge.

— Morții îi e frică de orhidee, i-a zis lui Jonah.

El a dat din cap, de parcă înțelegea ce voia să zică, dar nu a spus nimic. Era ciudat să îl vadă pe Jonah Smallwood așa de trist și de tăcut. Era de parcă toată lumina îl părăsise. Înainte să plece, a sărutat-o pe frunte și ea l-a ținut strâns în brațe.

După asta, nu l-a mai văzut și nu a mai vorbit cu el o săptămână întreagă.

31.

Ușa morții

ESTHER:
Vii după-masă?
Lui Fleayoncé i-a fost dor de tine ieri.
OK, și mie mi-a fost dor de tine ieri.
Mă ignori pentru că te-a intimidat talentul meu la dans?
Ai murit? Dacă nu îmi dai mesaj înapoi
o să presupun că ai murit și o să chem poliția.
Sfinte, Jonah, te rog. Te rog zi-mi că ești bine.

Esther i-a trimis un mesaj în fiecare zi, timp de o săptămână întreagă; le văzuse, dar nu îi răspunsese. Duminică, atunci când nu a venit la ea acasă la ora obișnuită, știa că erau doar două variante: fie să cheme poliția, fie să meargă ea însăși la el acasă. Niciuna nu îi surâdea. Dacă suna poliția, ar fi putut s-o ia pe Remy, iar el nu i-ar fi iertat-o niciodată. Dacă mergea acolo și Jonah zăcea mort într-o baltă de sânge, cu craniul zdrobit și…

Nu. Nici măcar nu te gândi la asta.

Esther a mers acasă la el îmbrăcată ca Matilda Wormwood[18]. Simțea nevoia să se simtă formidabil în zile ca acestea.

Din afară, casa lui părea liniștită, dar în felul acela trist în care par cadavrele liniștite după ce au fost îmbălsămate și aranjate pentru o ceremonie cu sicriu deschis. Esther a deschis poarta; se auzea un zgomot din casă. Cineva țipa. Ceva s-a trântit de perete.

În spate, ușa de la terasă era larg deschisă. Majoritatea tapetului fusese sfâșiat și cineva distrusese și pictura murală și tavanul cu același obiect bont. Remy era ghemuită într-un colț, plângea.

— Unde e Jonah? a întrebat-o Esther, panicată. Unde e?

Remy i-a făcut semn spre casă, fără să zică nimic.

Esther a împins ușa Morții. În spatele ei era un hol slab luminat. Se mișca încet, fiecare pas era atent măsurat. Și mai mult zgomot. Gemete. Un strigăt de durere. Pentru prima dată în viața ei, a avut instinctul să lupte, nu să fugă, iar adrenalina a făcut-o să alerge spre sursa fricii ei.

În sufragerie, Holland Smallwood, tatăl lui Jonah, își ținea fiul de gât, împins în perete.

— Ți se pare că sunt nebun? Așa arată un om nebun, nu? Uită-te la mine! Așa arată un om nebun?

Jonah, care mereu părea înalt și strălucitor, ca un erou din benzi desenate, plângea. Lângă tatăl lui, părea un copil mic. Avea ochii închiși și clătina din cap, fără să zică nimic prin care să se apere, doar își ținea mâinile în dreptul feței.

— Te rog, a murmurat. Îmi pare rău.

Holland l-a trântit iar de perete.

— Oprește-te! a țipat Esther și apoi a fost între ei, agățată de bărbat, să îl dea jos de pe Jonah.

Ceva tare i-a izbit obrazul. Un cot? Un pumn? Nu și-a dat seama că a căzut până când nu a ajuns pe jos, la orizontală. Lumea părea să alunece într-o parte, ca un proiector vechi blocat între două cadre.

— Ieși dracului din casa mea! a urlat Holland.

Esther s-a ghemuit și și-a acoperit capul cu mâinile. Se gândea că o s-o lovească, dar nu a venit nicio lovitură.

Jonah avea buza spartă. Erau stropi de sânge peste tot. Sânge și salivă și sticlă și bucăți de scaun rupt. Jonah se uita pur și simplu la Esther, respirând greu.

Fetița a fost cea care a venit în ajutorul ei. Remy a tras-o de pe jos, a împins-o afară și i-a șoptit „Fugi, fugi, fugi, fugi, fugi” în timp ce o conducea afară. A mers după Esther pe terasă și apoi s-a întors înăuntru. Ca atunci când sistemul imunitar expulzează un agent patogen.

Esther putea să audă pași greoi urcând treptele. Și-a lipit podul palmei de umflătura fierbinte care îi zvâcnea pe obraz, acolo unde o parte din Holland o lovise.

Jonah a ieșit un minut mai târziu. Buza îi era deja umflată. Esther și-a folosit mâneca să îi șteargă sângele, apoi l-a îmbrățișat. L-a luat în brațe, el încă avea mâinile pe lângă corp, și l-a strâns cât de tare a putut, de parcă dacă ar fi strâns suficient de tare l-ar fi transformat într-un diamant.

Jonah părea pustiit. Nu a reacționat la atingerea ei.

— Nu mai pot să fac asta, Esther, a zis în cele din urmă. Nu pot fi curajos pentru amândoi.

Apoi s-a prăbușit în brațele ei, plângând atât de tare încât tremura din toate încheieturile. Lacrimile șiroiau pe obrajii lui Esther în timp ce îl mângâia pe spate și șoptea „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău”, pentru că ce altceva mai era de spus? Ce altceva mai era de făcut? Erau adolescenți

și erau neputincioși și până nu aveau să devină adulți nu aveau de ales, destinele lor aveau să fie mânuite și modelate de forțe exterioare.

Era momentul pe care îl așteptase luni în șir. Momentul inevitabil. Momentul când Jonah își dădea seama că ea îi cauza mai multe probleme decât merita.

Oamenii înțeleg problemele psihice doar până la un punct. Dincolo de punctul acela, răbdarea lor slăbește. Știa asta pentru că o simțea și ea câteodată cu Eugene. Cu mama ei. Cu tatăl ei. Dorința să îi apuce de umeri și să îi scuture bine și să le zică „Fă-te bine! Fă-te bine! Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!”

Știa de multă vreme că avea să vină ziua asta și acum, că în sfârșit se întâmpla, nu putea să îl învinuiască, pentru că rahatul prin care trecea el era mult mai grav decât al ei. Totalul colectiv al durerii lor era prea mult pentru el. E oarecum ușor să suferi singur; să suferi pentru alții e ce te distruge.

— OK, a zis și i-a dat drumul. OK.

— Hei, hei, stai. Unde pleci? a zis Jonah și a alergat după ea pe peluză, apoi i-a mângâiat ușor vânătaia de pe obraz.

Maxilarul îi zvâcnea când i-a atins umflătura; nu îl mai văzuse niciodată atât de furios.

— Tocmai ai zis că… nu mai poți face asta?

Jonah a dat din cap, apoi a sărutat-o ușor pe obrazul rănit.

— Nu tu. Nu vorbeam despre tine.

Esther s-a prăbușit în brațele lui. Ce își făcuse? Cum lăsase să se ajungă aici? Cum de îl lăsase pe băiatul care o jefuise în stația de autobuz să devină persoana care s-o distrugă?

— Îmi pare rău că sunt nebună, a spus printre suspine, îmi pare rău că te-am târât în toată nebunia asta. Îmi pare rău că nu pot să te ajut.

— Hei. Nu ești nebună. Și nu m-ai târât în nimic. O să o ducem la capăt împreună.

Au înaintat încet prin iarba înaltă din spatele casei lui, suficient de departe cât să nu mai vadă nicio lumină în afară de lămpile solare pe care le aveau cu ei, furate din curtea unui vecin. Jonah a aranjat lămpile în cerc, ca un cerc al zânelor, desprins din povești. Cerul deasupra lor era apăsător, plin de vrăji, iar în jurul ei, Esther simțea un pericol pe care nu îl putea vedea. Un pericol străvechi, din timpuri când electricitatea și mașinile și internetul încă nu îi făcuseră pe oameni să uite ce pândea în întuneric. Îi înconjura o masă difuză de primejdie necunoscută. Îi făcea pielea de găină. O făcea să

respire greu, pe gură. Îi făcea ochii să lăcrimeze, pentru că nu îndrăznea să clipească.

— Nu o să scap niciodată de frica asta, i-a spus lui Jonah, care aranja și ultimul felinar. A fost o prostie să cred că putem ridica blestemul.

— Ce-ar fi să te duci dracului, scorpie uriașă?! a țipat Jonah, iar pentru o secundă Esther a crezut că vorbește cu ea, dar nu, avea mâinile pâlnie la gură și striga la umbre. Da, tu, limbă uscată de vacă! Pui de lele! Fă pași!

— Ai de gând să urli insulte shakespeariene în întuneric?

— Ai o idee mai bună?

Esther a încercat să intre în joc.

— Du-te naibii, a zis timid.

— Hai, Solar, poți mai bine de atât. Vână de taur! a urlat Jonah. Spangă proțăpită! Să mi-o sugi, ticăloaso!

— Da, a adăugat Esther. Du-te dracului, căcăcioaso! Ăăă… Găleată de vibratoare ce ești!

— Cucură de săgeți!

— Canalie!

— Ești o jignire adusă întregii omeniri și datoria fiecărui om de omenie ar fi să-ți tragă câte-o mamă de bătaie. Să te bată Dumnezeu, scorpie! Singurul loc în care meriți să fii e infernul!

Jonah s-a uitat la Esther, cu un zâmbet strâmb în colțul buzelor umflate.

— Mai bine acum?

Esther a zâmbit.

— Mai bine.

A respirat adânc. Și-a făcut curaj să pună o întrebare dificilă:

— De ce rămâi? De fiecare dată când mă gândesc că te-ai săturat de mine… te întorci.

— Chiar nu știi?

Jonah a făcut un pas înapoi. Și-a frecat ochii.

— Pentru că… Te cam iubesc, Esther.

— *De ce?*

— De ce? Pentru că… ești mult mai curajoasă decât crezi. Uite, am mințit când am spus că nu îmi aduc aminte cum ne-am cunoscut când eram mici, OK? Îmi amintesc cum erai hărțuită. Îmi amintesc cum strângeai din dinți și ridicai capul sus și continuai să faci ce îți plăcea să faci, deși erai tachinată. Majoritatea copiilor ar fi plâns, știi, dar tu? Tu ai sânge, Solar. Mereu ai avut.

— Singurul motiv pentru care mă placi e că nu vezi cine sunt cu adevărat.

— *Te văd.*

— Atunci lasă-mă să văd portretul. Lasă-mă să mă asigur.

— O vopsea pe pânză nu o să facă nicio diferență dacă nu ești conștientă de asta până acum. Știam că o să îți fie greu, dar… credeam că și tu o să simți același lucru.

— Eugene tot pâlpâie, uneori ore întregi. Tatăl meu se transformă în stană de piatră. Mama e mâncată de termite. Nu sunt sigură dacă Hephzibah e reală sau nu. Dintre toți cei la care țin, tu ești singura persoană palpabilă și nu vreau să… Să te distrug.

Ce nu a spus, ce nu a adăugat, era că nu voia să îi dea lui Jonah puterea să o distrugă și el pe ea. Dragostea e o capcană, o capcană lipicioasă de melasă care ține doi oameni împreună. E lucrul de care nu poți să fugi, o greutate pe care oamenii și-o leagă de picioare înainte să intre în apă și după aceea se miră că se îneacă. Esther văzuse asta de multe ori. Văzuse acel lucru pe care oamenii îl numeau dragoste, acel lucru din filmele romantice, iar puterea lui o speria al naibii de tare.

Bunicul ei o iubise pe bunica ei, iar moartea ei îl făcuse să înnebunească. Mama ei îl iubise pe tatăl ei, iar dispariția lui o mâncase de vie. O transformase în lemn mâncat de termite.

În ciuda faptului că Jonah reprezenta un pericol clar și evident, Esther l-a lăsat să îi dea o șuviță de păr după ureche. L-a lăsat să se apropie și să își lipească buzele umflate de ale ei. S-a tras înapoi, a încercat să nu îl rănească, dar lui Jonah nu părea să îi pese. Cu mâna în părul ei, a tras-o mai aproape de el, sărutând-o cu pasiune. O săruta de parcă mergea la război și nu se mai aștepta să sărute pe nimeni vreodată.

Apoi totul s-a terminat și și-a lipit fruntea de fruntea ei.

— Te rog, arată-mi că mă înșel, i-a zis Esther încet, cu buzele lipite de mâna lui.

— Frate, te înșeli în atâtea privințe, că nici nu știu de unde să încep. Cu care vrei să începem?

— Cu Moartea, în principal. Și cu dragostea.

— Nu pot să îți arăt că te înșeli cu privire la dragoste dacă nu te îndrăgostești și tu de mine.

În momentul în care recunoști că iubești pe cineva, deja ai multe de pierdut. Le dai undă verde să te rănească.

Nu a fost un moment măreț în care și-a dat seama. Esther cu siguranță observa lucrurile esențiale: bunătatea lui, puterea, felul în care o proteja când nimeni altcineva nu mai făcea asta. Dar lucrurile mărunte erau cele care îl făceau pe Jonah Smallwood extraordinar. Felul în care zâmbea când plănuia ceva neastâmpărat, felul în care se uita la ea cu ochi mari și entuziasmați când își înfrângea fricile, felul în care șoldurile i se unduiau când dansa, felul în care se prăbușea pe jos de fiecare dată când ceva i se părea ridicol și extrem de amuzant.

O mie de momente mici o făcuseră pe Esther să se îndrăgostească din ce în ce mai mult de el, fără să observe. O mie de așchii săriseră din sufletul lui și se înfipseseră în sufletul ei.

— Ești moartă după mine, Solar?

Esther nu a răspuns.

— Să fiu al naibii.

— Arată-mi că mă înșel, a șoptit.

— Te înșeli atât de rău, a zis el, apoi a sărutat-o pe frunte, pe vârful nasului, pe buze.

În timp ce stătea în brațele lui, sub un covor deșirat de stele, Esther s-a gândit că așa e mereu la început. Dar chiar și aici, lângă el, cea mai grozavă persoană din univers, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că dragostea e ca o plantă carnivoră. Te atrage cu mirosul ei, dulce ca nectarul, dar, cum te apropii, te mănâncă cu totul.

Cu tot cu suflet.

32.

Eugene

Au dormit pe terasă, îmbrățișați sub o pătură, cu o galaxie de stele pictate deasupra. Esther s-a trezit dis-de-dimineață și a văzut că avea douăzeci și trei de apeluri pierdute și două mesaje, toate de la mama ei:

MAMA:
Sună-mă imediat.
E vorba de Eugene, Esther.
E vorba de Eugene.

33.

Băiatul umbrelor

Spitalul Mercy General, cel construit în locul fostului Peachwood, era o clădire mare, ca un puzzle geometric, construită din sticlă, oțel și ciment. Deși pe dinafară părea modernă, înăuntru putea fi orice spital din orice epocă: avea coridoare lungi, puternic luminate, lipsite de orice fel de căldură sau confort, podele industriale urâte și un miros acid și pregnant de dezinfectant, care încerca (fără prea mare rezultat) să acopere duhoarea Morții.

Esther a mers pe holuri, cu fire de iarbă încă în păr de noaptea trecută. Costumul ei de Matilda Wormwood era rupt și murdar. Arăta complet scoasă din peisaj într-un loc atât de steril, o fată sălbatică venită din junglă.

Sau poate aici, în secția de boli psihice, arăta exact cum trebuie. Poate aici era locul ei.

Rosemary îi explicase totul pe drum, după ce o luase de la Jonah de acasă. Căzuse curentul pe toată strada, iar Eugene dispăruse brusc în întuneric. Orice îl înșfăcase și îl târâse prin eter îl scuipase apoi afară, transpirând și țipând și mirosind a pământ umed și a putrefacție. Mirosind a mormânt, și-a dat seama Esther.

Îi luase doar un minut sau două să se liniștească după ce se aprinseseră iar luminile. Rosemary i-a făcut ceai și i-a pus coada șoricelului după ureche.

A zis că se simte bine. A zis că totul devenea mai simplu, acum că a mai crescut. I-a zis că poate să se ducă la cazinou, dacă vrea. I-a zis că avea să fie bine singur.

A zis că avea să fie bine.

Peter a fost cel care l-a găsit. Peter care, ca și tatăl lui, avea un al șaselea simț când venea vorba de moarte. Când încă mai făcea parte din lumea de la suprafață, această percepție extrasenzorială îl făcuse un veterinar excelent. Știa, fără să știe cum știe, ce animale să trateze și pe care dintre ele Moartea își pusese ochii. Care erau deja însemnate și, prin urmare, nu mai puteau fi ajutate de medicină. Tot ce trebuia să facă era să fie aproape de muribunzi, ca să audă tăcerea întunecată și apăsătoare care era simfonia Morții.

A auzit aceeași simfonie când Eugene și-a înfipt un bisturiu veterinar în fiecare dintre încheieturi, în baia de deasupra pivniței.

Eugene Solar avea 17 ani când a murit.

— Nu intri? a întrebat-o Esther pe Rosemary când s-a oprit în ușă.

— Știi că doar pe tine te vrea acolo.

A dat din cap. Și ea ar vrea același lucru. Dacă ar fi bolnavă sau tristă sau pe moarte sau toate trei, Eugene ar fi cel de care ar avea nevoie.

Esther a privit-o pe mama ei cum se îndreaptă spre camera asistentelor. Era slabă ca o greblă, iar pielea îi părea o perdea subțire aruncată peste obraji.

În rezervă, Eugene stătea întins pe spate, cu ochii deschiși, dar fără viață. Esther a bătut în perete. Eugene a ieșit din poziția de cadavru și s-a uitat la ea.

Eugene Solar avea 17 ani când a murit. Tot șaptesprezece ani avea și când medicii de la urgențe l-au adus înapoi din ghearele Morții împotriva dorinței lui – de două ori.

— Bună, fraiero, a zis încet.

Peter ajunsese la timp. În ciuda a trei atacuri de cord și a unei frici atât de mari și de îngrozitoare încât îl ținuse sub pământ șase ani, tatăl lor, pe jumătate paralizat, se târâse pe scări și ajunsese în baie la timp ca să își salveze fiul. Încă treizeci de secunde, au zis medicii de urgență. Treizeci de secunde și nu ar mai fi putut să îl aducă înapoi.

— Se pare că nu știi să mori, a zis Esther. În sfârșit ceva la care nu ești bun.

— A, nu, n-ai auzit? Am murit *de două ori.* Știu foarte bine să mor. E mai greu să rămân mort.

Eugene s-a uitat iar la tavan.

— Asta e o conversație pe care speram să n-o am. Acum toată lumea va crede că a fost un strigăt de ajutor.

— Părinții noștri chiar sunt o pacoste. Absenți când avem nevoie de ei și când încerci și tu să te omori…

— Dau buzna și strică tot. Sfinte, ce ticăloși.

— Tata chiar a ieșit din pivniță?

— Da, nu pot să-mi explic. Nu am făcut zgomot. *M-am asigurat* că nu fac zgomot. Nu am strigat după ajutor, dar… tot m-a găsit. Nu știu cum, nu îmi aduc aminte mare lucru, doar că a năvălit înăuntru și practic a căzut peste mine. Se prea poate să fi visat totul.

— Deci asta trebuia să facem – o banală încercare de suicid.

— Tot ce trebuie să faci acum e să devii dependentă de metamfetamină sau ceva de genul. Asta sigur o să ne aducă familia împreună.

Esther a început să râdă, dar râsul i s-a transformat rapid în hohote de plâns. Nu înțelegea cum putea să plângă, când nu mai rămăsese nimic înăuntrul ei. S-a așezat pe marginea saltelei și i-a apucat una dintre mâinile bandajate.

— Nu mă părăsi, i-a șoptit. Nu mă lăsa aici cu ei.

Esther voia să îl facă pe fratele ei să înțeleagă că el era soarele. Că era strălucitor și înflăcărat și sclipitor și că fără căldura lui, fără forța lui de gravitație, care o ajuta să se orienteze, ea nu era nimic. Ar fi vrut să aibă legătura aceea ciudată între gemeni, să îi trimită imagini direct în creier, pe care el să le vadă. Să vadă că el era totul.

Eugene a stat în liniște câteva clipe, apoi i-a luat o șuviță de păr între degete și a zis:

— Nu pot să rămân, Esther.

Esther a început să plângă și mai tare, pentru că știa că Eugene nu vrea să zică *Nu pot să rămân în spital* sau *Nu pot să rămân în orașul ăsta.* El voia să spună că nu poate să rămână pe planeta asta, nu când erau atât de mulți demoni și fantome de care se împiedica în întuneric, atât de multe umbre care îl așteptau în oglinzi și în holuri întunecate și în ramurile copacilor noaptea. Întreg universul era greșit pentru o creatură ca Eugene; prea multă materie întunecată, o distanță prea mare între stele, prea multe lucruri necunoscute care plutesc în abisul infinit.

— O să fie mai bine, i-a spus ea printre lacrimi. Îți promit că o să fie mai bine. Nu o să îți fie mereu teamă.

— Nu fi penibilă, Esther. Știi și tu că nu e așa. Nu mai vreau să trăiesc așa.

Era disperată să găsească orice ar fi putut să îl facă să se răzgândească.

— Știi că dacă mori înaintea ei o să ruleze prezentarea aia odioasă la înmormântare.

— Ăsta e sincer unul dintre motivele pentru care am amânat atâta vreme. Am încercat s-o găsesc azi-noapte, dar femeia o ține ascunsă de parcă e o bijuterie de familie.

— Cum poți să vrei să mă lași?

— O, Esther, a spus și i-a îngropat capul în pieptul lui. Nu e vorba despre tine. Deloc. Niciodată nu a fost. Poți să iubești pe cineva cu tot sufletul și

tot să te urăști pe tine suficient de mult încât să vrei să mori.

Dar ea nu era dispusă să îi accepte predarea.

Nu încă.

Niciodată.

— Trebuie să lupți, Eugene. De fiecare dată când vrei să îți faci rău, spune-mi, spune-i lui Heph, spune-i mamei, spune-i tatei, lui Jonah, prietenilor tăi. Îți garantez că măcar unul dintre noi o să spună „Vino, o să fiu eu sprijinul tău". Apoi vom putea să înfruntăm gândurile întunecate împreună. Dacă încerci să treci prin asta singur, îți crește mult șansa să fii asaltat de propria minte.

— Câteodată nu există o strategie pentru orice.

— Nu. Taci. Nu o să fac niciun compromis cu *chestia asta* din tine care te face să te urăști atât de mult. Nu pot.

— Doar gândul de a termina liceul, de a absolvi și de a merge la facultate… Mă epuizează. Când mă gândesc la viitor, tot ce simt e vid. Chiar dacă lucrurile se îmbunătățesc, știu că senzația se va întoarce în cele din urmă. Mereu se întâmplă așa.

— Dă-mi telefonul, i-a zis.

— Nu-l am, e undeva în ghiozdan.

Esther i-a găsit telefonul în ghiozdanul pe care i-l pregătise Rosemary, a căutat pe Google și i-a adăugat în lista de contacte liniile telefonice directe la care sunt încurajați să sune cei care vor să se sinucidă.

— Dacă mai vrei vreodată să te rănești, chiar dacă simți că nu poți să suni niciun cunoscut, sună aici.

— Faci totul să pară așa de ușor.

— Evident că nu o să fie ușor. Porți un război împotriva ta. De fiecare dată când vreuna din părți câștigă teren, *tu* ești cel care e rănit. Dar nu trebuie să câștigi războiul împotriva demonilor tăi. Trebuie doar să faceți un armistițiu și să înveți să trăiești cu ei în pace. Promite-mi că vei continua să lupți.

— De ce aș face-o? Tu n-o faci.

— Adică?

— Tu nu lupți. Te crezi așa de curajoasă, dar nici tu nu te lupți cu demonii din tine.

— Încerc. Tot încerc de câteva luni.

— Pe naiba. Ieși în fiecare săptămână și faci câte o cascadorie stupidă de care nici măcar nu îți e teamă cu adevărat, îți faci inima să bată mai tare o

vreme, dar nu e o teamă adevărată.

— Ne apropiem, Eugene. Simt asta. Îl prindem din urmă. Sau îi atragem atenția. Pot *să repar* asta.

— Îngerul Morții nu e real, Esther. Blestemul nu e real. Jack Horowitz e un tip oarecare. Bunicul nu o să se înece. Cred că asta e deja evident. E doar o poveste pe care ne-a spus-o când eram mici, ceea ce, trebuie să precizez, e de-a dreptul aiurea. Am fost aproape de viața de apoi și nu am văzut nimic și pe nimeni.

— Atunci de ce ni se întâmplă toate astea?

— Pentru că viața ta nu trebuie să fie blestemată ca să fie de tot rahatul uneori. Uite, bunicul mi-a zis, bine? L-am întrebat înainte să se interneze la Lilac Hill dacă blestemul e adevărat, dacă s-a întâlnit cu adevărat cu Moartea și a râs. A spus că ar fi trebuit să știu deja că a fost doar un basm.

Esther s-a uitat la Eugene, a așteptat să ezite, dar nu a făcut nimic.

— Dar… nu are niciun sens. El… ani de-a rândul ne-a spus că blestemul e adevărat.

— E *o poveste,* Esther. E doar un basm.

— Cum rămâne cu unchiul Harold? Sau cu verișorul Martin și albinele? Sau cu câinele bunicului? Cu *tine?*

— Nimeni nu crede în asta în afară de tine. Tu ești singura care crede că e adevărat. Tu ești cea care îl mai ține în viață.

Esther a deschis gura să-l contrazică, dar Eugene era atât de obosit sau de sedat, încât pleoapele au început să i se închidă și capul să îi cadă în piept.

— Dă-te mai încolo, i-a zis Esther, așa că i-a făcut loc, iar ea s-a suit în pat cu el și i s-a strecurat cu grijă în brațe. Eugene, i-a șoptit în halatul de spital, pe sub care îi simțea coastele subțiri respirând împotriva voinței lui, nu *poți* să mă părăsești.

El nu a zis nimic, doar i-a mângâiat obrazul cu mâna lui bandajată. Au stat împreună, așa cum o făcuseră timp de nouă luni în pântecul mamei lor, cu membrele întortocheate, până când a simțit cum lui Eugene i se liniștește respirația și adoarme. Ridurile de expresie de pe frunte i s-au relaxat. Mușchii tensionați de la umeri s-au topit în așternuturi.

Normal că Moartea era atrăgătoare, când singurul moment în care era cu adevărat liniștit era atunci când era inconștient.

34.

Trădare

Jonah a trecut pe la ei în dimineața aceea, imediat ce Esther l-a sunat. Au luat micul dejun împreună în cantina tristă de spital și l-au așteptat pe Eugene să se întoarcă în lumea celor vii, lume pe care voia cu atâta disperare să o părăsească definitiv.

— Crezi că fac spitalele oribile în mod special? a întrebat Esther.

Cantina avea pereți de culoarea lămâii și podele portocalii, iar toată mobila arăta scoasă dintr-o clădire de birouri vechi. O fată de 13-14 ani, cu mâna în ghips, s-a uitat ciudat la Esther când ea și Jonah s-au așezat la coadă să își ia de mâncare.

— Frate, sper că nu îi dau asta și lui Eugene. Dacă da, o să vrea iar să se omoare, a zis Jonah când s-au așezat la masă, cu niște ouă nesărate și „pâine prăjită".

Esther a luat o gură de mâncare, dar o senzație ciudată nu o lăsa să mestece și să înghită.

S-a uitat în sus. Fata cu mâna în ghips se uita fix la ea. Esther s-a uitat în jos la costumul ei de Matilda Wormwood; nu era nici pe departe cel mai ciudat pe care îl avea.

— Fata aia se tot uită la mine, a zis Esther. Mă face să mă simt prost.

— *Clar* se uită la mine, a spus Jonah. Știi ce, mâncarea asta nu e rea. Hai, mai ia o gură.

— OK, tocmai s-a uitat *iar* la mine.

— Nu te mai uita la ea și nici ea nu o să se mai uite la tine, a continuat băiatul.

— Jonah, nu glumesc. Se holbează la mine.

— Probabil pentru că porți un costum ciudat. Ești paranoică.

— *Nu* sunt paranoică.

— Mănâncă-ți ouăle, femeie.

— Nu mi-e foame.

— Cum așa?

Ceva în Esther s-a rupt. Ochii i s-au umplut de lacrimi, gâtul i s-a umflat și a început să plângă:

— Pentru că familia mea se dezintegrează în jurul meu și… și… și e doar vina mea. Ar fi trebuit… să lupt mai tare să-l scot pe tata din pivniță. Ar fi trebuit să încerc mai mult să înlătur blestemul înainte să încerce să îl omoare pe Eugene.

— Hei, hei, hei, nu e vina… a început Jonah să zică, dar fata care îi urmărise era acum în spatele lui.

— Esther Solar? a întrebat ea.

Esther și-a șters lacrimile și s-a încruntat.

— Nu cred! Chiar ești tu! Sunt o mare fană! Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup, dar… putem să facem o poză? a insistat fata.

— Poftim?

— Pot să-mi fac un selfie cu tine?

— De ce? a întrebat-o Esther.

— Mă uit la canalul tău de YouTube.

— Canalul meu… de YouTube? Nu înțeleg.

— Lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri, i-a explicat fata, uitându-se ba la ea, ba la Jonah, gândindu-se că poate chiar îi confunda. Cel în care voi mergeți în fiecare săptămână și vă înfruntați o frică. Cea cu gâștele a fost preferata mea. Și pe mine m-a mușcat una când eram mică și nu am trecut…

Esther s-a uitat la Jonah.

— Esther, a zis el încet, implorator, dar ea deja se ridicase val-vârtej de la masă, răsturnând tava portocalie de mâncare.

Jonah a ajuns-o din urmă la intrarea în cantină.

— Sunt online, a spus Esther printre gâfâieli.

Nu era sigură dacă respira așa din cauza fricii sau pentru că alergase până aici sau pentru că era furioasă sau toate trei.

— Ai pus clipurile online.

— Trebuia să fie o surpriză pentru 50/50.

— M-ai făcut să par o idioată!

— O idioată? Nici măcar nu le-ai văzut. Nici măcar nu ai văzut cât de mult te iubesc oamenii, i-a zis Jonah.

— Nu mă atinge! a strigat ea când a încercat să o ia de mână. M-ai mințit! Mi-ai promis că nimeni nu o să le vadă vreodată. Mi-ai promis. Ai promis.

Jonah s-a dat un pas înapoi:

— Da, bine, am mințit. Vrei să știi de ce? Pentru că ce am fi făcut când ajungeam la numărul 1? Nu ți-e frică de homari sau de șerpi sau de sânge sau de înălțimi. Toate astea sunt o prostie. Mi-am dat seama de ce ți-e cu adevărat frică din ziua în care te-am cunoscut. Am știut că ești prea lașă să o scrii.

— A, da? Ia spuneți, despre ce e vorba, dr. Phil? Vă rog să mă psihanalizați în baza vastei experiențe pe care o aveți.

— Îți bați joc de mine? Tu chiar nu *știi*? *Trebuie* să știi.

— Du-te naibii. Nu știi nimic despre mine, i-a spus Esther.

— *Te văd,* Esther. Am vorbit serios când am spus asta. Crezi că frica te face așa de interesantă și de specială, dar nu e așa. Crezi că ești unică sau ceva de genul ăsta pentru că ții după tine o listă cu toate lucrurile pe care nu poți să le faci, dar nu ești. *Tuturor* ne e frică de aceleași lucruri. Toți ducem aceleași bătălii în fiecare zi.

— Nu știi cum e să trăiești cu o familie blestemată.

— Sfinte. *Familia ta nu e blestemată.* Eugene încearcă să îți spună de luni întregi că e bolnav, dar tu nu vrei să vezi. Nu ești atentă. Vrei o soluție simplă pentru o problemă complexă. Ei bine, *nu există.* Oamenii cad în depresie și sunt dependenți de jocuri de noroc și au atacuri de cord și mor în accidente de mașină și sunt bătuți de oameni care ar trebui să-i iubească și nimic din toate astea nu se întâmplă pentru că au fost blestemați de Moarte. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— N-are nicio treabă cu tine și cu viața ta de rahat.

— La dracu', Esther, a zis el și a lovit un coș de gunoi.

Așa că Esther a spus ce știa că o să-l doară cel mai tare:

— Văd că deja începi să semeni cu tatăl tău.

Jonah a respirat adânc și s-a calmat. Când a vorbit din nou, vocea lui era liniștită și atent controlată:

— Ai o părere așa de proastă despre familia ta pentru că nu te iubesc așa cum ai vrea să fii iubită, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc din tot sufletul lor. Doar pentru că nu sunt niște oameni perfecți, asta nu înseamnă că nu sunt de ajuns.

— Mi-ai promis că o să-mi arăți că mă înșel.

— Crezi că asta înseamnă că nu te iubesc?

— Nu. Știu că mă iubești. Asta doar îmi arată că dragostea e exact ce credeam că e. E ceva ce cauzează durere.

— *Te văd,* Esther, a insistat el. *Te văd.*

Mama ei ar fi trebuit de multe ori să-l părăsească pe tatăl ei, dar nu o făcuse pentru că îi fusese prea frică de necunoscut. Dar Esther avusese timp să exerseze. Luni în șir în care exersase cum să fie curajoasă. Așa că a fost curajoasă. Nu a vărsat nici măcar o lacrimă. Pur și simplu a dat din cap și a plecat.

35.

Goana după orhidee

Esther și Rosemary și-au petrecut dimineața în spital, intrând și ieșind din camera lui Eugene, în timp ce medicii și asistentele le spuneau întruna cât noroc avusese, cât de aproape fusese de moarte. Pe Esther nu o mai duruse niciodată inima atât de tare; nu crezuse că trădarea și tristețea pot cauza atât de multă durere fizică. Când se gândea la Eugene și la ce făcuse, nu putea să respire. Când se gândea la tatăl ei și la cum fusese adus la spital cu fiul lui, pentru că era prea slăbit să se poată mișca singur, îi ardeau ochii. Când se gândea la Jonah și la ce făcuse, îi venea să vomite.

Oamenii o văzuseră. Străini de pe internet o *urmăriseră* în cele mai intime și mai vulnerabile momente: când era udă din cap până în picioare și plângea și hiperventila și tremura și era slabă și lașă. Îi fusese atât de greu să-l lase pe Jonah să se apropie, iar el *îi lăsase* pur și simplu să o vadă așa. Jonah le-o *oferise* oamenilor pe Esther, perfect conștient, împotriva voinței ei. Iar asta, credea Esther – era de neiertat.

Mai mult, se ura pentru că îi păsa de ceva așa de trivial și de nesemnificativ când fratele ei, geamănul ei, cu care avea o legătură de sânge, era norocos că mai era în viață.

Esther și-a sprijinit capul pe umărul mamei ei. Rosemary arăta și se simțea și părea complet scoasă din peisaj în holurile spălăcite ale spitalului. Azi era îmbrăcată în straturi de mătase viu colorată, avea multe inele pe degete, iar hainele îi sclipeau de la monedele cusute pe tiv și la mâneci și în interiorul fiecărui buzunar. Părul ei castaniu era strâns într-un coc înalt și decorat cu fiori de coada șoricelului. Ochii îi erau însă injectați. Lui Esther i se părea că arată ca o clarvăzătoare nebună, coborâtă din turnul ei ca să anunțe o premoniție teribilă.

— A, am uitat să îți zic. Fred a murit, i-a spus Rosemary solemn, în timp ce se uita la frunzele de ceai care îi pluteau în pahar.

Esther știa ce însemna teoretic semnul ăsta rău, pentru că mama ei îi spusese de multe ori: un străin urma să le iasă în cale.

— Ce? Cum s-a întâmplat?

— Nu știu. Tot ce a mai rămas din el e o arsură mare în bucătărie. Știi că Aitvarașii iau foc atunci când mor.

— Crezi că puiul a luat foc spontan? a zis Esther încet.

— Fred era cocoș, nu pui. De fapt era un cocoș goblin. Dar da.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Nu, dar cred că s-a sacrificat ca să îl salveze pe Eugene.

— OK.

Esther s-a ridicat. Rosemary a pescuit frunzele de ceai din cană, le-a pus pe mâna stângă și s-a lovit singură cu dreapta. După o singură lovitură, frunzele i-au alunecat de pe mână și au căzut pe podea.

— Un străin va veni peste o zi, a zis. Un bărbat. Va fi scund.

∵

Telefonul de la Lilac Hill a venit în după-masa aceea. Rosemary a scos-o pe Esther din camera lui Eugene și i-a spus, în timp ce strângeau cutii de Cola și pungi de chipsuri de pe automate, că Reginald nu mai avea mult de trăit. Era foarte aproape să alunece în lumea de apoi.

— Asistenta a zis să mergem să ne luăm rămas-bun, a spus Rosemary. Acum, nu diseară. Cât se poate de repede.

Esther și-a frecat cu degetele ochii roșii. Nici că se putea un moment mai bun.

— Trebuie să-i spunem lui Eugene.

— În niciun caz. Nu are cum să plece de aici să-l vadă. Dacă îi spunem, nu facem altceva decât să îl supărăm și mai mult.

— Nu o să ne ierte niciodată dacă nu îi dăm șansa să își ia adio.

— Iar eu nu o să mă iert niciodată dacă nu îi dau șansa să se facă bine. Știi că am dreptate, Esther. Nici nu are rost să încerci. Deja v-ați luat amândoi rămas-bun de la bunicul vostru de multe ori.

— Eugene îl iubește foarte mult.

— Știu, scumpo, știu. Ar trebui să te duci, cât doarme el.

— O să vii și tu mai târziu?

— Reg e un om bun, dar și eu mi-am luat rămas-bun de la el acum multă vreme. Eugene are mai multă nevoie de mine decât el.

Esther voia să spună că *Toți trăim fără tine de ani buni. Ce te face să crezi că e suficient să fii aici acum?* În schimb nu a spus nimic, dar probabil că expresia ei îi trăda sentimentele, pentru că Rosemary a tras-o spre ea și a îmbrățișat-o strâns. Preț de o clipă, Esther a simțit sclipirea legăturii care le

unea, magia care cândva strălucea așa de tare. Voia atât de mult să se topească în brațele mamei ei și să simtă că totul este din nou bine.

— Știu că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor tale, i-a șoptit Rosemary. Știu că tu crezi că aș putea fi mai bună în multe privințe și că dacă ai putea să alegi noi bucăți din mine, aș fi o mamă mai bună.

Cuvintele au înțepat-o, în mare parte pentru că erau adevărate, iar Esther a simțit cum se stinge flacăra.

— Mamă, te rog.

A oftat, s-a tras din brațele ei și s-a sprijinit de automatul de sucuri.

— Nu vreau să te gândești așa.

— E în regulă, scumpo. Știu că uneori nu sunt de ajuns. Tu și Eugene aveți grijă să știu asta. Dar chiar vă iubesc. Mai mult decât orice.

Esther a deschis ochii. Era dragostea de ajuns? Dacă o persoană nu poate să îți ofere nimic altceva în afară de promisiuni încălcate și dezamăgiri, e dragostea de ajuns cât să compenseze? S-a gândit la Jonah și la ce îi făcuse – cum îi arătase cele mai vulnerabile unghere ale sufletului ei și cum el scosese toate secretele din ea și le vânduse lumii întregi.

Esther a luat-o pe mama ei de mână. Rosemary i-a apăsat mâna pe obrazul ei și a sărutat încheietura fiicei sale.

— Fata mea frumoasă.

— Ar trebui să plec, a zis ea și întocmai asta a făcut.

* * *

Esther a împrumutat mașina mamei ei ca să ajungă la Lilac Hill. Frica de ce ar putea să spună oamenii dacă ar vedea-o poticnindu-se cumva i se părea acum surdă și slabă după episodul prin care trecuse Eugene. A condus încet, cu grijă, dar a resimțit foarte puțin din teroarea cu care era obișnuită.

În schimb, acestea erau lucrurile care îi treceau prin cap:

- Faptul că bunicul ei era foarte aproape să moară acum și, cu fiecare oră care trecea, părea din ce în ce mai puțin probabil că avea să se înece. Realitatea iminentă arăta că predicția Îngerului Morții fusese, de fapt, greșită, iar asta o făcea pe Esther să se simtă și plină de speranță, dar și foarte tristă.
- Cât de mult iubise Reginald orhideele și pe Johnny Cash și păsările și pe soția lui și cum nu avea niciunul dintre lucrurile astea în preajmă, acum, când se pregătea să plece din lumea asta, și cât de nedrept era totul.

Așa că, în loc să se ducă la căpătâiul bunicului ei, Esther a făcut un scurt ocol și a oprit mașina la două case de locul în care Florence și Reginald Solar locuiseră mulți ani. Casa era la fel de liniștită și de îngrijită ca în ziua în care familia Solar se mutase acolo, când Reg s-a întors din război. Ramele geamurilor erau încă strălucitor de albe, poteca din grădină era încă flancată de tufe de flori, iar steagul Americii încă mai flutura la intrare.

Înainte să iasă din mașină, Esther s-a gândit la a patra oară când Reginald s-a întâlnit cu Moartea, o întâlnire care a avut loc în dreptul casei la care se uita acum.

S-a întâmplat în sera din spatele casei, în după-amiaza dinainte ca bunica ei să moară. Reg îi spusese povestea asta o singură dată, în ziua în care Florence a murit. Esther și Eugene aveau 11 ani. Jack Horowitz, slab, palid, cu cicatrici de la acnee pe față și deloc îmbătrânit față de prima dată când îl văzuse Reg în Vietnam, cu 40 de ani în urmă, a bătut în peretele serei și i-a făcut semn, politicos, prin geam.

Reginald și-a dat jos mănușile de grădinărit și a deschis ușa Morții.

— Am venit să îți dau o veste pe care nu vrei să o auzi, a spus Horowitz.

— O să mor.

— Nu. Tu o să mori peste câțiva ani, de demență. O să vrei să te sinucizi după ce o să afli diagnosticul, dar boala va fi incredibil de rapidă. Nu o să ai suficient timp.

— Pe naiba nu o să am.

Horowitz a dat din umeri.

— Zeci de ani te-ai întrebat cum o să mori cu *adevărat* și acum, că îți spun, nu vrei să mă asculți.

— Dacă o să fiu diagnosticat cu demență, poți să fii sigur că o să-mi pun un pistol în gură înainte să încep să uit cum arată nepoții mei. Și *tot* nu o să mă apropii de apă. De ce ești aici?

— Dis de dimineață, la 4:02, ca să fiu mai exact, o persoană pe care o iubești mult va muri din cauza unui anevrism cerebral catastrofal.

— Horowitz, dacă pui mâna pe cineva din familia mea…

— Îți fac o favoare pentru care mulți ar sacrifica tot.

— Da? Care dracu’ e aia?

— Șansa să îți iei rămas-bun.

Atunci Horowitz a luat un bulb de floare. Nu s-a ofilit și nu s-a înnegrit la atingerea lui, așa cum te-ai aștepta să se întâmple în cazul Morții.

— O să îți inviți familia la cină diseară. O să gătiți un adevărat festin. Cotlet de miel cu rozmarin și usturoi, aceeași masă pe care i-ai gătit-o soției tale când ai adus-o prima dată acasă.

— Cum naiba știi…

— Mai târziu, când copiii și nepoții vor pleca acasă, o să speli vasele și o să îi torni un pahar de vin roșu și o să dansați împreună pe „Moonlight Serenade", așa cum ați făcut la nuntă. Înainte să te duci la culcare, o să pui orhidee proaspăt culese pe noptieră, așa cum ai făcut în fiecare săptămână de când au murit fetele și o s-o săruți de noapte bună. E o moarte bună, Reginald. Mai bună decât va fi a ta.

— Și dacă o duc la spital acum?

— Tot va avea un anevrism. Florence Solar va intra în comă și va muri vineri seara. Dacă o duci la spital, îi mai dai cinci zile în plus, dar nu vor fi zile petrecute frumos. Bucură-te de seara asta, prietene. E cadoul meu pentru tine.

— Îmi doresc să nu te fi cunoscut vreodată, Horowitz.

Horowitz a râs pe înfundate.

— Crede-mă, mulți vor asta. De ce orhidee?

— Poftim?

— În după-masa în care ai început să investighezi moartea surorilor Bowen, ai adus acasă zeci de orhidee. Niciodată nu mi-am dat seama de ce.

— Din cauza ta, nenorocitule.

— A mea?

— Dacă tai o orhidee și plantezi o bucățică din ea într-un ghiveci nou, o întreagă plantă crește ca nouă. Sunt ca hidrele. Orhideele sunt imune în fața morții; de-asta cel care a fost Înger al Morții înaintea ta le folosea drept semnul lui distinctiv, îi era frică de ele și la fel ar trebui să îți fie și ție. Nu te poți atinge de ele cu degetele tale scheletice.

— Deci dacă plantez ghimpele ăsta, o nouă floare va crește din el? Nemurire. Ca meduzele alea nenorocite care mă chinuie atât.

— Tu poți măcar să crești ceva? Dacă ai planta o sămânță, ar crește sau s-ar ascunde în umbra ta, prea speriată ca să înflorească? De ce te-ai obosi să plantezi ceva când știi că oricum o să îi iei viața?

— De ce te obosești să trăiești când știi că oricum o să mori?

Horowitz a mângâiat bulbul de orhidee. A înflorit la atingerea lui. Și-a pus floarea în butonieră.

— Niciodată nu am grădinărit, dar poate o să încep.

— Pleacă, Horowitz.

— Asta e greșeala pe care o fac majoritatea oamenilor. Cred că Moartea nu iubește pe nimeni și nimic.

Horowitz a zâmbit. Apoi, având tot 18 ani și fața acoperită cu cicatrici de la acnee, Moartea și-a dat jos pălăria și aplecat, cu orhideea strălucindu-i la piept.

— La revedere, Reg. Ne vom mai întâlni de două ori. La final, bineînțeles.

— Și cealaltă dată?

— O să îți fac o vizită la azil. O să te bat la un joc de șah.

— Tipic. Nici măcar nu poți să lași muribundul să câștige.

— Știi, trebuia să mori în Vietnam, a zis Horowitz din prag. În ziua după ce ne-am cunoscut. Glonțul care ți-a pătruns în piept trebuia să ți se oprească în inimă.

— Dar… ai spus… nu trebuia să mă înec?

— Dacă îți știi soarta, vei încerca să o schimbi. Dacă ți-aș fi spus adevărul, nu ai fi fost împușcat niciodată.

— Dar *am fost* împușcat. Și nu am murit.

— Ai uitat? Eram prea ocupat pe fundul unui râu.

— Fuseseși trimis să îmi iei sufletul.

— Tu trebuia să fii primul meu suflet. Apoi, în ziua nunții mele din 1982, tu și minunata ta soție trebuia să fiți implicați într-un accident mortal cu un camion, dar… nu am putut să las asta să se întâmple. În după-amiaza în care ai găsit trupurile surorilor Bowen, trebuia să fii strivit de un zid prăbușit. Un accident ciudat. Și chiar asta s-ar fi întâmplat, dacă nu ți-aș dat un telefon anonim cu privire la cineva care arunca gunoaie în Little Creek. De fiecare dată când ne-am întâlnit, Reginald Solar, eram trimis să îți iau sufletul nemuritor.

Brusc, Reg s-a simțit neliniștit și privirea i-a căzut pe foarfecele de grădinărit. Dacă ar înjunghia Moartea, ar muri?

— Și *acum*? a zis încet.

— Calmează-te. Acum am venit pur și simplu din politețe. Să îți mai dau timp alături de soția ta, timp de care eu nu m-am bucurat. Moartea nu e crudă, dar e insistentă. Am aflat asta din proprie experiență. Aș fi vrut să nu fie adevărat, dar este.

— M-ai salvat de trei ori. Pe ei nu i-ai salvat, a zis Reg și a arătat spre copiii-fantomă care, chiar și acum, îl urmau peste tot.

— Asta e cealaltă greșeală pe care o fac oamenii. Cred că Moartea nu regretă nimic.

Horowitz și-a mușcat buza de jos și s-a gândit o vreme.

— Mai am un cadou pentru tine. Ceva ce am păstrat de când au murit surorile Bowen. Nu am fost niciodată sigur dacă să ți-l dau sau nu, dar…

Moartea a scos un plic din haină și i l-a întins lui Reginald.

— Cred că ești cel mai apropiat prieten pe care o să îl am vreodată.

Reginald l-a deschis.

— Un nenorocit de bilet de condoleanțe? a zis, înecându-se de furie și durere. Pleacă dracului de pe proprietatea mea.

— Fă-ți o favoare. Nu asculta știrile azi.

Când Moartea a plecat, Reg a pus biletul alb în anchetă fără să-l citească și s-a dus sus, unde a dat de mult iubita lui soție, care dormea ghemuită în pat. S-a așezat lângă ea, a mângâiat-o pe păr și a schimbat orhideea de pe noptiera ei cu una proaspăt culeasă. S-a gândit să îi spună „O să mori mâine. Ce ai vrut mereu să faci, dar nu ai apucat?”

În schimb, i-a spus:

— Ce-ai zice să invităm copiii la cină? Am poftă de o friptură. Ceva cu rozmarin și usturoi din grădină.

Mai târziu, bunica lui Esther a deschis televizorul să se uite la știrile de la ora șase în timp ce toca zarzavaturi și bea un pahar din vinul ei roșu preferat.

Fetița care era dispărută de trei zile fusese găsită.

⁘

Esther a închis încet ușa de la mașină și a traversat curtea, încercând să treacă neobservată și să nu pară suspectă, un lucru foarte dificil și care, de obicei, te face doar să fii foarte remarcat și să pari foarte suspect.

Sera era în stânga casei, în spatele unui gard viu și al unui gard. Esther s-a chinuit puțin să intre. Nu mai fusese acolo de ani întregi. Curtea era mult mai mică decât și-o amintea. Aviariile lui Reg, unde ținea porumbei și cinteze și papagali și uneori și prepelițe, fuseseră înlăturate și înlocuite cu iarbă. Peticul de grădină, unde cândva se creșteau cu oarecare succes roșii și cu zero succes salate, fusese săpat și transformat într-un loc de relaxare. Lămâii sub care se juca leapșa cu Eugene păreau mult mai apropiați decât atunci când erau ei mici. Curtea era atunci de dimensiunea unui regat, cu munți și râuri și troli și – dacă ar fi fost după Esther – cu micul buncăr pe

care plănuise să-l sape și în care voia să locuiască. Acum era de dimensiunea unei curți.

Geamurile de la bucătărie erau încă acoperite cu vitraliile în formă de fluturi pe care ea și Eugene le făcuseră cu bunica lor când erau copii. Pe Reg îl amuza cum, de fiecare dată când ajungea acasă, mai găsea un pahar de vin sau un geam acoperit cu vitralii, iar pe toate resturile de lemn din grădină erau pictate peisaje. Și asta i-a lipsit enorm când a murit Florence.

Ușa de la intrarea în seră nu era încuiată, bineînțeles, pentru că cine ar vrea să fure flori? Nu mai rămăseseră oricum multe orhidee. Noul proprietar a vrut să păstreze câteva, dar nu era fezabil să aibă grijă de sute de plante, așa că majoritatea fuseseră tăiate și aruncate la gunoi. Dar încă mai erau câteva zeci de flori. Esther a luat cât de multe a putut, vrând să facă un singur drum, dar s-a întors de câteva ori să mai ia. Mai întâi a pus florile într-o roabă, apoi le-a dus fără să scoată un sunet pe poartă, la mașină, unde le-a pus în portbagaj și câteva chiar pe mașină. Apoi a luat ce mai rămăsese din rădăcinile tăiate, partea nemuritoare, care era imună la moarte; le-a îndesat în ghiozdan și în buzunare și le-a împrăștiat ca pe confetti pe peluze și pe trotuare, în timp ce a condus spre Lilac Hill.

Azilul părea liniștit în lumina difuză. Esther nu auzea decât vântul din copaci și, uneori, strigătul fantomelor. A parcat aproape de clădire și a strecurat orhideele prin fereastra lui Reg, apoi le-a aranjat frumos prin cameră, mișcându-se repede, de teamă ca bunicul ei să nu se trezească și să se sperie sau ca un doctor să nu intre peste ea și să se sperie. Dar singura persoană care a venit a fost o asistentă; s-a încruntat când a văzut florile, dar nu a spus nimic.

Când toate orhideele (mai puțin una pe care o lăsase în mașină) erau în cameră, Esther s-a minunat la vederea acestui Paradis improvizat. Fiecare suprafață era acum mov. În mica lui cameră, orhideele păreau să se miște după bunul plac, de parcă simplul fapt că erau în prezența lui Reg le dădea o energie invizibilă.

Mereu au fost așa de multe? s-a întrebat Esther, uitându-se în jur. Parcă s-ar fi multiplicat de când fuseseră scoase din seră, păreau să fi crescut în sus pe pereți și să iasă prin tavan. Totul arăta ca un tablou cu natură moartă: patul de spital pe care era întins Reg, de un alb strălucitor, felul în care pielea lui părea să-i acopere doar firav craniul, puținele lui lucruri – o biblie, un ceas, ochelarii de citit, o pipă, verigheta bunicii ei –, toate

aranjate atent lângă pat. Și peste tot, peste tot, florile pe care i le adusese, cu mireasma lor care acoperea mirosul de moarte care i se prelingea pe piele.

Esther s-a aplecat și l-a sărutat pe bunicul ei pe frunte pentru ultima dată.

— Te iubesc, i-a șoptit la ureche, iar buzele lui tremurau de parcă încercau să articuleze cuvinte, dar mai rămăsese așa de puțin din el, prea puțin ca să îi mai poată spune că și el o iubește.

Și-a scos telefonul și a găsit prezentarea funerară de urgență pe care Rosemary o făcuse când au aflat diagnosticul lui Reg; era piesa ei de rezistență. I se părea păcat să o păstreze pentru înmormântare, unde el nu avea să o vadă sau să o audă, așa că Esther s-a suit în pat lângă el, așa cum făcea când era mică, a dat volumul mai tare și a pornit prezentarea.

Cu Johnny Cash pe fundal, viața lui Reg i se derula prin fața ochilor. Un copil zâmbăreț și dolofan într-o poză alb-negru. Un băiețel cu șosete lungi care împingea un căruț de lemn. Un adolescent slăbănog care sărea de pe o stâncă în ocean. O poză de la nunta lui cu Florence Solar, care avea doar 19 ani și părea foarte hippie în rochia ei din anii ’70. O serie de fotografii din război, cu el zâmbind printre colegii de pluton. Reg în uniforma de polițist, lângă mașina lui Toyota Cressida. Poze cu fiecare dintre băieții lui. Un articol din ziar despre cum a primit o medalie de onoare pentru curaj, când a dezarmat un bărbat care avea pistol. O poză cu fiica lui nou-născută. Poze cu cei trei copii de-a lungul anilor. O poză în care grădinărea. În vacanță. Mâncând. Gătind. Râzând. Dansând cu mult iubita lui soție. La nunta copiilor lor. Ținându-și în brațe nepoții nou-născuți. Apoi, multe, multe poze cu el și cu nepoții lui. Poze în care micuța Esther îi făcea părul și îl machia, poze în care îl ținea de mână pe micul Eugene și traversau strada împreună, poze în care era asaltat de toți verișorii și în care le citea gemenilor cu un pahar de lapte în mână.

Apoi boala. Pielea roșie și plină de pete. Părul rărit. Ochii injectați. Obrajii supți. Poze de la Lilac Hill. Poze cu el în scaun cu rotile. Poze cu ceva care aducea vag a Reginald Solar, dar nu mai era el.

Prezentarea se termina cu melodia lui Frank Sinatra, „I did it my way”, un clișeu, dar foarte potrivită. Ultima fotografie, sincronizată perfect cu notele de final ale cântecului, era un portret al lui Reg din seră, înconjurat de orhidee, neștiind că fotograful (cel mai probabil Florence Solar) era acolo. Stătea aplecat și analiza un boboc de floare.

Reginald Solar a murit la 36 de secunde după ce s-a terminat prezentarea, cu un zâmbet firav pe față și cu o orhidee înflorită în mână.

Esther a așteptat în cameră ca personalul medical să vină și să declare decesul bunicului ei, deși știa deja că a murit. Când era la fereastră, a văzut un bărbat plimbându-se prin parcare, un bărbat scund cu palton negru și pălărie, cu un baston în mâna lui înmănușată. Nu era sigură ce anume a făcut-o să se strecoare pe fereastră și să alerge la mașină, să îl urmărească. Bărbatul deja era pe șosea când ea a pornit motorul, dar lui Esther nu îi păsa: avea senzația că știa unde merge.

Zece minute mai târziu, omul cu palton a oprit mașina în fața unei case liniștite cu geamuri albe, o alee care șerpuia și un steag american care flutura în vânt. Casa construită de Reginald și de Florence Solar. Casa pe care ea o jefuise cu o oră mai devreme.

Bărbatul s-a dat jos din mașină. Esther s-a luat după el.

— Scuzați-mă, a strigat în urma lui, dar el nu a auzit-o sau, chiar dacă a auzit-o, nu a încetinit. Stați puțin!

L-a ajuns din urmă la ușa de la intrare, când deja scosese cheile din buzunar și se pregătea să intre. Înainte să pășească înăuntru, s-a întors, iar Esther l-a văzut pentru prima dată bine.

— Pot să te ajut? a întrebat-o el.

Era tânăr, nu mult mai mare decât Esther, și vorbea cu accent sudist. Pe cap avea o pălărie neagră, genul acela pe care îl purtau gangsterii în anii ’20, iar fața îi era brăzdată de cicatrici de acnee. Chiar dacă se uita drept la el, Esther nu reușea să își dea seama ce culoare aveau ochii sau părul lui.

Știa însă că la butonieră avea o orhidee mov.

— Ai fost la Lilac Hill, a zis. L-ai cunoscut pe Reginald Solar. L-ai cunoscut pe bunicul meu.

— Nu chiar, din păcate. Deloc chiar.

— Nu mă face să întreb.

— Ce să întrebi? a continuat el.

— Tu ești?

— Cine să fiu?

Esther nu voia să pară nebună dacă nu avea dreptate, așa că a zis:

— Horowitz. Tu ești Horowitz?

Bărbatul a zâmbit:

— Îmi pare rău că am fost la Lilac Hill. Eu pur și simplu am cumpărat casa lui Reg când s-a mutat el.

— *Locuiești* aici?

— Da, am cumpărat-o ca pe o investiție, dar când am intrat prima dată înăuntru… m-am îndrăgostit, i-a răspuns el.

— Atunci… Ce căutai la azil?

— O companie de depozitare m-a contactat acum câteva luni. Nu reușeau să dea de familia domnului Solar și aveau adresa asta ca punct de contact de rezervă. I-am luat lucrurile din boxă ca să nu fie vândute sau distruse sau să nu ajungă la *Storage Wars*, deși îmi place mult emisiunea. În cele din urmă am aflat unde s-a mutat Reginald și chiar în noaptea asta voiam să îi las un mesaj la Lilac Hill, sperând ca toate lucrurile să ajungă la familia lui. Nu știam dacă aveam cum să dau de voi, dar iată-te. Intră și uită-te puțin, dacă vrei.

— Cum se poate să nu fii el?

— Cine crezi că sunt?

— Ei bine… Îngerul Morții?

Bărbatul s-a uitat la ea amuzat:

— Cred că bunicul tău a fost un povestitor de excepție, dacă te-a făcut să crezi în Moarte. Intră.

Deși lui Esther i se părea că era o replică foarte ciudată, a intrat. Casa era bizar decorată, ca atunci când bunica June se mutase într-un apartament nou, modern, la 78 de ani, dar păstrase toate lucrurile acelea pe care Esther le numea „de om bătrân”. Toți bătrânii păreau să aibă aceleași lucruri: o servantă cu farfurii și pahare din care nimeni nu avea voie să mănânce sau să bea, o canapea oribilă cu imprimeu floral, un balansoar, un ghiveci cu ierburi, mobilă de lemn masiv, zeci de nimicuri strânse de-a lungul multor decenii (și acum expuse cu mândrie pe fiecare suprafață disponibilă) și fotografii șterse de vreme, atârnate pe pereți în rame pestrițe.

Două valize pline-ochi (din acelea de modă veche, din piele maro; și ele tipice oamenilor bătrâni) fuseseră puse la intrare.

— Pleci undeva? a întrebat Esther, dar bărbatul a ignorat-o.

— Lapte? a zis el din bucătărie.

— Nu, mulțumesc. Dar… tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Bărbatul a apărut în pragul ușii de la bucătărie.

— Dacă plec undeva sau dacă sunt Moartea în carne și oase?

— A doua ar fi de preferat.

— Dacă aș fi Moartea și bunicul tău m-ar fi cunoscut, nu te-ar alina să știi că a trecut pe lumea cealaltă cu un prieten?

Esther nu a răspuns. Bărbatul a zâmbit.

— Cutiile sunt aici.

Toate lucrurile din boxa lui Reginald Solar erau păstrate în camera în care Florence Solar obișnuia să coasă. Mărturia unei vieți de om. Esther s-a plimbat printre cutii, încercând să decidă ce să ia acum și ce să lase pentru mai târziu. În cele din urmă, a luat doar un portret cu Reginald în uniformă de polițist, făcut cândva la sfârșitul anilor ’70, când era tânăr și chipeș și nu era încă bântuit de fantome.

Pe drum spre ieșire, l-a văzut pe Bărbatul Care Poate Era Moartea în sufragerie, bând lapte.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să îl roage să le repare. Să-l elibereze pe tatăl ei din pivniță. Să îl lase în pace pe fratele ei. Să îi dea vocea înapoi lui Hephzibah. Să îi dea mamei ei o victorie importantă și să o scape de obsesie. Să ridice blestemul. Să ridice blestemul. Să ridice blestemul.

Când tocmai se pregătea să deschidă gura și să îi spună toate acestea, Esther și-a dat seama că:

- Reginald Solar trăise cu frica lui, dar nu asta îl ucisese.
- Așadar, așa cum zisese Eugene, se putea ca blestemul să fie fictiv, iar Moartea – dacă bărbatul din fața ei era cu adevărat Moartea – apărase de fapt familia Solar, nu o condamnase.
- Ca un blestem să continue, trebuie să crezi în el, iar singura care mai ținea blestemul în viață era chiar Esther.

Așadar, în loc să îl roage pe bărbat să ridice blestemul, l-a întrebat.

— Dacă cei din familia ta ar crede că sunt blestemați să trăiască și să moară cu o frică imensă, ce le-ai zice ca să îi ajuți? Să îi faci să le fie mai puțin frică.

— Le-aș spune că toată lumea moare, indiferent că își trăiesc viața cu frică sau nu. Și asta – moartea – nu e ceva de care să te temi.

— Mulțumesc, a spus Esther. O să mai vin într-o zi să iau și restul lucrurilor.

Când a dat să plece, a văzut-o. Acolo, pe peretele din spatele lui, era o fotografie mică, înrămată. Un Polaroid, acum șters de soare. O nuntă. O femeie într-o rochie de vară, roz-deschis, cu un șirag de perle la gât. Un bărbat într-un costum odios de culoarea lavandei, cu pantofi albi și cămașă creponată. Iar între ei, un alt bărbat, un bărbat cu părul roșcat și pistrui, un

bărbat îmbrăcat în uniformă de ofițer. Un bărbat care putea foarte bine să fi fost Reginald Solar.

Bărbatul Care Poate Era Moartea a surprins-o uitându-se la poză.

— Nunta mea, cu mult-iubita mea soție, odihnească-se în pace. Păcat că nu se mai disting fețele; era singura fotografie pe care o aveam de la eveniment.

Și chiar așa era; fețele chiar erau neclare, la fel și numele de pe uniforma soldatului. Dar Esther știa. Știa.

— Dacă nu te superi, trebuie să plec. La revedere, domnișoară Solar. Trebuie să prind avionul.

— Unde pleci? a întrebat fata din nou.

Bărbatul și-a pus pălăria, a ridicat valizele și a zâmbit.

— Am înțeles că în Mediterană e foarte frumos în perioada asta.

36.

Femeia roșie

Esther i-a dus ultima orhidee lui Eugene, care era prea sedat ca să își dea seama că sora lui era acolo, apoi s-a culcat într-un pat din rezerva lui. Când s-au trezit, Esther i-a spus că Reginald a murit și au plâns amândoi o vreme, până când Eugene a adormit iar.

Casa Solar îi părea ciudată când a deschis ușa. Încă era dimineață, încă puțin întunecat, dar lumânările erau stinse, iar lămpile luminau slab. Primele raze ale soarelui sângerau printre draperii, dar nu era suficient să alunge umbrele care pândeau din toate colțurile. Esther a deschis ușa de la pivniță și a coborât, dar și acolo era doar beznă. Nici măcar o luminiță de Crăciun. Niciun colind. Câteva poze cu ea din trecut îi zâmbeau din întuneric și o făceau să creadă, din nou, că fantomele chiar există.

Peter era la spital, în primele stadii de recuperare de după infarct. Casa părea dezrădăcinată fără greutatea lui care să o țină ancorată. Își pierduse sprijinul. Era ca și cum o briză puternică sufla prin copaci și o făcea să se risipească în cer, ca o păpădie.

În bucătărie, exact cum spusese Rosemary, era o urmă de arsură în locul în care teoretic Fred ar fi luat foc și s-ar fi transformat într-o flacără. Esther era sceptică pentru că nu prea credea a) că asta se întâmplase de fapt și b) că Fred și-ar fi dat viața ca să îl salveze pe Eugene, dacă era într-adevăr un goblin. Poate unul dintre iepuri pur și simplu îl speriase atât de tare, încât făcuse o criză de nervi tipică unui cocoș și intrase în combustie spontană. Cu toate acestea, s-a lăsat pe genunchi lângă lemnul ars, care arăta puțin ca o urmă de cocoș dacă mijea ochii mult, și i-a mulțumit creaturii despre care mama ei era convinsă că îi ținuse pe linia de plutire în ultimii șase ani.

Esther s-a dus în camera ei, s-a așezat pe pat și a reflectat la consecințele gândului că blestemul nu e adevărat. Nu o vrajă îl făcuse pe Eugene trist, ci depresia. Nu o magie îl ținea pe tatăl ei legat de pivniță, ci anxietatea. Nu piaza rea o ducea pe mama ei la aparate, ci obsesia. Pentru prima dată, toate bucățelele defecte ale familiei ei și ale ei păreau să poată fi reparate; blestemele nu pot fi ridicate, dar bolile psihice pot fi tratate.

Esther a stat și s-a uitat în jur, la costumele pe care, spunea Jonah, le folosește doar ca să nu fie văzută. Pentru asta erau? În toți anii ăștia în care își spusese că poartă costume ca să se ascundă de oameni și de Moarte. Le folosise oare ca să se ascundă de ea însăși?

A început să plângă de frustrare, de durere și de dezamăgire, dar, odată cu lacrimile, a dat drumul și cuștii de frică pe care și-o clădise singură, sfâșiind bucăți de mătase și rupând materiale pe jumătate pictate, până când tot ce a mai putut să facă a fost să se prăbușească pe covor, într-o avalanșă de culori și texturi. În timp ce plângea pe jos, a observat că lemnul de sub straturile de hârtie și material era albastru, culoare pe care sigur nu o avusese atunci când a acoperit prima dată podeaua cu mai multe covoare persane, cu ani în urmă. Esther a dat la o parte lucrurile și a văzut în fața ochilor din ce în ce mai mult albastru: nuanțe mai deschise, mai închise, unele aproape albicioase, altele aproape negre, toate într-o formă circulară pe care o recunoștea ușor, pentru că o vedea de sute de ori pe zi.

Esther a dat la o parte covorul și a împins patul în colțul camerei. Pe jos, în locul unde fusese patul ei cu câteva secunde în urmă, cineva pictase o amuletă enormă, deși vopseaua albastră, albă și neagră începuse să se mai ia pe la colțuri. Presărate peste talismanul care trebuia să țină răul la distanță erau zeci de frunze de salvie: unele proaspete, altele ofilite, unele aproape pulbere, fiecare cu câte o altă dorință, toate scrise de mama ei.

Ai grijă de ea.
Dă-i curaj.
Ajut-o să scape de aici.
N-o lăsa să ajungă ca mine.
Fă-o să înțeleagă cât de mult o iubesc.
Fă-o să înțeleagă cât de mult o iubesc.
Fă-o să înțeleagă cât de mult o iubesc.

Esther a luat o mână de frunze și le-a strâns la piept până când un sunet din hol a făcut-o să tresară. Inima a început să-i bată cu putere și creierul i-a *șoptit fugi, fugi, fugi* de frică, dar nu s-a clintit. *Lasă monștrii să vină,* s-a gândit, strângând dorințele mamei ei în mâini. *Lasă-i să vină și să încerce să mă ia.*

A ieșit pe hol și a observat ceva ce nu văzuse mai devreme, în fața ușii de la baie, Rosemary își întinsese bijuteriile într-o linie lungă pe podea: ochiul tigrului, safirele, inelele de chihlimbar, amuletele pe care le purta în jurul

gleznelor. Hainele, pe care erau cusute monede și ale căror buzunare erau pline de ierburi pentru noroc și prosperitate, fuseseră atent împăturite și așezate lângă gablonțuri. Un alt sunet s-a auzit din baie. Apă care curgea.

Esther a deschis ușa. Rosemary era în patru labe, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, cu genunchii și tălpile pătate de sânge. I se vedeau coastele prin piele. O rețea de vene albastre. Coloana îi era încovoiată într-un mod înspăimântător. Între genunchi avea o găleată cu apă cu săpun. Pe gresie se prelingeau stropi de dezinfectant și sânge și detergent. Esther mereu se gândise că, dacă îți tai venele, viața îți picură pur și simplu din corp, în liniște, poetic, scurgându-se în băltoace delicate lângă tine. Nu era deloc așa. Deși pielea e sfâșiată, inima tot urlă, plină de viață, bătând cu zeci de kilometri pe oră. Pe pereți erau bolte de sânge. Stropi pe tavan. Eugene încercase din răsputeri să moară în camera asta mică, iar inima lui încercase din răsputeri să îl țină în viață.

Esther a scăpat un icnet când a văzut oroarea din jur, iar Rosemary a observat-o.

— O, nu, Esther, a zis și s-a ridicat repede în picioare.

Avea sânge pe mâini, sânge pe genunchi, sângele fiului pe care aproape îl pierduse. Sfinte. Biata femeie.

— Mă descurc, a zis și a încercat să o împingă pe fiica ei afară din cameră. Nu trebuie să vezi asta. Nu vreau să vezi asta.

Esther a mângâiat-o pe obraz. I-a șters o pată roșie.

— Bunicul a murit.

— O, scumpo.

Rosemary a încercat să o îmbrățișeze cu coatele, atentă să nu o păteze.

— O, scumpo, îmi pare tare rău.

Esther și-a pus capul pe umărul mamei ei și a luat-o în brațe, sperând că poate o să simtă ceva ce nu mai putea să exprime în cuvinte: *te iubesc, te iubesc, te iubesc.*

E oare așa de rău să te agăți de ceva care nu mai merge? În toți anii ăștia o judecase pe Rosemary că rămăsese cu tatăl lor, când ar fi putut să smulgă bandajul și să fugă, dar oare chiar putea să o învinovățească? Rosemary își părăsise primul soț pentru că era un monstru, dar Peter era în continuare bun și blând și grijuliu și poate merită să rămâi pentru asta, chiar dacă persoana e distrusă.

În timp ce o privea pe mama ei cum spăla sângele fiului ei, Esther s-a gândit că în sfârșit o înțelege pe femeia care a crescut-o. Jonah îi spusese

cândva că există un moment în viața fiecărui om când își dă seama că părinții lui sunt oameni și ei și că uneori sunt oameni buni, alteori nu. Ce uitase însă să menționeze – ce ea a ajuns să aprecieze exact în acel moment – era că, de cele mai multe ori, oamenii nu sunt nici buni, nici răi, nici drepți, nici diabolici, ci pur și simplu oameni.

Și câteodată dragostea, chiar dacă e singurul lucru pe care îl poți oferi, e de ajuns.

Trebuie să fie.

37.

O, frate

Hephzibah era acolo când Esther a ajuns acasă de la funeraliile lui Reg, câteva zile mai târziu. Stătea întinsă pe pat, cu Fleayoncé pe spate și un laptop deschis lângă ea. Figuri familiare dansau pe ecran, urmărite de o hoardă de gâște ucigașe. Hephzibah chicotea.

— Ce faci? a șoptit Esther.

Heph s-a întors și a ridicat din sprâncene.

„Mă uit cum ești nu numai supertare, dar și superamuzantă”, a spus prin semne și a zâmbit larg.

Esther a închis laptopul.

— Să nu te mai uiți la astea vreodată. Jonah le-a pus pe net când l-am rugat clar să nu o facă. Ai idee cât de aiurea e?

„Clipurile sunt minunate”.

— Asta nu înseamnă că e bine ce a făcut.

„Înțeleg, dar… nu e ca și cum voia să te rănească. Voia să te ajute. Cred că ar trebui să-i dai șansa să își ceară iertare. Să îți explice”, a zis Heph prin semne. „Ăsta ar fi cel mai curajos lucru”.

— Ce știi tu despre curaj? s-a răstit Esther. Tu nici măcar nu ai tupeu să vorbești cu prietena ta cea mai bună. Cum crezi că mă simt când vorbești aproape cu toată lumea, mai puțin cu mine?

Hephzibah s-a ridicat încet, cu privirea fixă, și a ieșit din cameră, fără niciun cuvânt.

— Bine, pleacă, a zis Esther în urma ei.

Eugene a apărut în prag după niciun minut.

— *Ce* i-ai spus? a întrebat-o.

— Ceva ce știam că o s-o doară.

Eugene și-a strâns buzele și și-a umflat nările de furie. Nimeni nu avea voie să o rănească pe Hephzibah, nici măcar Esther.

Esther a schimbat subiectul.

— Cum te mai simți?

— M-am *săturat până peste cap* să le zic tuturor cum mă simt.

— Scuze.

Eugene s-a așezat pe patul ei, cu capul în mâini. Esther l-a mângâiat pe spate.

— Cât de ciudat a fost să îl vedem pe tata afară azi?

În ciuda protestelor doctorilor, Peter insistase să meargă la înmormântarea tatălui său. Purtase căciula roșie tricotată și ochelarii de citit ai lui Reginald, iar Esther și Rosemary făcuseră cu schimbul la împins scaunul cu rotile.

— A fost frumos, a zis Eugene. Știu că ar fi trebuit să fiu supertrist toată ziua că a murit bunicul, dar toată chestia asta m-a făcut să mă simt… normal. Pentru prima dată în multă vreme.

— Apropo de asta, cred că ar fi o idee bună să încerci să mergi la terapie, dar de data asta chiar să *încerci,* nu doar să te duci acolo cu scopul de a speria oamenii. E ca un os rupt, știi? Nu poți să tot mergi pe el și să te aștepți să se vindece singur.

— Se poate ca superstițioasa Esther Solar să recunoască existența unei boli psihice și să nu creadă doar că sunt blestemat?

— Taci.

Eugene și-a trecut degetele prin păr.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

— Nu-mi pasă. Dacă ți-ai rupe piciorul și nu ai vrea să te duci la spital, te-aș duce oricum cu forța.

— Nu vreau ca oamenii să știe că sunt nebun.

— O, scumpule. Ți-ai tăiat venele cu un bisturiu veterinar. Cred că e prea târziu să te gândești la ce o să zică lumea.

Eugene a râs.

— În niciun caz. Sigur pot să folosesc scuza cu artistul chinuit. Am făcut-o pentru *arta mea.*

— Perfect, asta doar o să îți facă legenda misterioasă și mai interesantă. Băiatul care, chinuit de atât de multă durere, nu a mai îndurat nici măcar o zi. Fetele de la școală o să leșine după tine chiar mai mult decât înainte.

— Îîîh. Fix ce aveam nevoie. Aventurile Băiatului Vrăjitor, episodul 1, în care eroul supraviețuiește unui atac brutal al propriei minți.

— Știi ceva? Cred că e chiar o idee bună. Ai putea să scrii o bandă desenată despre un supererou deprimat. Adică… cine îi salvează pe supereroi când au probleme psihice?

— Nu e… o idee chiar foarte proastă.

— La urma urmei, sunt faimoasă pe internet, nu? Poate îți fac reclamă pe canalul meu de YouTube.

— Stai, o să continui cu aia?

— Glumeam.

— Știi, dacă aș scrie o bandă desenată, mi-ar prinde bine să am în preajmă un artist tânăr pe post de mentor.

— Tu poți să fii prieten cu el. Dar pe mine m-a trădat când mi-a promis că nu o s-o facă și nu pot să îl iert.

— Esther.

— Ce?

— Nu… nu e ca și cum te-a înșelat sau ți-a omorât pisica sau te-a lovit sau ține șase fete ostatice în beci.

— Despre ultima nu știm nimic.

— Nu ai verificat dacă are fete în beci? Wow, o să te arzi bine de tot într-o zi. Mereu trebuie să te uiți în beci.

— Trădarea e trădare, Eugene.

— Oare? Mai ții minte când aveam 7 ani și eram la bunici acasă și bunica a găsit farfuria aia scumpă, pe care o iubea, spartă și ascunsă sub pat în camera de oaspeți?

— Da, din cine știe ce motiv, m-au acuzat pe mine, deși nu știu cine a spart-o.

— Eu am spart-o. Și eu le-am zis că tu ai făcut-o. Am zis că te-am văzut.

— *Căcăcios mic ce ești.* Nu m-au mai lăsat să mă duc la înot în după-masa aia din cauza ta.

— Vezi? Și eu, și Jonah te-am trădat cu ticăloșie.

— Tu ești fratele meu. E altceva.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

— Și pe el îl iubești.

— Vreau să vorbim despre tine, nu despre el.

— Dar așa e, nu? Îl iubești.

— Eugene.

— OK, OK. Poate nu ai progresat chiar așa de mult pe plan emoțional precum credeam.

Eugene s-a ridicat, dar, înainte să plece, s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

— Dacă eu îmi fac curajul să merg la un terapeut și să îi zic…

A respirat adânc și a dat din cap.

— La dracu', ce greu e. Dacă eu pot să îi zic unui terapeut „Bună, sunt Eugene și am nevoie de un ghips pentru mintea mea foarte fracturată pentru că am deseori gânduri sinucigașe", atunci și tu poți să fii suficient de curajoasă și să îl ierți. Bine?

— Mă mai gândesc.

— Toată lumea pe care o lăsăm în viața noastră are puterea să ne rănească. Uneori o vor face, alteori nu, dar asta nu e o reflexie a noastră, a puterii noastre. Să iubești pe cineva care te rănește nu te face slab.

— Dar să rămâi cu cineva care te rănește, da.

— Sfinte. Încearcă să spui asta unei victime a abuzului domestic. Încearcă să-i spui că e o lașă că nu pleacă.

— E diferit și știi asta.

— Înțeleg. Crezi că mama e slabă, pentru că a rămas aici în toți anii ăștia.

— Da.

— Crezi că ar fi trebuit să-l părăsească pe tata, așa cum l-a părăsit pe primul ei soț.

— Da.

— Uneori dai dovadă de curaj dacă fugi. Alteori dai dovadă de curaj dacă rămâi. E important să știi diferența. E important pentru amândoi, probabil.

Esther nu se mai gândise niciodată așa.

— Deci o să vorbești cu cineva?

— Cu o singură condiție.

— Nu pot să-l primesc înapoi în viața mea. Nu încă. Nu sunt pregătită.

— Nu o să te forțez să te împaci cu un tip dacă nu vrei. Ar fi cam de rahat din partea mea, ca frate. Tu vei fi mereu pe primul loc pentru mine.

— Atunci care e condiția?

— Trebuie să vii cu mine.

— La terapie? Eugene, eu sunt…

— Bine? Sănătoasă? Stabilă? Fericită? Știu că te ajută faptul că treci prin listă și cred că ești al naibii de curajoasă că îți înfrunți unele dintre temeri. Dar nu cred că metoda asta improvizată de autoajutorare e suficientă. Dacă eu am nevoie de mai mult, atunci și tu ai nevoie de mai mult. Vino cu mine.

Brusc a înțeles de ce Eugene nu voia să meargă la terapie, deși din afară era clar că avea să-l ajute, că era cea mai bună decizie. Gândul de a sta în fața unui străin și de a-și descărca sufletul, doar ca el să umble prin măruntaiele inimii ei ca un medium care caută un mesaj ascuns în vintrele

unui animal mort… o făcea să tremure. Îi plăcea să își țină toate emoțiile încuiate înăuntru, unde le putea vedea și cataloga și controla și se putea asigura că nu o să dea pe afară.

Dar a acceptat pentru că voia ca el să meargă. *Avea nevoie* ca el să meargă. Viața ei depindea de continuarea existenței lui.

— Știu că tu crezi că dragostea e periculoasă. Dar mă uit la tine și la mine și eu nu văd asta, a spus Eugene.

— Serios? Pentru că tu ai mai multă putere să mă distrugi decât oricine altcineva. Te-am ținut pe linia de plutire iubindu-te și tu ce-ai făcut? Ai încercat să te omori. De ce aș mai vrea ca și altcineva să mă rănească așa?

— Tocmai asta e. N-a avut nicio legătură cu tine. Așa că poate dragostea nu e chiar o otravă. Poate oamenii doar fac greșeli. Poate merită să îi iertăm chiar dacă ne rănesc.

— Îîîh. Apasă puțin mai tare pe bisturiu data viitoare, frate înțelept și enervant ce ești.

— Nu poți să-mi spui asta. Sunt fragil din punct de vedere emoțional.

Eugene a zâmbit larg.

— Mă duc să găsesc cel mai ieftin terapeut din oraș și fac o programare.

A deschis laptopul și l-a așezat pe jos, în dreptul ei. Era deschis pe canalul de YouTube *Lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri.*

Hai, e momentul să faci ceva de care te temi cu adevărat.

38.

Fantomele din trecutul lui Esther

În ziua de după funeraliile lui Reginald și după ce i-au împrăștiat cenușa, râul Little Creek a început să sece, în mod inexplicabil. În nicio săptămână, toată apa se scursese în rezervoarele subterane și fundul râului era uscat ca un os, așa cum fusese și înainte de moartea surorilor Bowen. Rămășițele fetelor au fost găsite la două săptămâni după moartea lui Reginald, nu departe de locul în care le văzuse el pentru prima dată, fiecare cu orhidee sălbatice țâșnindu-i din coaste.

Lui Esther i se părea ciudat să trăiască într-o lume în care Reginald Solar nu mai exista. Moartea avea sens din punct de vedere științific (redistribuirea atomilor etc.) și filosofic (dacă ceva trăia veșnic, nu mai avea nicio valoare, ca meduzele pe care le ura atât de mult Îngerul Morții) și Esther înțelegea că era ceva natural și necesar, dar să încerce să conștientizeze cu adevărat că bunicul ei nu mai avea trup, că semnalele electrice, care îi trecuseră prin creier și care îl făceau pe el cine era, nu mai luminau… asta nu avea niciun sens. Era o ființă inteligentă și (de obicei) rațională, dar tot nu putea să înțeleagă cum e posibil să… nu mai fie.

Și gândul că *și ea* va muri la rândul ei… Ei bine, ăsta era deja un cu totul alt atac de panică.

Așa că Esther a început să meargă la terapie cu Eugene, așa cum zisese că o să facă. Ca să economisească niște bani, împărțeau ședințele de o oră: 50 de minute pentru el, pentru că avea mai mare nevoie, și zece minute pentru ea, la final. Terapeuta, doctorița Claire Butcher, nu era deloc cum se așteptase Esther. În primul rând, nu părea o criminală dezaxată care avea ascuns un topor în cabinet, așa cum sugera numele ei[19]. În al doilea rând, Esther se gândise că după nicio ședință, avea să le spună că Eugene suferea de schizofrenie sau depresie cronică, să-l umfle cu tranchilizante și să-l arunce în spital. În loc de toate astea, l-a ascultat. Uneori îi mai dădea lui Eugene strategii ca să facă față gândurilor lui: exerciții de respirație, emisiuni pe care să le asculte când se întuneca, videoclipuri despre meditație, posibilitatea de a încerca niște pastile dacă restul nu funcționa –

dar niciodată nu l-a forțat, nu s-a arătat frustrată și nu l-a privit de sus. Împreună au făcut niște planuri menite să îl dezvețe pe Eugene de nevoia de lumină și, șocant, el a început să le pună în aplicare. În fiecare seară, mai scotea banda adezivă de pe un întrerupător. În fiecare seară, aprindea cu o lumânare mai puțin. Poate avea să îi ia ani buni, dar ușor-ușor spărgea barajul protector pe care și-l construise singur și nu se îneca. Învăța singur cum să înoate.

Esther nu i-a spus doctoriței Butcher nimic important.

— Sunt aici doar pentru Eugene, i-a zis în prima săptămână, dar Eugene nu avea de gând să se mulțumească doar cu atât.

A spus el tot ce ea refuza să zică: i-a povestit despre blestem, despre Moarte, despre Jonah, despre listă, despre bunicul lor, despre cum, uneori, își compartimenta viața în liste. I-a luat două săptămâni (bine, de fapt 20 de minute) să treacă prin tot și atunci doctorița Butcher a început să îi propună tactici și lui Esther, ajutând-o să facă față anxietății și durerii și ororii absolute provocate de gândul că erau materiale cu ea pe internet.

A spus și ceva legat de „frica de atașament” și cum Esther încerca să „atenueze orice durere viitoare”, găsind defecte în oamenii din jurul ei. Găsea scuze să se țină departe de ei, evita intimitatea și orice legătură emoțională profundă, își ignora sentimentele ca să își mențină o stare emoțională bună, se izola de durere, dar, totodată, și de viață.

Lui Esther i se părea complet normal să se comporte așa. Doctorița Butcher, în schimb, nu era de acord. Tocmai de-asta i-a dat lui Esther trei pași ca să își controleze anxietatea și frica:

1. Externalizează anxietatea

Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să își imagineze anxietatea ca pe o entitate exterioară ei; cel mai îngrozitor și enervant animal din lume (în afară de Fleayoncé). Esther a văzut-o ca pe o masă neregulată și neagră, cu dinți și păr crescându-i la întâmplare din corpul plin de negi. Avea pielea de culoarea și textura smoalei și gura plină de dinți ascuțiți ca niște scobitori. Era de dimensiunea unui grepfrut și nu reușea să-și facă aripile mici, ca de liliac, să funcționeze cum trebuie, ceea ce însemna că se tot izbea supărată de pereți. A botezat-o Gertrude și când îi șoptea că era prea grasă sau prea urâtă sau că oamenii o judecau sau că avea să moară sau că nu era suficient de deșteaptă, de curajoasă, de bună, o îmbrâncea de pe umăr și îi spunea să plece.

2. Corectează greșelile de gândire

Asta era ceva mai greu. De fiecare dată când creierul ei îi spunea că sigur, 100% avea să moară într-un tsunami sau că niște velociraptori erau fără îndoială în fața dormitorului ei sau că o puma avea cu siguranță să o devoreze în somn, toate acestea erau greșeli de gândire pentru că a) era puțin probabil să se întâmple, b) se putea să nu fie catastrofic chiar dacă se întâmplau și c) chiar dacă se întâmplau și erau catastrofice, Eugene ar putea să o surprindă și să îi dea una unui velociraptor sau ceva de genul. Era greu să treacă prin pașii ăștia când o cuprindea anxietatea și începea să-i pompeze adrenalină în sistem la gândul unei potențiale amenințări, dar cu cât o făcea mai des, cu atât devenea mai ușor.

3. Expune-te

Scopul când încerci să îți înfrunți temerile, zicea doctorița Butcher, era chiar să îți înfrunți temerile. Nu trebuie să aștepți să nu îți mai fie frică, ci să cauți temerile și să le ieși în întâmpinare. Bineînțeles, Esther știa deja asta – fix asta făcuse în ultimele luni. Dar apoi doctorița Butcher i-a zis că poate ar fi o idee bună să se uite la videoclipurile pe de YouTube. Că, dacă nu, gândul că ele există va continua să putrezească și să îi infecteze mintea și nu va putea să meargă mai departe.

* * *

Esther nu s-a uitat la videoclipuri. Nu a vorbit cu Jonah.

Mai multe ziare naționale au făcut reportaje despre ciudatele întâmplări de la Little Creek și l-au criticat pe Reginald Solar, trecut de curând în neființă, ca fiind unul dintre eșecurile sistemului judiciar pentru că nu a putut să rezolve cazul surorilor Bowen. Esther a decupat articolele respective și le-a inclus în jurnalul lui Reg, împreună cu rapoarte vechi cu privire la Fermier și cu articolul acela ciudat, rătăcit, despre bărbatul care se înecase în propria cadă.

Au trecut patru săptămâni fără să își mai înfrunte vreo teamă.

În acea perioadă, Esther a decis să înrămeze portretul lui Reginald Solar, cel pe care îl luase de la bărbatul fără nume care acum locuia în vechea lui casă, un bărbat cu o față pe care deja nu și-o mai amintea. Ascuns între fotografie și sticlă, a găsit un bilet de condoleanțe, acum îndoit și deteriorat de apă. Înăuntru nu era altceva în afară de un nume, scris cu o cerneală albastră care se prelingea pe hârtie. Era greu să descifreze ce scria, dar

Esther era aproape sigură că era „Arthur Whittle”. A căutat numele pe internet, dar nu a găsit nimic care să pară relevant.

Apoi veni și a patra duminică post Jonah Smallwood. Esther nu se mai uitase pe lista ei de o lună, dar o știa așa de bine, încât nici nu mai era nevoie. Frica de săptămâna asta – 29/50 – erau fantomele. Se întreba ce ar fi plănuit Jonah pentru azi. Se întreba deseori ce mai făcea Jonah, chiar dacă o durea mult.

Esther a ajuns acasă de la muncă aproape de miezul nopții. Se angajase la un magazin 7-Eleven din apropiere ca să o ajute pe Rosemary să plătească facturile medicale pentru Eugene și Peter, cu condiția ca mama ei să nu mai joace la cazinou. Deocamdată părea să meargă. Mașina lui Rosemary era pe aleea din față, așa cum fusese în fiecare noapte de când Peter ieșise din pivniță. Pe Esther nu o deranja să lucreze în fiecare seară sau că rămânea puțin în urmă cu școala sau că simțea că niște cărbuni încinși îi fuseseră îngropați în călcâie la sfârșitul fiecărei ture: merita, ca să aibă familia întreagă.

Casa era liniștită în lumina difuză. Era ciudat să o vadă așa, când tot ce își amintea era lumina. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să îl verifice pe Eugene, așa cum făcea în fiecare noapte. Lămpile înconjurau în continuare patul lui de înmormântare, așa cum o făcuseră ani de-a rândul, dar avea o mască pe ochi și părea să doarmă. *Noaptea.*

Al doilea lucru pe care l-a făcut a fost să meargă în bucătărie și să mănânce niște taquitos, moment în care a găsit-o pe Fleayoncé stând la buza scărilor, uitându-se fix spre etajul al doilea și dând din coadă.

— Fleayoncé, nu mai face asta, ciudato!

Tocmai de-asta sunt animalele și copiii așa de ciudați; văd lucruri pe care nu ar trebui să le vadă. A ridicat pisica, a dus-o în bucătărie și a așezat-o pe banchetă, dar Fleayoncé s-a dat jos (mă rog, mai degrabă s-a prăbușit) și s-a întors înapoi la scări. Esther s-a luat după ea și s-a uitat la locul la care se holba pisica: ușa către dormitorul ei de când era mică.

A luat pisica pe sus iar.

— Serios. Trebuie să încetezi.

Fleayoncé doar a mieunat, deși suna mai degrabă a capră, decât a felină. Apoi s-a auzit parchetul scârțâind sus și Fleayoncé a scuipat și s-a dat jos din brațele lui Esther.

Era cineva sus.

Esther s-a gândit să sune poliția sau poate un preot sau poate pur și simplu să dea foc la casă. Dar ceva a chemat-o, așa cum se întâmplase și în ziua aia, pe stânci, cu câteva săptămâni în urmă. Ceva sus șoptea *da, da, da.*

Du-te înainte, mergi, pășește în necunoscut.

Și-a adus aminte că toată treaba cu înfruntatul fricilor era chiar să le *înfrunți.*

Parchetul a scârțâit din nou. Sunau ca niște pași. Esther și-a deschis telefonul și a pornit camera.

— De ce am senzația că o să ajung într-un film horror de seria B? a zis la cameră. OK, ceva tocmai s-a mișcat sus. Lucru perfect normal în majoritatea caselor, dar la noi nu a mai fost nimeni sus de aproape șase ani, așa că sunt realistă, probabil e o fantomă. Haideți să mergem să vedem.

— Numele meu este Esther Solar și, aparent, asta e *29/50: fantome.*

Mobila de pe scări stătuse acolo atât de mult timp, încât mai că începuse să se lipească. A încercat să scoată din grămadă un scaun de sufragerie, dar a descoperit că era ținut în loc de lujeri de plante agățătoare. Trebuia să treacă prin ele, nu avea de ales. Din fericire pentru ea, acum era a) un speolog profesionist și b) aproape sigură că nu era niciun umanoid troglofaunal mâncător de oameni care să locuiască acolo, (dacă era, sigur ar fi mâncat-o deja). Așa că a găsit o mică boltă în grămada de mobilă, între coșul de cumpărături și dulap, și a început să se cațere. După câteva minute, a venit și Fleayoncé, care și-a luat avânt și a sărit peste gunoaie cu o dexteritate surprinzătoare, punând pe fugă șobolanii și liliecii și toate celelalte creaturi care locuiseră acolo în ultima jumătate de deceniu.

În cele din urmă, a reușit să ajungă de partea cealaltă și a încercat să aprindă lumina. Becul a bâzâit supărat, ca o albină trezită din somn, apoi s-a aprins.

Lumea de sus era acoperită cu o peliculă fină de praf, un portret al unei vieți trecute, împietrite în timp. Esther a deschis ușa de la dormitorul părinților ei, cel în care stătuseră înainte ca Peter să dispară din viața lor. Era exact ca în ziua în care tatăl ei a fost înghițit de pivniță: patul era făcut cu grijă, întrerupătoarele nu erau lipite cu bandă adezivă, iar bijuteriile mamei ei – cele pe care le purta pentru că erau frumoase, nu ca să-i aducă noroc – se revărsau dintr-o cutie de metal de pe dulap. Toate hainele lor – niciuna cu monede cusute pe tiv sau cu bulbi putreziți în buzunare – încă atârnau în șifonier. Baia micuță era în plin proces de renovare: o folie de plastic acoperea gresia și o cutie de vopsea era uitată în colț, așteptând să fie

deschisă. Părea un loc abandonat în grabă, fără timp să îți împachetezi lucrurile sau fotografiile. Ceea ce, de fapt, se și întâmplase.

Rosemary îi trezise în mijlocul nopții, tremurând și transpirând și vorbind de fantome. Îi dusese repede pe Eugene și pe Esther jos, așa cum erau, în pijama, și toți trei se chinuiseră împreună să blocheze scările. Dormiseră pe jos, în bucătărie, într-un cerc de sare. Atunci nu își dăduse seama de asta, dar acesta a fost începutul sfârșitului.

Apoi venea camera lui Eugene. Era atât de plină de jucării și cărți și postere, încât pe Esther a durut-o inima. Era camera unui copil. Camera unui copil normal. Uneori îi era greu să își amintească, dar, acum șase ani, Eugene era un băiat normal.

Ultima cameră era a lui Esther. A deschis ușa, a intrat și a aprins o lampă albă cu abajur de cristale. Fleayoncé făcea slalom printre picioarele ei. Era camera unei fetițe. Era șocant cât de copilăroasă era. O pătură cu zâne, o casă de păpuși mare, construită de bunicul ei, un coș cu jucării, în principal păpuși Barbie și bebeluși, lucruri pentru care deja începuse să se simtă prea mare când mama ei o obligase să le lase în urmă. Pături de blană pe pat și câteva postere cu Taylor Swift din perioada „Love Story” pe pereți, niște haine aruncate, care păreau atât de mici și de roz, încât era greu de crezut că le purtase vreodată.

Ceea ce a făcut-o însă să își țină respirația a fost o fotografie de pe noptieră, lângă care era o felicitare scrisă de mână. Esther a șters de praf rama pozei. Ea era în mijloc, plină de pistrui și cu o claie de păr roșu pe cap. În stânga era Hephzibah, la fel de fantomatic de palidă la opt ani cum era și acum. Iar în dreapta era Jonah, care zâmbea poznaș. Toți se țineau pe după umăr.

Felicitarea era așa cum și-o amintea: două fructe cam prost desenate, care ar fi putut fi mere, struguri sau chiar avocado. Sub ele scria *Faci lumea să pară mai frumoasă.*

Poate Rosemary avusese dreptate. Poate chiar erau fantome sus.

39.

Cum să treci peste trădarea ticăloasă a prietenului tău bun/băiatului de care îți place în patru pași simpli

PASUL 1: împacă-te cu prietena ta cea mai bună care nu vorbește.

Malka Hadid a fost cea care i-a deschis ușa lui Esther luni, înainte de școală. Soțul ei, Daniel, îi explicase odată că numele soției lui înseamnă „regină” în ebraică și lui Esther i se păruse mereu că i se potrivește. Malka avea genul de frumusețe care o făcea să pară diafană, ca o regină a elfilor din basme. Ochii ei erau de culoarea chihlimbarului, o nuanță incredibil de ciudată, iar părul îi cădea ca o perdea roșiatică pe umeri. Era oglinda lui Hephzibah, doar că mai solidă și mai strălucitoare, de parcă ar fi fost mărite căldura și saturația.

Malka și-a încrucișat brațele și s-a uitat la Esther, așteptând.

— Ai idee de ce fiica mea nu a mai vorbit cu nimeni de patru săptămâni? a spus cu un accent israelian, care semăna mai mult cu un amestec de accent israelian, arab și francez, pentru că Malka vorbea fluent patru limbi și putea să poarte o conversație în alte trei.

— E posibil să fie și vina mea, i-a mărturisit Esther.

Malka a oftat.

— Haide. E în camera ei.

Dacă dormitorul lui Esther era un muzeu aglomerat, atunci camera lui Hephzibah era laboratorul unui savant nebun. Unchiul ei era un fizician renumit în Tel Aviv care – când a aflat de pasiunea lui Heph pentru știință – a început să îi trimită pachete în fiecare lună, cu arzătoare Bunsen și telescoape și microscoape și fosile și articole recenzate de colegi și un bust imens și oarecum înfricoșător al lui Albert Einstein. Din tavan atârnau planete și un perete întreg era acoperit cu articole și ilustrații cu reactorul nuclear preferat al lui Heph, un Transatomic cu sare topită de generația IV, pe care Esther îl știa mult mai bine decât ar fi avut nevoie.

Hephzibah stătea pe pat, cu picioarele încrucișate, cu mâinile la piept și cu privirea fixă. Niciodată nu mai stătuseră atât de mult fără să se vadă, iar

în secunda în care a intrat, lui Esther i-a venit să se ia la palme că a fost așa de răutăcioasă.

Dacă o persoană ar putea fi o casă, ea și-ar pune temelia cu Eugene și Heph.

— Hephzibah, a început Esther, dar Heph a ridicat o mână și i-a făcut semn să tacă.

„Stai după colț”, a arătat.

— Te rog lasă-mă să… a încercat iar, dar Heph a mimat iar să tacă.

„Du-te. După. Colț”. A spus prin semne, cu mișcări exagerate.

— Încerc să îmi cer scuze.

Hephzibah a mârâit, s-a întins pe spate și i-a făcut semn lui Esther, fără să se uite la ea.

„Taci din gură, nenorocito, încerc să vorbesc cu tine. Du-te după nenorocitul de colț”.

Atunci a știut Esther că totul o să fie bine. „Nenorocito” a fost primul cuvânt pe care l-au învățat în LMG și îl foloseau foarte des în școala primară, atât de des, încât acum devenise nume de alint.

„Nenorocito”, a mimat și Esther, zâmbind.

Heph s-a uitat în sus, mai puțin serioasă.

„Nenorocito”.

„Nenorocito”.

Un zâmbet firav.

„Nenorocito”.

— Îmi pare foarte rău pentru ce am zis. Știu mai bine decât oricine că nu poți pur și simplu să îți oprești frica pentru că altcineva vrea asta. Am fost o… stai.

Esther a trecut iar la LMG: „Nenorocită”.

Heph a dat din cap. Și-a lins buzele. I-a făcut semn lui Esther să plece din prag și să se ducă pe hol.

Esther a făcut ce i s-a cerut, apoi a auzit arcurile de la pat, cum Heph s-a ridicat și a traversat camera, până la ușă. Câteva minute, tot ce a auzit a fost respirația lui Heph, până când i-a apărut mâna pe hol. Esther a strâns-o tare.

— Aveai dreptate, a spus în cele din urmă încet, de după colț.

Nu prin semne. *A spus asta. Cu voce tare.*

— Aia e… *vocea ta?* Doamne, Hephzibah, nu e de mirare că nu ai vorbit toți anii ăștia. E îngrozitoare!

— Nenorocito, a spus Heph râzând, în timp ce Esther a tras-o pe hol și a îmbrățișat-o scurt, dar foarte strâns.

PASUL 2. Uită-te naibii la videoclipurile alea.

După ce s-a împăcat cu Hephzibah, Esther a decis în cele din urmă că era timpul să urmeze sfatul doctoriței Butcher și să se uite la canalul de YouTube al lui Jonah.

După școală, s-au dus amândouă la Heph acasă. Malka și Daniel Hadid lucrau la un reportaj din biroul lor de acasă (un val îngrozitor de teroriști sinucigași în Istanbul – Moartea fusese iar foarte ocupată), așa că aveau toată casa pentru ele. Heph a dus proiectorul în sufragerie, apoi a apărut și Eugene de nicăieri, spunând că nu o mai suporta pe mama lor, că îl sufoca, lucru pe care niciunul dintre copiii Solar nu se aștepta să îl spună vreodată.

S-au așezat toți trei pe canapeaua (foarte frumos tapițată) din fața ecranului, pe care scria deja „1/50”.

— OK, dă-i drumul, a zis Esther, dar cum a mișcat Heph mouse-ul, s-a și răzgândit. Nu, stai, așteaptă puțin.

Apoi a început să dea ture prin cameră zece minute, așteptând acel brânci inconștient care să o facă să se uite.

Tot ce vrei e de partea cealaltă a fricii, și-a adus aminte.

Esther știa că urma să fie mai bine după ce o să le vadă. În ultima lună, așa cum spusese și doctorița Butcher, videoclipurile fuseseră ca o așchie în mintea ei, iar faptul că o ignora nu a făcut altceva decât să provoace o infecție care părea să afecteze tot ce făcea.

Dar nu se întâmpla nimic. Părea să fie un blocaj fizic între Esther și butonul de play, un câmp magnetic puternic, genul de frică pe care o mai experimentase o singură dată înainte. Esther nu putea să apese pe buton, așa că a început să dea în jos. Hephzibah a oprit-o imediat.

„Chiar vrei să citești comentarii de pe YouTube?” a întrebat prin semne.

Apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte că putea de fapt să vorbească, a zis:

— Chiar vrei să îți faci asta cu mâna ta?

— Cât de rele sunt?

Sigur că erau rele. Sigur că o urau, o judecau, o făceau în toate felurile.

— Nu știu. Nici nu m-am obosit să mă uit.

Esther a dat în jos și a început să citească comentariile de la „1/50: homari”.

O iubesc pe fata asta!

Gagica asta chiar are coaie

Sfinte, asta a fost intens. Sunt leoarcă. Bravo, Esther!

De ce i-ar fi cuiva frică de homari? Proasto

Se numește fobie, ratatule

Esther este o curajoasă dată naibii

Am ajuns aici după ce l-am văzut pe ăla cu gâștele. Țipam efectiv la ecran. OMFG

Să dea naiba dacă nu *urăsc* homarii. Îi URĂSC. Ești supertare, Esther.

MAI MAI MAI MAI MAI MAI, hai, te rog.

Îîîh, ce scârboși sunt, arată ca niște monștri din *Alieri* nuiașa

Nu știu ce o să mai fac cu viața mea după 50/50

Nu înțeleg de ce sunt așa de populare clipurile ăstea.

TACI DIN GURĂ, IDIOTULE. NICI NU ÎȚI DAI SEAMA

M-am simțit anxios doar uitându-mă.

Nu suport rahatul ăsta. Toate clipurile sunt regizate. Nu putem să-l dăm afară pe ratatul ăsta?

Hai.

Dar cel mai popular comentariu era cu siguranță ăsta:

> Bună, Esther. Știu că sunt doar un străin de pe internet și că nu o să ne cunoaștem niciodată, dar voiam să îți mulțumesc pentru canalul ăsta, pentru că i-a schimbat viața fiicei mele. Înainte de Coșmaruri, suferea de anxietate socială severă și era hărțuită la școală. După ce s-a uitat la videoclipuri, s-a hotărât să facă și ea la fel. Până acum și-a înfruntat frica de șerpi, păienjeni și chiar de vorbit în public (a ținut o prezentare despre canalul tău în fața clasei – până acum a trebuit să scriu bilete în care să rog profesorii să o scutească de la prezentări, din cauza atacurilor de panică). Am plâns când mi-a spus că a reușit să stea în fața clasei și să vorbească despre ceva care o pasionează atât de mult. Nu credeam că o să poată vreodată să facă asta. Știu că vorbesc în numele tuturor când îți mulțumesc, din adâncul inimii, pentru curajul tău; înseamnă mai mult decât crezi.

Multor oameni le plăcea canalul. Mulți oameni scriau comentarii și spuneau lucruri asemănătoare cu mama emotivă. Băiatul lor, fata lor, fratele, sora, ei înșiși; *O listă semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri* împrăștiase curajul ca un virus. Era contagios și mulți oameni se molipseau. Din ce în ce mai multe videoclipuri similare apăreau în fiecare zi, în care oamenii își înfruntau fricile, făceau lucruri pe care juraseră că nu

o să le facă niciodată – se dădeau într-un rollercoaster, cântau pe scenă, își băgau mâna într-un borcan cu gândaci, făceau surf, schiau, făceau bungee jumping, săreau cu parașuta. Săptămână după săptămână, frică după frică, ieșeau în lume și le era mai puțin teamă. În fiecare zi făceau ceva care îi speria.

Acum era din nou rândul lui Esther.

— Sunt gata, a zis și de data asta nu a mai oprit-o pe Hephzibah când a mutat cursorul și a dat play.

La început a fost incomod. Esther s-a strâmbat când s-a văzut pe ecran și ura faptul că oamenii o văzuseră împotriva voinței ei, din toate unghiurile pe care le ura. Fața ei era acoperită de pistrui, iar părul era prea lung și prea roșu și avea senzația că mii de ochi sunt ațintiți asupra ei, că îi sfâșie pielea. Dar, așa cum s-a întâmplat cu primul și singurul clip pe care Jonah i-l arătase cu luni în urmă, a văzut o variantă diferită a ei. Esther lupoaica. Esther devoratoarea de frici. Esther, cea cu ochi hotărâți, de oțel, cea care se temuse așa de tare în primele videoclipuri, dar acum mărșăluia triumfătoare în direcția fiecărei temei care îi ieșea în cale.

În videoclipuri apăreau și Eugene și Hephzibah. Și Jonah. Esther îi luase adesea GoProul și-l întorsese către el. Era așa de ciudat: pe cameră, Jonah Smallwood nu era neînfricat. În viața reală, Esther era așa de distrasă de propria anxietate, încât nu reușea să surprindă micile momente – un fior de ezitare, o buză mușcată, o respirație adâncă – când și Jonah privea frica în ochi și nu era sigur, chiar dacă numai pentru un moment, că o să fie suficient de curajos să câștige bătălia.

Dar nu aceste mici ferestre către frica lui o dureau cel mai tare. Nici revelația că și lui îi fusese teamă, că își ascunsese anxietățile de dragul ei, pentru că dacă lui i-ar fi fost frică, ea ar fi fost cu adevărat terifiată. Ce o durea cel mai tare era felul în care o filmase. Esther nu-și închipuise vreodată că iubirea putea fi scrisă și altfel decât în cuvinte, dar felul în care o filmase Jonah? Cadrele de prim-plan, lumina caldă, felul în care o urmărea camera… Era ca o mângâiere, numai că pe ecran. Dacă ar trebui să descrie dragostea unui grup de extratereștri, fără să vorbească, le-ar arăta pur și simplu ce făcuse el pentru ea și ar fi suficient ca ei să înțeleagă frumusețea și teroarea sentimentelor.

Până la apusul soarelui, văzuseră deja tot până la 25/50. Esther și-a dat seama că frica ei nu îi mai aparținea doar ei. Era împărtășită cu mii de

oameni – uneori cu zeci de mii – și le datora și lor, nu doar ei înșiși, să meargă până la capăt.

PASUL 3. Construiește un nou tip de baraj împotriva fricii.

Comentariul acelei femei despre fata ei a fost primul pe care Esther l-a printat și l-a lipit pe peretele din dormitor, peste tapetul sfâșiat.

În următoarele săptămâni și luni, avea să mai printeze alte câteva mii, fiecare o cărămidă pentru barajul ei împotriva fricii. Fiecare o medalie pentru curaj. Fiecare o dovadă a faptului că, pentru că își înfruntase ea fricile, ajutase pe cineva, undeva, cumva, măcar puțin.

Unele mistere s-ar putea să nu fie niciodată rezolvate. Cine a omorât-o pe Dalia Neagră? Ce s-a întâmplat cu D.B. Cooper? Cine era Omul din Somerton?

Un mister care putea fi rezolvat însă era cum ar fi să înfrunte 50 de frici. Esther putea să meargă mai departe. Putea să insiste. Putea să afle.

Dar nu voia să facă asta singură.

PASUL 4. Trimite-i înapoi lui Jonah felicitarea cu „Faci lumea să pară mai frumoasă”.

40.

O listă semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri

Douăzeci de săptămâni *mai târziu.*

Din nou o vară târzie. A trecut aproape un an. Orhideele creșteau sălbatice peste tot prin oraș, înflorind acolo unde au aterizat în noaptea în care a murit Reginald Solar. Răsăreau pe peluzele oamenilor, în crăpăturile din pavaj, din rădăcinile copacilor, sute de orhidee, toate sfidând moartea.

Little Creek, penultimul loc de odihnă al surorilor Bowen, era încă secat de la moartea lui Reginald. Mai multe orhidee mov răsăriseră din nisipul unde îi fusese împrăștiată cenușa, după înmormântare.

Bulbii care fuseseră furați din casa lui Reg fuseseră aduși înapoi de la spital la Esther acasă și acum erau frumos aliniați pe peluza din față. Bărbatul care Poate era Moartea nu denunțase niciodată furtul. Casa Solar arăta foarte diferit. Aproape toți stejarii fuseseră înlăturați, mai puțin doi, și deși încă era atârnată o potcoavă de prag, majoritatea talismanelor dispăruseră.

Era mișcare în fiecare cameră. Fleayoncé își spăla părțile intime pe patul lui Esther. Părinții Solar erau în baia unde fiul lor încercase să își ia viața, Peter încă în scaun cu rotile, dar cu o înfățișare mai sănătoasă, iar Rosemary se apleca deasupra lui și îi aranja barba, pe care el nu mai avea dexteritatea să o tundă cum trebuie; pe deget îi sclipea din nou inelul de logodnă. Nu mai erau lumânări pe hol. Patul lui Eugene nu mai era înconjurat de lămpi.

Etajul, care cândva fusese blocat de mobilă veche, era acum accesibil, după o curățenie generală organizată de Rosemary. Sus, Esther privea pe fereastră, cu părul tuns scurt. Era îmbrăcată eclectic – șosete albe și pantofi strălucitori, de Dorothy, o fustă verde cu dungi albe până la genunchi, un șirag de perle la gât și un tricou negru cu guler alb, salvat de la costumul ei de Wednesday Adams.

Hephzibah a venit lângă ea și a strâns-o de mână.

„Ești gata?” i-a spus prin semne și s-a uitat jos în curte.

Apoi a spus cu voce tare.

— Sunt *mulți* oameni.

Esther a dat din cap.

— Nu pot să cred că suntem aproape la final.

Afară fusese instalat un proiector, iar un ecran fusese agățat de partea din față a casei. Peluza era plină de pături și pernuțe. În cei doi copaci care mai rămăseseră erau atârnate luminițe și lampioane de hârtie. Pe un semn de pe alee scria O LISTĂ SEMIDEFINITIVĂ A CELOR MAI ÎNGROZITOARE COȘMARURI. Și peste tot erau oameni. Oameni pe peluză. Oameni pe pături de picnic, pe stradă. Oameni pe șezlonguri, care se uitau din curțile vecinilor.

Trebuia să fie o petrecere restrânsă de vizionare a 50/50, dar locația ajunsese, nu se știe cum, pe internet și veniseră oameni din întregul stat – și unii chiar din alte state – să vadă ultimul videoclip live și să le întâlnească pe vedete.

Sfinții protectori ai celor anxioși, depresivi și temători.

Anxietatea o cuprindea tot mai tare pe Esther la gândul că sute de ochi erau ațintiți asupra ei, se cățărau peste tot pe pielea ei. Cincizeci de săptămâni mai târziu și încă mai simțea ancora în plămâni din când în când, dar reușea să o controleze mai bine. A făcut câteva dintre exercițiile de respirație pe care i le recomandase doctorița Butcher, apoi s-a dus jos, a deschis ușa de la intrare și a ieșit afară, unde a fost asaltată de țipete și aplauze și blițuri.

„Numele meu este Esther Solar”, a spus în microfonul de pe verandă, „și sunt o devoratoare de frici”.

Mulțimea a răsunat de urale. Esther a zâmbit timid. Fiecare pereche de ochi îi făcea pielea să ardă și să o mănânce, dar experiența nu mai era chiar așa de dureroasă cum fusese cândva.

„Acum cincizeci de săptămâni aș fi avut un atac de panică numai la gândul că aș putea să stau în fața voastră și să vă vorbesc. De fapt, multe lucruri mi-ar fi provocat un atac de panică, așa cum bine știți. Așa cum ați văzut. Dar iată-ne la final. Am reușit. Am reușit împreună. Datorită lui Jonah, mulți dintre voi știți deja cum fiecare membru din familia mea era, zice-se, blestemat să aibă o temere uriașă și știu că toți așteptați de mult timp să aflați care e a mea. Așadar… nu mai am nimic de pierdut. O să dau drumul la proiector”.

Proiectorul era pus pe una dintre măsuțele de cafea ale bunicilor ei, recăpătată dintr-un amanet în ultimele luni, acum că Rosemary nu mai juca

o mare parte din salariu la cazinou. Când Esther a aprins proiectorul și imaginea ei într-o barcă bleu, pe un lac limpede ca oglinda, a apărut pe casă, s-a uitat în sus. La capătul străzii, în colț, Bărbatul Care Poate Era Moartea se sprijinea de un felinar și se uita la ea. Esther s-a oprit și s-a uitat la el o clipă, temându-se că era acolo pentru unul dintre ei sau poate chiar pentru toți. Poate unul dintre ouăle pe care le folosise în brioșe era contaminat cu Salmonella. Poate proiectorul avea să explodeze într-o bilă de foc care avea să îi înghită pe toți, cu tot cu piele, oase și dinți.

Dar nu. Horowitz – pentru că era convinsă că pe el îl vedea – a văzut-o cum se uita la el, a zâmbit, și-a ridicat pălăria, apoi i-a făcut cu mâna, în semn de salut. Esther l-a salutat la rândul ei și a văzut cum a râs ușor când s-a întors să plece, deși știa că avea să se întoarcă după ea curând.

— Cine-i ăla? a întrebat Jonah din spatele ei, uitându-se și el pe stradă și, evident, nevăzând pe nimeni important.

Jonah a luat-o de talie și a sărutat-o pe gât. Purta un costum ridicol de culoarea teracotei, cu o cămașă cu model (de taco), o cravată în dungi și o beretă. Stăteau amândoi exact în locul în care Jonah intrase cu motoreta în copac, după ce o lovise pe Fleayoncé, care acum era înfășurată în jurul gâtului lui ca o eșarfă băloasă.

— Nimeni, a zis Esther.

A zâmbit, s-a întors către el și s-a ridicat pe vârfuri să-l sărute pe buze. Era o mângâiere dulce-amăruie – așa cum fuseseră toate mângâierile în ultima vreme. Jonah obținuse o bursă integrală la școala de film care era prima pe lista lui și avea să plece din oraș la finalul verii. Fiecare zi o făcea pe Esther să se simtă mai fericită, dar și mai tristă: Jonah avea să plece, dar asta însemna și că avea să evadeze. Gaura neagră nu mai putea să îl țină captiv.

Nici ea pe ea nu mai putea să o țină captivă.

Ce nu îi spusese însă – ce nu spusese nimănui – era asta: de trei săptămâni, în fiecare dimineață, când se trezea, găsea o orhidee mov pe pernă. Esther nu știa de ce sau când anume avea să vină după ea, dar Îngerul Morții își alesese noul ucenic. Esther Solar era acum Fata Care Avea Să Fie Moartea. Deja știa care era prima ei misiune în slujba Îngerului Morții: trebuia să stea la capul patului lui Holland Smallwood, cu coasa în mână și mantia trasă peste fața ei plină de pistrui și să îl avertizeze că, dacă avea să mai pună vreodată mâna pe Jonah, pe Remy sau pe oricine, ea personal avea să se asigure că moartea lui va fi lentă și dureroasă.

— Ești gata să ne uităm la asta?

— Tot nu pot să cred că nu m-ai lăsat pe mine să filmez și ultimul clip, a spus el în timp ce ea a apăsat pe play.

Înainte de 50/50, au fost cincisprezece minute cu cele mai bune scene din ultimul an. Nu fusese ușor. În fiecare săptămână, Esther voia să renunțe, să se dea bătută, să lase frica să o acapareze și să o consume. Era mai ușor să îți fie frică. Dar în fiecare săptămână trecea prin cei trei pași recomandați de doctorița Butcher. Externalizează-ți anxietatea. Corectează greșelile de gândire. Expune-te la frică.

Jonah mereu o împinsese până la limită, dar niciodată mai departe de atât; Esther era cea care trebuia să sară.

Și chiar asta a făcut. În ultimele șase luni, înfruntaseră păienjeni, șerpi, gândaci și clovni. Donaseră sânge, merseseră la dentist și se aruncaseră de pe un pod cu o coardă elastică prinsă de picior. Înotaseră cu rechini la acvariu, săriseră din avion și petrecuseră nopți lungi și reci în sălbăticie, singuri. Oamenii îi priviseră. Oamenii îi iubiseră. Oamenii se alăturaseră cruciadei împotriva fricii cu propriile provocări: o noapte într-o casă bântuită; un interviu la radio în direct; o zi la plajă în bikini.

Apoi a venit rândul ultimului videoclip. 50/50. Cel pe care toate lumea îl aștepta. La început, a fost doar un ecran alb, apoi Esther a apărut în cadru și s-a așezat:

„Știu că mulți oameni au făcut pariuri cu privire la marea mea frică: broaște, rollercoastere, criminali în serie. Toate sunt lucruri înspăimântătoare și nu o să mă reped să mă întâlnesc cu niciunul dintre ele, dar adevărul e că niciunul nu mă sperie la fel de mult ca asta, a spus, făcând semn spre cameră. Deja m-am confruntat cu cea mai mare frică a mea. Mi se tot întâmplă de cincizeci de săptămâni. Frica mea este să fiu văzută, să fiu văzută cu *adevărat.* Multă vreme am crezut că sunt un piron pătrat într-o lume de găuri rotunde și că ceva din interiorul meu este fundamental defect. Am crezut că nu am fost făcută să iubesc sau să fiu iubită și mi-a fost teamă că, dacă mă vede cineva – dacă mă vede cu *adevărat* își va da seama că sunt defectă”.

A făcut o pauză, după care a continuat:

„Apoi cel mai îngrozitor coșmar al meu a luat forma unui băiat. Îl știți. A început canalul ăsta și a editat toate videoclipurile, mai puțin cel la care vă uitați acum, motiv pentru care toate celelalte sunt mult mai bune. Înainte să îl cunosc, obișnuiam să îmi compartimentez viața, eram, la fel ca Titanicul,

fata care nu se putea scufunda. Credeam cu tărie că dacă îmi compartimentez viața și dacă am grijă să nu intre apa, nu aveam să mă scufund niciodată. Evident, e o metaforă proastă, luând în calcul ce s-a întâmplat cu Titanicul. Pentru că eu chiar eram un vapor, iar Jonah Smallwood a fost un aisberg care a lăsat lumea să îmi inunde plămânii, am crezut, după ce m-a rănit, că o să mă scufund și o să ajung în adâncimile abisului și că o să rămân în întuneric pentru totdeauna. Oamenii nu sunt vapoare. Au mai multe compartimente. Titanicul avea șaisprezece.

Eu am milioane. Adevărul e că nu atunci când m-a trădat mi-a deschis toate compartimentele. Deja o făcea de multă vreme. Pentru adulții din public, îmi dau seama că asta sună ca o metaforă pentru sex, dar nu e".

Cineva din mulțime a râs pe înfundate. Esther de pe ecran a respirat adânc, și-a ajustat Ancora – acum mai mică, dar încă acolo – și a continuat:

„S-ar putea să nu fiu niciodată persoana care spune «te iubesc» cu ușurință, dar, Jonah, atât vreau să îți spun: mi-ai deschis compartimentele unul câte unul și ai lăsat lumea să mă inunde. De-abia la 50/50 mi-am dat seama că nu o să mă scufund, pentru că, încet-încet, m-ai învățat să înot. Nu m-ai distrus. Ai găsit o cale să mă eliberezi".

Atunci când filmase videoclipul, Esther își făcuse griji că oamenilor nu avea să le placă. Nu avea nici urmă de aventură sau umor sau cinematografie, așa cum aveau toate celelalte. Dar când a început să se deruleze genericul pe ecran, mulțimea s-a ridicat în picioare și a aplaudat, poate nu pentru că finalul era unul grozav, ci pentru că întreaga călătorie meritase. Jonah a strâns-o de umeri și apoi a urcat pe scări, alături de ea, de Heph și de Eugene, toți patru cu ochii la imperiul pe care curajul lor îl clădise. Sute de oameni, fiecare cu frica îngropată în inimă, ca o așchie, fiecare puțin mai curajos după ce îi urmărise timp de cincizeci de săptămâni. Cei patru s-au luat de mână și au făcut o plecăciune, iar publicul a aplaudat și a ovaționat mai bine de un minut.

— Azi cine se presupune că ești? a întrebat-o Jonah pe Esther când mulțimea a început să se împrăștie. De obicei mi-e ușor să ghicesc, dar ăsta trebuie să fie din vreun anime obscur sau ceva de genul, pentru că n-am nici cea mai vagă idee.

— Ăăă. Toate sunt elemente din costume, dar asta sunt eu.

Esther a făcut o piruetă.

— Se pare că ăsta e stilul meu vestimentar.

— Dumnezeule mare.

— Știu, e chiar mai rău decât costumele. Lumea s-a uitat la mine mai mult ca niciodată, a zis Esther și a râs. Am ceva pentru tine. Să sărbătorim finalul unei ere.

— O?

— Cel mai bun cadou pe care îl poate primi cineva: un mister rezolvat.

Esther a băgat mâna în buzunar și a deschis palma: un mic bilet de condoleanțe. Cel pe care Horowitz i-l dăduse bunicului ei înainte ca Florence Solar să moară. Înăuntru erau două cuvinte scrise cu cerneală ștearsă.

— Nu înțeleg, a spus Jonah.

— Pentru că asta e doar jumătate de puzzle. Îți mai aduci aminte carnetul pe care l-am găsit în boxa din depozit? Îți mai aduci aminte cum pe ultima pagină era un articol în care scria că un bărbat a murit în circumstanțe suspecte?

I-a întins articolul, iar Jonah s-a tot uitat când la bilet, când la bucata de ziar pe care o găsiseră în cutia încuiată, cu șase luni în urmă. Pe cutia poștală din fotografie era scris cu litere mici un singur cuvânt: *Whittle.*

— Nu cred! a zis Jonah și totul a început să prindă contur. Trebuie să fie o coincidență!

Esther a clătinat din cap.

— Nu e. Știi bine că nu e. Jack Horowitz nu a putut să o salveze pe bunica mea, dar a putut să îi dea bunicului meu ceva care să îl consoleze. Ceva ce își dorea de mult.

— Numele criminalului surorilor Bowen.

Esther a dat din cap și a netezit articolul de ziar, despre un jaf scăpat de sub control, în urma căruia un bărbat se înecase în propria cadă. Era din ziua de după moartea bunicii ei. Arthur Whittle, pe atunci de 74 de ani. Spatele unui Cadillac Calais, abia vizibil într-un garaj deschis.

— Știi că dacă crezi în versiunea asta a poveștii, înseamnă că bunicul tău a omorât pe cineva.

Esther a scuturat din cap.

— Poate. Dacă a făcut asta, atunci a omorât un om care ucisese cel puțin trei copii, probabil mai mulți. Un om care era prea bătrân să mai fie acuzat sau trimis la închisoare. Dar… cred că a fost acolo, dar nu cred că el a făcut-o…

Esther i-a spus lui Jonah cum își imagina că se întâmplase totul.

Ploua, iar o siluetă cu pelerină neagră – Reginald – stătea în fața unei case amărâte de la marginea orașului. Ținea în mâini un bilet de condoleanțe, pe care era scris un nume. Cerneala se întinsese de la ploaie, ca niște mici râuri albastre pe hârtia albă, dar numele încă era vizibil: Arthur Whittle. Reginald se uita ba la bilet, ba la cutia poștală. Și pe ea scria Whittle.

Cu coada ochiului a văzut ceva mișcându-se, iar apoi lângă el a apărut Jack Horowitz, îmbrăcat și el cu un palton negru, uitându-se și el la casă.

— Nu m-am hotărât încă dacă să-l omor sau să-l predau poliției, a spus bunicul ei încet.

— Atunci eu de ce sunt aici?

Reginald a strecurat biletul în buzunar și au mers împreună pe alee, unde Moartea a încercat să intre prin garaj; ușa era descuiată. Reg s-a uitat înapoi spre strada întunecată, unde copacii negri se unduiau în bătaia vântului, bătuți de ploaie. Din casa de vizavi lumina se vedea slab, din spatele perdelelor trase. Când s-a asigurat că nimeni nu-l vede, s-a strecurat înăuntru. Horowitz deja se uita prin garaj, analizând tot felul de obiecte cu mâna înmănușată, la fel de fascinat de misterul bărbatului ca bunicul ei. O mașină, ascunsă de o husă impermeabilă, era parcată în umbre. Horowitz l-a ajutat pe bunicul ei să o dezvelească. Dedesubt era un Cadillac Calais verde. Mașina ucigașului.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la celălalt.

Moartea a încercat ușa care ducea în casă și care era, la rândul ei, descuiată. Reginald se întreba dacă ușile se deschideau pur și simplu la atingerea lui; niciun lacăt pământesc nu putea să îi stea în cale Îngerului Morții.

În casă se auzea întruna „Non, Je Ne Regrette Rien”, a lui Edith Piaf, suficient de tare încât să mascheze pașii bunicului ei. Pașii lui Horowitz nu scoteau niciun sunet. Moartea i-a făcut semn spre scări. Reginald a scos arma de serviciu, a ținut-o atent pe lângă corp și a urcat treptele în tăcere, cu Moartea alături, o prezență neagră și protectoare. Pe pereți erau multe fotografii: Arthur Whittle în ziua nunții, Arthur Whittle cu copiii, Arthur Whittle cu nepoții. Camera de sus era încețoșată și slab luminată. Whittle stătea într-un fotoliu de piele, cu ochii lăptoși fixați asupra televizorului, fumând. Reg a respirat adânc și a lăsat arma jos. Nu putea să facă asta. Să omoare un criminal îl transforma și pe el într-un ucigaș și nu aducea pace

familiilor copiilor dispăruți, care nu aveau să afle niciodată ce se întâmplase, care nu puteau să meargă mai departe.

Când a văzut că Reginald ezită, Horowitz a fost cel care l-a apucat pe Whittle de ciuful de păr alb și l-a târât în baie, în timp ce acesta dădea din picioare și țipa. Horowitz a fost cel care, în cele din urmă, a dat drumul la robinet și l-a ținut pe bătrân sub apă până când nu s-a mai mișcat.

Reginald a stat pe capacul de la toaletă și și-a trecut mâinile prin păr, în timp ce Moartea, respirând adânc, s-a sprijinit de perete, cu mănușile și mânecile fleașcă.

— Ai spus că o să ne mai întâlnim doar de două ori, a zis Reginald, în timp ce Îngerul Morții a oprit apa.

— Sunt unele lucruri pe care nici Moartea nu le poate prezice.

Horowitz s-a ridicat și și-a scos mănușile.

— Îmi pare rău pentru Florence, Reg. Chiar nu am putut face nimic.

— Priveghiul e vineri, dacă vrei să vii.

Moartea a dat din cap. Și-a pus mâna udă pe umărul bunicului ei.

— O să aduc niște lapte.

∵

— Să fiu al naibii, a zis Jonah în timp ce i-a dat biletul înapoi. Fermierul e mort de ani de zile?

— Niciun copil nu a mai dispărut de când Arthur Whittle s-a înecat în cadă. E suficient pentru mine. Trebuie să fie.

În timp ce s-a uitat la el, Esther s-a gândit cum acesta ar putea fi un final fericit, dacă viețile lor ar fi un film. Poate Jonah ar spune ceva frumos și muzica s-ar auzi mai tare și amândoi ar fugi și s-ar săruta sub unul dintre stejari, în timp ce un cântec indie s-ar auzi pe fundal și pe ecran ar apărea genericul.

Dar viața rar se termină frumos și simplu. Inevitabil, momentele frumoase duc la momente urâte, care duc la momente frumoase, până când nu mai rămân decât praf și povești. Dar momentul acela, acolo, cu el, în acea noapte – era un moment al naibii de frumos, iar momentele frumoase trebuie să fie amintite. Și, în cele din urmă, dacă tot ce putea fi ea era praf și povești, se putea gândi la destine mult mai rele decât să ajungi praf și povești alături de un hoț, un infractor mărunt, dar priceput, un consumator de alcool minor, o pacoste publică și cea mai bună persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Cu Jonah în fața ei, se întreba dacă oamenii chiar se îndrăgostesc de alți oameni sau de cea mai bună parte din ei înșiși. Dragostea e o oglindă care ne face părțile strălucitoare să sclipească precum stelele și înmoaie chiar și cea mai aprigă urâțenie. Ne place să iubim pentru că ne face frumoși. Și poate nu e nimic în neregulă cu asta.

Poate meritățm să fim frumoși.

— OK. Ești gata să afli care e cel mai interesant lucru la tine? a întrebat Jonah în timp ce a bătut ușor șevaletul acoperit, sprijinit de casă. Părea că a ciocănit în ceva solid, ca sticla.

— Cincizeci de săptămâni mai târziu, ești gata să vezi ce văd eu?

Esther a tras aer în piept și și-a scuturat capul, ca un boxer gata să intre în ring.

— Arată-mi ce poți, Smallwood.

Jonah a tras cearșaful, cu un zâmbet pungaș pe față. Preț de o clipă, Esther a fost confuză. Nici urmă de pânză, nici urmă de vopsea. Dar apoi a înțeles, exact așa cum zisese el că o să fie, și s-a prăbușit pe pământ, râzând, așa cum făcea el mereu.

Pentru că portretul era ea. *Exact* ea.

Fusese mereu.

Resurse

Sănătatea mintală nu se rezolvă simplu, cu o linie directă de prevenire a sinuciderilor, la finalul unei cărți, sau cu un autor pe care nu îl cunoașteți și care vă spune că totul va fi mai bine.

Vreau să fac mai mult decât atât.

O să vă spun că am prieteni și membri ai familiei care au suferit singuri și în tăcere, oameni care mi-au spus că au trecut printr-o durere înfiorătoare, la mulți ani după ce s-a întâmplat asta. Aceștia s-au gândit serios sau chiar au avut o tentativă să-și ia viața.

Mi se rupe inima când mă gândesc că oamenii pe care îi iubesc și fără de care nu-mi pot imagina lumea – oameni curajoși, deștepți, rezistenți – nu au căutat ajutor. Nu au vorbit. S-au lăsat copleșiți în văzul tuturor celor pe care îi cunoșteau, fără să ceară vreodată să fie salvați.

Lupta lor nu îmi este străină, pentru că și eu am avut momente în care mi s-a părut greu să vorbesc.

În cele din urmă, vă implor să citiți articolul „Happiness Isn't Just An Outside Thing" scris de Adam Silvera – găsiți pe Tumbir. Este sincer, este terifiant și mi-a schimbat definitiv părerea despre sănătatea mintală. Este o lectură esențială. Citiți-l, citiți-l, citiți-l.

Sper ca această carte să vă ajute să vorbiți deschis și sincer cu cei din jurul vostru despre problemele mintale. Întrebați-vă prietenii și familia cum sunt. Spuneți-le și voi cum sunteți. Să nu vă fie rușine să cereți ajutor de specialitate. Fiți parte din mișcarea care încearcă să convingă că este normal să se discute despre aceste lucruri. Este foarte normal.

Boala mintală nu vă face slabi; vă face umani.

Și, în caz de urgență, vă rog din suflet să apelați la o linie telefonică directă, specializată în astfel de probleme.[20] Acolo, la celălalt capăt al firului, va fi cineva care vă poate ajuta să înțelegeți cât de valoroasă este viața voastră, chiar dacă voi sunteți orbi și nu vedeți nimic.

Indiferent dacă problemele voastre sunt mici sau mari (chiar dacă nu aveți niciun fel de problemă, să știți că tot puteți ajuta pe cineva), vă ofer următoarea mantra. Mi-ar plăcea să o rostiți cu voce tare, chiar acum, până va ajunge să vă enerveze:

Nu este nicio rușine să cereți ajutor.

Nu este nicio rușine să cereți ajutor.
Nu este nicio rușine să cereți ajutor.

„Nu vă spun că va fi ușor – vă spun că va merita”.
– Art William

Note

În timp ce scriam această carte, am verificat nenumărate surse online. Niciuna nu este mai folositoare și mai plină de inspirație decât discursul „Rethinking anxiety: Learning to face fear” susținut de Dawn Huebner la TEDxAmoskeagMillyardWoman în 2015. A fost sursa de inspirație pentru sfatul primit de Esther de la terapeutul ei, dar și pentru mine, personal (acum pot să dorm pe întuneric chiar și după ce mă uit la filme de groază).

Pentru descrierea din Saigon, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, m-am uitat la nenumărate fotografii și am ascultat foarte multe povești reale, dar îi sunt extrem de îndatorată lui Masfield Taber pentru articolul „My Saigon Summer, Before the Fall”, scris pe 6 iulie 2015 pentru *Literary Hub.* El a fost cea care m-a ajutat să-mi creionez scena în minte. Îmi asum orice fel de inexactitate.

Insultele shakespeariene folosite de Jonah au fost preluate de pe pangloss.com/seidel/Shaker – o sursă nelimitată de ofense extrem de amuzante, pe care toți ar trebui să o folosim zi de zi.

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]
Personajul principal din serialul *Breaking Bad* (n.t.).

[←2]

Referire la Mark Zuckerberg, inventatorul Facebook (n.t.).

[←3]

Fotomodel și actriță din Israel (n.t.).

[←4]

Luptătoare americană de arte marțiale mixte și judoka (n.t.).

[←5]

Joc de cuvinte pornind de la numele cântăreței Beyoncé Knowles. *Fleas* înseamnă purici în limba engleză (n.t.).

[←6]

Rapper american, cunoscut pentru melodia „Thrift Shop” (n.t.).

[←7]

Criminal în serie din Statele Unite, care a ucis cel puțin 37 de persoane și care nu a fost niciodată prins (n.t.).

[←8]

Adaptare din *Romeo și Julieta,* de William Shakespeare, în traducerea lui George Volceanov (n.t.).

[←9]

Referire la pelicula *The Butterfly Effect* (n.t.).

[←10]

Tablou semnat de pictorul olandez Vincent Van Gogh (n.t.).

[←11]

Personaje din filmul *Sunetul muzicii* (n.t.).

[←12]

Sindromul morții subite la sugari (n.t.).

[←13]

Monstru imaginat de scriitorul H.P. Lovecraft (n.t.).

[←14]

Personaj din celebrul film *Fight Club* (n.t.).

[←15]

Manoj Nelliyattu „M. Night” Shyamalan, regizor american de origine indiană, cunoscut pentru filmele lui cu supereroi și personaje cu puteri supranaturale (n.t.).

[←16]

Figură iconică folosită în propaganda americană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.t.).

[←17]

Scriptură sanscrită (n.t.).

[←18]

Personajul principal din cartea „Matilda”, de Roald Dahl (n.t.).

[←19]

Butcher, „măcelar” (n.t.).

[←20]

Platformă online: 116111.ro (n.r.).